

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

*Ex**Prefectura*

T O M V S I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I.

B. St.

I-Ga-1/1

Vix erat necesse, vt nouae huic Luciani editioni praefationis aliquid adderetur, cum neque laudandi commendandique, vt fit, scriptoris adesset materia, praecepta iam ab aliis, neque de subsidiis, quae, ad eum vel emendandum vel illustrandum, adhibita sint, longa deberet institui oratio. Breuiter tantum indicandum est, *quam* viam sim sequutus in virorum doctorum, qui in hoc scriptore studium suum collocauerunt, notis vel deligendis vel in compendium redigendis. Textus Luciani et Graecus et Latinus repetitus est ad editionem, quae Amstelodami tomis tribus in quaternis MDCCXLIII studio *Ioannis Friderici Reitzii*, post varios aliorum doctorum virorum conatus, absoluta est. Notas et observationes haec habet omnium fere, qui Lucianum tractauerunt, multas illas quidem et copiosas, at si verum dicas, Luciano non multum vtilis, neque adeo necessarias, vt

sine illis scriptor intelligi nequeat. At enim vero cum notarum bonitas non ex multitudine, et doctrina, quam prae se ferant, sed ex perspicuitate, et breuitate iusta spectetur, et spectari debeat, id studui, ut ad hanc legem notae deligerentur. Qua de causa omnes fere illas omisi, quae et grammaticam rationem negligerent, et sine quibus, versione adhibita, nemo facile de sensu scriptoris videbatur dubitaturus. In quo, an ita sim versatus, ne, vel necessaria omittendo, vel aliena retinendo, in alterutram partem peccauerim, aequorum peritorumque iudicum sententia edoceri percupio.

PHOTIVS COD. CXXIIX.

Ανεγνώσθη Λουκιανού ὑπὲρ Φαλαίριδος,
καὶ νεκρικοὶ καὶ ἑταιρικοὶ διάλογοι διά-
φοροι, καὶ ἕτεροι διαφόρων ὑποθέσεων λό-
γοι. ἐν οἷς σχεδὸν ἅπασι τὰ ἑλλήνων κωμω-
δεῖ, τὴν τε τῆς θεοπλασίας αὐτῶν πλάνην
καὶ μαρίαν καὶ τὴν εἰς ἀσέλγειαν ἀσχετον
ὁρμὴν καὶ ἀκρασίαν, καὶ τῶν ποιητῶν αὐ-
τῶν τὰς τερατώδεις δόξας καὶ ἀναπλάσεις,
καὶ τὸν ἐντεῦθεν πλάνον τῆς πολιτείας, καὶ
τὴν ἄλλαν βίαν τὴν ἀνώμαλον περιφορὰν, καὶ
τὰς περιπτώσεις, καὶ τῶν φιλοσόφων αὐ-
τῶν τὸ φιλόκομπον ἦθος, καὶ μηδὲν ἄλλο,
πλὴν ὑποκρίσεως καὶ κενῶν δοξασμάτων με-
τὸν, καὶ ἀπλῶς, ὡς ἔφημεν, κωμωδία τῶν
ἑλλήνων ἐστὶν αὐτῶ ἢ σπασθὴ ἐν λόγῳ περὶ.
ἔοικε δὲ αὐτὸς τῶν μηδὲν ὅλως πρεσβεύον-
των εἶναι. τὰς γὰρ ἄλλων κωμωδῶν καὶ δια-
παίζων δόξας, αὐτὸς ἦν θειάζει, ὃ τίθησι·
πλὴν ἢ τις αὐτῷ δόξαν ἔρεῖ, τὸ μηδὲν δοξά-
ζειν. τὴν μὲν τοι φράσιν ἐστὶν ἄριστος. λέ-
ξει εὐσήμῳ τε καὶ κυρία, καὶ τὸ ἐμφατικῶς
διαπρεπὲς καὶ κεχρημένος· εὐκρινίας τε καὶ
καθαρότητας, μετὰ τῷ λαμπρῷ καὶ συμ-
μέτρῳ μεγέθει, εἴ τις ἄλλος, ἐραστὴς· συν-
θήκη

Δίκη τε αὐτῷ ἔτως ἤρμοσαί, ὥστε δοκεῖν τὸν
 ἀναγνώσκοντα, μὴ λόγους λέγειν, ἀλλὰ μέ-
 ρος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανῆς ᾠδῆς τοῖς
 ὡσὶν ἐναποσάξει τῶν ἀκροατῶν. καὶ ὁλῶς,
 ὥσπερ ἔφημεν, ἄριστος ὁ λόγος αὐτῷ, καὶ
 ἔπρεπτον ὑποθέσεις, ἃς αὐτὸς ἔγνω σὺν
 τῷ γελοίῳ διαπαῖσαι. ὅτι δὲ αὐτὸς τῶν
 μὴδὲν ἦν ὁλῶς δοξαζόντων, καὶ τὸ τῆς βί-
 βλης ἐπίγραμμα δίδωσιν ὑπολαμβάνειν, ἔ-
 χει γὰρ ὥδε·

Λεκιανὸς τὰς ἐγγραφὰς παλαιὰς τε μωραῖ
 τε εἰδώς·

Μωραὶ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦν-
 τα σοφά.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακρίδόν ἐστὶ νῆμα·
 Ἄλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τῷ ἑτέρῳ
 γέλως.

ERASMVVS Epist. L. 29. Ep. 5. in Lu-
 ciani Somn. *Omne tulit punctum* (vt scri-
 psit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod
 quidem aut nemo, mea sententia, aut no-
 ster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae
 comoediae dicacitatem, sed citra petulan-
 tiam referens, Deum immortalem! qua
 vafricie, quo lepore perstringit omnia,
 quo naso cuncta suspendit, quam omnia
 miro sale perfricat, nihil vel obiter
 attingens, quod non aliquo feriat
 scom-

scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias: *Stoicis* item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum vlcera tetigerat.

IDEM *ibid.* Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inueniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, vt nulla comedia, nulla satyra cum huius *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes vtilitatem.

GER. VOSSIVS de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuone haud satis iusta de causa *à Deos* apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum

ita

ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρῆπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae seruitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

TIB. HEMSTERHVSIVS in prolegom. notarum ad *Luciani Dial. Mortuor.* Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis mouementum, quod cum *Luciani Dialogis* possit comparari, peruenit.

IOH. MATTH. GESNERVS in *Epist. ad Reitzium*. IVPITER CONFUTATUS, et alter ille TRAGOEVS multum mihi videntur ad euertendam superstitionem, et fidem Diis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad Apologias pro Religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

D I A L O G I

7611417111A

2010-10-10

1010101010

1111111111

1111111111

1111111111

Περὶ τοῦ ἐνυπνίου

ἦτοι

Βίος Λουκιανοῦ

Αρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα
Φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος 1) ὦν
ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ-
τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείοσι ἔν ἔδοξα
παιδεῖα μὲν καὶ πόνος πολλῶς, καὶ χρόνος μα-
κρῶς, καὶ δαπάνης ἔσμικρῶς, καὶ τύχης δεῖ-
σθαι.

De somnio,

seu,

Vita Luciani

Nuper admodum cum desissem in scholas
ventitare, iam pubertati proximus, tum
pater consilium inire cum amicis, quid me do-
ceret: plerisque igitur eruditio visa fuit et la-
bore multo, et longo tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere splendida; reculas
A 2 autem

1. Τὴν ἡλ. πρόσηβος] Idem est prope finem
huius scripti ἀντίπαις. Glossae: Πρόσηβος
proximus pubertati. Hemst.

σθα λαμπρᾶς 2) τὰ δὲ ἡμέτερα μίκρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖαν τινὰ τὴν ἐπικαρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δὲ τινὰ τέχνην τῶν βαναύσων 3) τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀριῆντα πρὸς τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκίστος εἶναι, τηλικῆτος ὧν· ἔκ τις μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. 4)

Δευτέ-

autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare: sin aliquam villum istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum (paternae mensae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato vsque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Er-

2. Τύχης δ. λαμπρᾶς] Λαμπρὰν τύχην aliter hic intellige, quam λαμπρὰν ἔστίαν apud Alciphronem I, 38. p. 182. opes splendidas et lautas. Hemst.

3. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica. Bourd.

4. Τὸ γιγνόμενον] Quod mercedis ex opera locata nascitur. Hemst.

Δευτέρως ἐν σκέψεως ἀρχὴ πρῶτῃ, τίς ἀρί-
στη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάξη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ
ἐλευθέρῳ πρέπῃσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν
χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλα τοίαν-
τῃν ἄλλην ἐπαινέσας, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπει-
ρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν, (πα-
ρὴν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος γ) ἑρμογλύ-
φος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος β) ἐν τοῖς μά-
λισα εὐδόκιμος, γ) ἔθελμις, εἶπεν, ἄλλην τέχ-
νην

2. Ergo secundae deliberationis initium est
propositum, quae optima sit artium, et ad edi-
ficandum facillima, et homini libero conueniens,
et expedita sumtu parabilis, et quae stu commo-
do: alia aliam commendante, ut cuiusque sen-
sus aut experientia ferebat, pater ad auuncu-
lum conuersus (aderat enim maternus auuncu-
lus, qui optimus esse statuarius videretur, et
poliendis lapidibus in primis laudatissimus) fas
non est, inquit, aliam artem primas tenere. Te

A 3

prae-

5. Ἑρμογλύφος — καὶ λιθοξ.] Ἑρμογλύ-
φος, qui statuas siue hermas fabricat ex
quauis, ut ego putem, materia: λιθοξόος,
qui e lapidibus id praestat. *Iens.*

6. Ἐν τοῖς μαλ. εὐδ.] Graeci solent, in-
primis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πᾶ-
ν, σφόδρα εὐδόκιμος, ἄριστος, ἀρχαῖος. vbi
perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel
μάλιστα εὐδοκίμοις εἶναι εὐδόκιμος. *Hemst.*

νὴν ἐπικρατεῖν, σὲ παρόντος· ἀλλὰ τῆτον
 ἄγε, δειξας ἐμὲ, καὶ διδάσκει παραλαβὼν λί-
 θων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοσὴν,
 καὶ ἐρμολυφέα· δύναται γὰρ καὶ τῆτο, Φύ-
 σεώς γε, ὡς οἶσθα, ὄχλων δεξιῶς· ἐτεκμαίρε-
 το δὲ ταῖς ἐκ τῆ κηρῆ παιδιαῖς. ἐπότε γὰρ
 ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων αὖ-
 τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀν-
 θρώπων ἀνέπλεκτον, εἰκότως, 7) ὡς ἐδόκην τῷ
 πατρὶ· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πλη-
 γὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐ-
 Φύην καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ
 τὰς

praesente: quin Tu illum ducito, me demon-
 strans, tuamque in curam receptum effice lapi-
 dum artificem bonum, et coagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, idque ingenio prae-
 ditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum
 capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a
 magistris, derasa cera, boues aut equos, aut,
 ita me Iupiter amet, homines effingebam, sci-
 tule, ut videbar patri: ob quae quidem a ma-
 gistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis lau-
 dem et ista quoque pertinebant: quare bonate-
 neban-

7. Εἰκότως] *Ad veram imaginem, Πρὸς τὴν
 εἰκόνα. Bourd.*

τάς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχυσὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γὰρ τῆς πλαστικῆς.

"Ἄμα τε ἂν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἔσφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα ἐκ ἀταρξῆς ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ φανοῖμην θεὸς τε γλυφῶν, καὶ ἀγαλμάτων τινα μικρὰ κατασκευάζων ἑμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρέμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκείνο καὶ σύνθηες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίνετο· ἐγκοπέα γὰρ τινα μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθεύδειν πλακὸς ἐν μέσῳ κείμενης, ἐπεικὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός· Σκληρότε-

nebantur de me spe fore, ut breui artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar auunculo, rem haud sane quam valde grauatus: quin et ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, et ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, et simulacra quaedam parua concinnarem mihi met ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato auunculus iussit leniter perstringere tabulam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet*: me vero durius impingente prae-

ρῶτερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεά-
γη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην
τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, ἔ· πρώτως, ἐδὲ
προτρεπτικῶς μὲ κατήξ·ατο, 8) ὥς·ε δάκρυά μοι
τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 9)

Ἀπο·

*Imperitia, confecta est tabula: ille indignatus,
scutica, quae sub manu erat, capta, haud pla-
cide, neque adhortantis more me initiauit, sic
ut lacrimae mihi prooemium essent artis.*

4. Hinc

8. Κατήξ·ατο] Vt hic locus recte intelliga-
tur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus
est, quem lexica non satis diserte notarunt.
De ritibus proprie vsurpatur, qui victimae
mastationem antecedunt. Hic idem valet,
quod προτέλεια Μισθ., c. 14. *de Soul.*

9. Τὰ πρ. τῆς τέχνης] Eleganter in hac
voce transferenda Graeci luxuriant, prae-
sertim recentiores. In *Sophili* fabula *Phy-
larcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus,
dum prima mensae fercula imponuntur,
bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, in-
quiens, ὁμῶ. Praeterea *Lucianus*, ut ar-
bitror, solennem huius vocis in sacris usum
spectauit; eoque magis, quod praecedat in-
didem petirum κατήξ·ατο· nam προοίμια
sunt praeludia hymnorum, qui victimis in
aram impositis decantabantur. *Hemst.*

Ἀποδράς ἔν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔφηνᾷ-
μαι, συνεχῆς ἀνολούζων, 10) καὶ δακρύων τὰς
ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγῆμαι τὴν σκυ-
τάλην, καὶ τὰς μώλωπας ἐδαινυον. καὶ κατη-
γόρεον πολλὴν τινα ὠμότητα, προσθαίς, ὅτι
ὑπὸ φθόνης ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβά-
λωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ
τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησα-
μένης,

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros
singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus:
commemoro scuticam, vibicibusque ostensis, et
inculcata multa quadam (auunculi) crudelitate,
adiēci, haec illum ex invidia fecisse, (metuen-
tem) ne arte se superarem. Indigne ferens
mater quum multa fratri dixisset conuicia, ego

A 5

primis

10. Ἀνολούζων] Vtra lectio palmam mereat-
tur, haec an ἀνολούζων, diiudicare prom-
tum non est. Olim de faustis acclamatio-
nibus et ululatibus, quos mulieres ad sacra
vel furore divino percitae ingeminabant,
ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν et ὀλολυγὴν proprie
posuerunt. certe, nisi in rebus laetis, ὀλο-
λύζειν apud veteres vix reperias usurpatum.
attamen ad fletus et lamentationem tradu-
cta sunt a posterioribus haec vocabula. Ne-
que tamen diffiteor praefereendum mihi vi-
deri ἀνολούζων, propter illud συνεχῆς, cre-
bros singultus ducens. Hemst.

μίνης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἐτι ἐνδοκρεως, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τέτων γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἐκῆτι εὐκαταφρόνητα, ἃ ἄνδρες, ἀκῶσεσθε, ἀλλ' αὖ καὶ πάνυ Φιληλόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἶπω, Θεὸς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἀναργὴς ἔτω, ὥς μὴ δὲν ἀπσλείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἐτι γὰρ καὶ μετὰ τασῆτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκῶθέντων ἐνχυλος· ἔτω σαφῆς πάντα ἦν.

Δύο

primis tenebris obdormiui adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

5. Haecenus quidem, quae dixi, ridicula sunt et puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, et sonus auditorum auribus infonat; tam erant omnia manifesta.

6. Duae

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χειρῶν εἰληκόν
 με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρ-
 τερώς· μικρῶ γὰρ με διεσπάρσαντο πρὸς ἀλλή-
 λας φιλοτιμύμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν αὖν ἡ ἐ-
 τέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με.
 ἄρτι δὲ αὖν αὖθις ὑπὸ τῆς ἐτέρας εἰχόμεν. ἐ-
 βῶν δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὖ-
 τῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βέλοιο· ἡ δὲ, ὡς μά-
 την τῶν ἀλλοτριῶν ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν
 ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τὰ χεῖρε τυλῶν ἀνάπλεως, διεξωσμένη τὴν
 ἐσθῆτα, τιτάνη καταγέμεσσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος,
 ὁπότε ξέοι τὰς κίθρις. ἡ ἐτέρα δὲ μάλα εὐ-
 πρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ κόσ-
 μιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' ἔν ἐφ' ἱασι μοι δι-
 κάζειν,

6. Duae mulieres, prehensis manibus me utra-
 que ad se trahebant vehementer sane et valide,
 sic ut parum abesset, quin me discerperent illo
 mutuo contendendi studio: namque modo haec
 superior pene me totum habebat, modo rursus
 ab altera tenebar: interea vociferabantur inui-
 cem ambae; haec, eam me suum possidere vel-
 le: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare.
 Erat autem una operaria, virilis, squallida coma,
 manibus callo plenis, succincta vestem, calce
 referta, qualis erat auunculus, quum polirer la-
 pides: altera vero facie valde formosa, habitu
 decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo
 mihi

κάζειν, ὁποτέρᾳ βυλοίμην συνείναι αὐτῶν. προ-
τέρᾳ δὲ ἢ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλαξεν·

Ἐγὼ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί,
ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οὐκ εἰς τὸ σοὶ καὶ συγ-
γενῆς οἰκοθεν· ὃ, τε γὰρ πάππός σε, εἰπῶσα
τένομα τῷ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ πῶ
θεῖω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμαίτον δι' ἡμᾶς.
εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ Φληνάφων τῶν πα-
ρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἐτέραν,
ἔπεισθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέ-
ψη γεννικῶς II), καὶ τὰς ὥμης ἔξεις καρτερὰς,
Φθέρ-

mihī permittunt arbitrari, vtrī malim adesse.
Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta:

Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam he-
ri coepisti discere, et domestica tibi et cognata
genere: etenim et avus tuus, (matris ipso no-
mine patrem appellabat,) lapidum erat scul-
ptor, et avunculi vtrique magnam sunt adepti
laudem ex nobis: siquidem optes nugis et quis-
quilliis, quas illa praeberet, abstinere (monstra-
bat alteram) et me sectari mecumque degere,
primum tu quidem aleris firmo cibo, et hume-
ros

II. Θρέψη γεννικῶς] Male verterunt: genero-
se educaberis: hoc voluit Lucianus: aleris
firmo cibo, vnde validos humeros laborique
aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, qui-
bus isti nutriuntur, robur corporis ener-
vant.

Φθόνος δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ ἔποτε
ἄπει(12) ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ
τὰς οἰκείας καταλιπὼν· ἔδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαι-
νεσονται σε πάντες.

Μὴ μυσαχθῇς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτε-
λές(13), μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ
γὰρ

ros habebis robustos; ab omni autem invidia
eris alienus, neque unquam abibis in peregrina-
nas regiones, patria familiaribusque relicta:
nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

8. Caue autem, fastidiueris habitus vilis-
tatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim
initis

vant. Porro Atticorum est θρέψη pro τρε-
φήση. Hemst.

12. Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύση. Hemst.

13. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo verò σχήμα-
τος, *vestis ornatus*: nemini enim suum ipsius
corpus vile est. Vertendum ergo; *ne ab-*
horreas a vili ornatu, aut, *a sorde vestium*.
Cleric.

Τῷ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo .I. Clerico: quem-
admodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πι-
ναρόν, eodem modo paulo ante σχῆμα et
ἀναβολή· tum c. 13. quod emendationi
probandae solum sufficit, χιτῶνιον πιναρόν
καὶ σχῆμα δελοπρεπές· quod quid est aliud
quam τῷ σχήματος τὸ εὐτελές; Σχήμα
vero corporis habitus, qui, si liberalis, in-
genium

γὰρ τῶν τοιᾶτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνου
 ἔδειξε τὸν Δία 14), καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν 15).
 εἰργάζατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθαυμάσθη· προσκυνῶνται γὰρ ἔτοι μετὰ
 τῶν θεῶν. εἰ δὴ τέτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν
 ἂ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο;
 ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περι-
 βλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦ-
 τα καὶ ἔτι τέτων πλείονα διαπταίεσθαι, καὶ

βαρβα-

initiiis profectus etiam Phidias ille Iouem exhibuit, et Polycletus Iunonem effinxit, et Myron in laude, et Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Iam si tu vnus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habere? imo patrem efficies, vt beatus praediceretur te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans et vsque-
 quaque

genium bene natum prodit; si vilis et indecorus, turpe atque abiectum. *Hemst.*

14. Ἐδειξε τὸν Δία] Cape: tantam simula-
 ebro dignitatem addidit, vt Iouem ipsum mor-
 talibus ostendisse videretur. Δεικνῶναι picto-
 rum est, fictorumue, qui expressissima si-
 militudine imagines animant: *Hemst.*

Τὸν Δία] Iouis Olympii statuam, quae
 inter VII. orbis miracula habita est. *du Soul.*

15. Τὴν Ἥραν] Argiuam. *Bourd.*

βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μά-
λα δὴ σπευδῇ συνείρεσθαι, καὶ πείθειν με πει-
ρωμένα· ἀλλ' ἔτι μέμνημαι· τὰ πλείστα γὰρ
ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἐπαύ-
σατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὥδε πως·

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνή-
θης σοί, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
με πεπείρασθαι. ἡλικία μὲν ἔν τὰ ἀγαθὰ ποριῇ
λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴν προείρηκεν· ἐδὲν γὰρ
ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ
τάτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τῷ βίῃ τεθειμένος,
ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγενῆ λαμ-
βάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελεῖς δὲ τὴν
προσδοκίαν,

quaque barbare locuta dixit statuarla, perquam
sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere
conaretur: sed non amplius recordor: nam plu-
rima iam quidem memoriam effugerunt. Post-
quam igitur desistit, infit altera hunc fere in
modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, iam tibi familia-
ris et nota, etsi necdum ad finem usque me
pertentaueris. Quanta quidem tu bona sis con-
secuturus, si statuarius fias, ista praedixit: ni-
hil utique nisi operarius eris, corpus labori im-
pendens, in eoque spem vitae omnem habens
repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eam-
que illiberalem accipias mercedem, humilis ani-
mo, vilisque prodeas et incomitatus in publi-
cum

πρόσδον, ἔτε Φίλοις ἐπιδμάσιμος 16), ἔτε
 ἐχθροῖς Φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζήλωτός·
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆ πολ-
 λῆ δῆμῃ εἷς, αἰεὶ τὸν πρέχοντα ὑποπτῆσων,
 καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ
 βίον (ζῶν 17), καὶ τῆ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ
 καὶ Φειδίας, ἡ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ Θαι-
 μασὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἀ-
 παντες ἐπαινέσονται, ἐκ ἑστὶ δὲ ὅσις τῶν ἰδόν-
 των, εἰ νῦν ἔχοι, εὖ ξαίτ' ἂν σοι ὅμοιος γένε-
 σθαι

*cum, neque amicis utilis advocatus, nec inimi-
 cis metuendus, nec quem tui ciues aemulen-
 tur; sed ipsum illud operarius, unusque e ple-
 be multa, qui semper praestantibrem reuerea-
 tur, dicendo promptum colat, leporis vitam vi-
 vens, potentiorisque praeda facilis. Fac au-
 tem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque
 admiranda affabre perficere, artem cuncti lau-
 dabunt; at nullus eorum, qui spectant, siqui-
 dem sapiat, optet se tibi similem esse: qualis-
 cum-*

16. Ἐπιδμάσιμος] Optime me iudice, *L Fr.*
Gronovius, amicis advocatus. Hemst.

17. Λαγῶ βίον ζῶν] Ad eos spectat, qui
 aliis obnoxii et humiles in perpetuo timo-
 re vivunt; nec suis se opibus et virtute ab
 alieno nutu pendentibus tutari possunt; quor-
 um etiam refertur elegans illud, τῆ κρείτ-
 τονος ἔρμαιον ὦν. *Hemst.*

εἶναι· οἷος γὰρ ἂν ᾗς, βάναντος, καὶ χειρῶ-
 καξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἦν δὲ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ
 ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις
 θαυμασὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ
 πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνεσθαι καὶ
 τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατα-
 κοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σω-
 Φροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραότητι,
 ἐπιεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν
 ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρμῇ· ταῦτα
 γὰρ ἔστι ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κέ-
 σμος· λήσει δὲ σε ἄτε παλαιὸν ἔδεν, ἄτε νῦν
 γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προσέψει
 μετ'

cumque enim fueris, vilis artifex mercenarius-
 que et manibus viram quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum
 equidem tibi multa ostendam veterum virorum
 acta, resque gestas admirabiles, dum eorum
 scripta tibi recito, atque omnium, ut plane di-
 cam, te peritum reddo. Quin et animum, quae
 tui pars est primaria; excolam multis bonisque
 ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, pla-
 ciditate, aequitate, prudentia, constantia, ho-
 nesti amore, acri denique praestantissimarum
 rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis
 decora. Praeteribit autem te nec vetustam quic-
 quam, nec quod nunc fieri expediat: quin et futura
 prospici-

μετ' ἐμᾶ' καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ τάτε
θεῖα, τάτε ἀνθρώπινα, καὶ εἰς μακρὰν σε δι-
δάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τᾷ δεινός, ὁ βελευσάμενός
τι 18) περὶ ἀγενεῶς ἄνω τέχνης, μετ' ὀλίγον
ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπιφθονός ἐστι, τμηώμενος
καὶ ἐπαινέμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκι-
μῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλεῖστον πρεχόντων
ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπε-
χόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πᾶν δὲ λαμ-
πρὰν

prospicies mecum; et in vniversum quicquid
est rerum diuinarum humanarumque non diu
erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, et istius, cu-
ius nomen vix constat, filius, qui deliberas ad-
huc de tam ignobili arte, paulo post omni-
bus eris aemulationi et inuidendus: honores lau-
demque consequeris, ob rerum optimarum cul-
tum insignis, qui que genere ac diuitiis excel-
lunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam
splen-

18. 'Ο βελευσ. τι.] Litera detracta est: lege
ὁ βελευσάμενός ἐστι, quod sententiam mul-
tum ornat: Tu qui adhuc deliberas, neque
vtram sociari velis decreuisti: haec enim
auditor tantum Lucianus, 'Ο τᾷ δεινός, fi-
lius hominis ignoti, nulla re praeclara
commendabilis. Hemst.

πρὸν ἐΦέρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιέμε-
νος. καὶ πρὸ ἀποδημίας, ἔδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς
ἀγνῶς ἔδ' ἀφανὲς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω
τὰ γνωρίσματα, ὥς τῶν ὁρῶντων ἕκαστος τὸν
πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

Ἄν δέ τι σπαρδῆς ἀξίον ἤ, καὶ τὰς Φίλκας ἢ
καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ 19), εἰς-σὲ
πάντες ἀποβλέπονται· καὶ πᾶσι λέγων τύχης,
κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκέσονται, θαυμάζοντες,
καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως,

καὶ
splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus,
magistratu primaeque sedis honore dignus habe-
beris: si quo peregre profisciscaris, ne in exte-
ra quidem regione ignotus eris obscurusue:
eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut viden-
tium unusquisque proximum impellat, teque
digito designans, *Hic ille est*, aiat.

12. Si quid autem maioris momenti aut ami-
cos, aut civitatem etiam uniuersam occuparit,
ad te cuncti respicient: dixeris aliquando pu-
blice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt
auditores admirabundi, et gratulabuntur tum
tibi disertae orationis potentiam, tum patri

B 2

prolis

19. Καταλαμβάνῃ] In malam partem vsur-
pant Graeci de periculis et casibus, qui in-
opinati repentino impetu superueniunt
Hemst.

καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγῃσιν,
ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
τῆτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆ
βίᾳ ἀπέλθης, ἔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαι-
δευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν
Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλί-
κον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ἔς τυμπανι-
στρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ἅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιπ-
πος ἐθεράπευσεν. ὃ δὲ Σωκράτης 20) καὶ
αὐτὸς

prolis felicitatem. Quod autem ferunt immor-
tales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-
ciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu
desines vnquam adesse doctis, et consuetudi-
nem habere cum optimis. Viden Demosthe-
nem illum, quo patre natum, ego quantum
reddiderim? viden Aeschinem, qui piatricis
tympanum pullantis erat filius? et tamen ipsum
propter me Philippus coluit. Socrates autem
et

20. Σωκράτης] Phaenareta obstetrix, pri-
mum, vt quidem videtur, Sophronisco mar-
morario nupta Socratem; deinde Chaere-
demo Patrocle[m] peperit. vterque statua-
riam artem didicerunt. Ceterum qua re
λαθογόοι differant et ἐρμολύφοι, quo-
niam Viri Docti non satis enucleate defi-
nunt, paucis exponendum videtur. Ἐρ-
μολύφος proprie, qui statuas Mercuriales
sive Ἐρμῆς sculpsit. Ab hoc principio deinceps

αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς,
ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τῷ κορίττονος, καὶ δεχ-
πετεύσας παρ' αὐτῆς ἠϋτομόλησεν ὡς ἐμέ, ἀ-
κχείς ὡς παρὰ πάντων ἄδεταί;

Ἀφείς δὲ αὐτὰς τηλικέτας καὶ τοιέτας ἄν-
δρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνὰς,
καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ

et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque
meliora percepit, illaque deserta transfugit ad
me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris, re-
bus splendidis, sermonibus sapientissimis, habi-
tu decoro, honore, gloria, laude, principe

B 3

confi-

ceps in latiore significandi ditionem, quae
statuariam artem vniuersam complecteba-
tur, ea vox peruenit: hinc ἑρμογλυφεῖα,
statuarius officinae. Verum λιθοζόος, qui
lapides et marmora radendo polit, ut apte
coagmentari possint: id enim ἔχειν λίθους
c. 5. Horum itaque munus praecipuum
non erat statuas perficere, sed marmora
lapidesque expolire: nec tamen non sae-
pissime contigit, ut, quia vtrique ars in
eadem versabatur materia, vnus homo
vtramque exerceret; quod in auunculo Lu-
ciani clarum est: idcirco minime miran-
dam, si ad statuarios vocabulum hoc saepis-
sime pertineat. Hemst.

καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δυνάμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμεῖν, καὶ τὸ
 ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶν' ὄν τε πι-
 ναρὸν ἐνδύσει, καὶ σχῆμα δαλοπρεπὲς ἀναλήψῃ,
 καὶ μοχλίσ, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κο-
 λαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις, κάτω νενευκῶς
 εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαιζήλος, καὶ
 πάντα τρέπον ταπεινός· ἀνακύπτων 21) δὲ ἄ-
 δέποτε, ἔδδ' ἀνδρῶδες, ἔδδ' ἐλευθέριον ἔδδ' ἐπινούων,
 ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ
 εὐσχή-

confidendi loco, opibus, dignitate, 'facundae
 orationis fama, publica prudentiae gratulatione,
 tuniculam indues sordidam, et habitum susci-
 pias servilem, vesiculos, caela, malleolos, scal-
 pra in manibus habebis, vultu ad opus pronus,
 humilis et humilia confectans, omnemque in
 modum abiectus: nunquam tu rectum caput
 efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis;
 sed opera quomodo tibi concinna et elegantia
 proce-

21. Ἀνακύπτων] Ἀνακύπτειν *emergere et re-
 cto capite sese erigere*, quod animi genero-
 sioris est indignam se conditionem aspernan-
 tis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac ce-
 tera quae praecedunt. Adhibuit ea verba
Lucianus hoc in loco, quae utramque vim
 propriam et translata venuste contineant.
Hemst.

εὐσχήμονα ἔσαί σοι πρενοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς
εὐρυθρός τε καὶ κόσμιος ἔση, ἤκιστα πεφροντι-
κώς, ἀλλ' ἑτμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἔ περιμείνας ἐγὼ
τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἀμορφὴν ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολι-
πὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γε-
γηθώς· καὶ μάλιστ' ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν
ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ἐν ὀλίγας
ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνστρέψατο. ἡ δὲ ἀπο-
λειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ
χεῖρε συνειρῶται, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπρει· τέ-
λος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκρόμεν, ἐπεπῆγει,
καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα
ἔπαθε,

procedant, providebis; ut ipse sis concinnus
et honestis moribus ornatus, minime curabis;
sed lapidibus te viliores reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non
expectato sermonum fine, surgens litem decreui
mox illa deformi atque operaria spreta, confe-
rebam me ad Eruditionem valde laetus: maxi-
me quandoquidem in mentem mihi venit scu-
tica, et plagas statim non paucas inchoanti mi-
hi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta
primum indignabatur manibus complois, et
dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben
audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit
versa. Si vero passa videatur incredibilia,

ἴπαθε, μὴ ἀπισήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ
ὄντιροι.

Ἡ ἐτέρη δὲ πρὸς με ἀπιδέσσω, τοιγαρὲν ἀ-
μείψομαι σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης,
ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη,
ἐπιβηθὶ τῆς τῆς ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχη-
μα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ βοι-
κότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκᾳ μὴ ἀκολυθῇ-
σας ἐμοὶ ἀγνοήσιν ἐμεῖς. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθεν,
ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχευ· ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕ-
ψος ἐγὼ ἐπεσκόπην, ἀπὸ τῆς ἑὸς ἀρξάμενος ἄχρ᾽
πρὸς ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθά-
περ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων· τι ἐς τὴν γῆν.
ἐκείνῳ μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον
ἐκείνῳ

ne tamen non credatis; miras enim somnia prae-
stigias obliiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at
ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iu-
stissime diiudicatae: age ergo, inscende in hunc
currum (currum aliquem ostendebat equorum
alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia
et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus
fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa et
moderabatur: atque ego in altum euectus con-
templabar, ab Aurora cursu instituto ad Occi-
dentem vsque, vrbes, gentes, populosque, quae
si Triptolemus feminis quiddam in terram pro-
iiciens: quanquam haud sane meminī, quale-
nam

ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τῆτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῆγεν, καὶ μετ' εὐφημίας, καὶ ἔς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέμπειπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τσσαῦτα, καὶ με τοῖς ἐπαινέσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὐθις, ἔκτετι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκεν εὐπάρφως τις ἐπανήκειν. καταλαβῆσα ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυσεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ με, οἷος ἦκαμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρᾷ δεῖν περὶ ἐμᾶ ἐβελύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ὅτι ὦν, ἐμοὶ
δοκεῖ

nam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, et faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucris curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore et praetextato redire. Quin et, ut patrem inuenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis reuerterer: imo etiam submonefecit, quam sere de me consilii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-

δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φό-
βον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις,
ὥς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ 22) διμανικόν. εἴτ' ἄλ-
λος ὑπέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισαί
εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα περὶ τρεῖς περὶ, ὥσπερ
ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ἐσι. τί δ' ἐν ἐπῆλθεν αὐ-
τῷ ληρῆσαι τὰ ὅσα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι
παίδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη
γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἢ ψυχρολογία· μὴ
ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκρίτας τινὰς ὑπείληφεν;
ἐκ

tum quod egressus, ut mihi quidem videtur,
conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
nonnemo, quam longum somnium et iudiciale:
tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam
longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale,
quemadmodum Hercules est et ipse: quid vero
ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
puerilemque noctem commemoraret, et somnia
vetera, iamque obsoleta: futile profecto hoc
narrationis frigus: num nos somniorum inter-
pretes esse quosdam statuit? minime certe, o
tu,

22. Ἐνυπν. διμαν.] *Somnium absurdum et au-*
ribus graue, qualia nimirum multa caudicici
deblaterare solent. Parum distat illud Plato-
nis in *Apol.* p. 25. A. ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ
μὲν, καὶ δικηνικά, ἀληθῆ δέ. Hemst.

ἐκ ὧ γὰρ. ἔδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγόμενος
τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἔδδκει αὐτῷ 23) καὶ ἐν τῇ πα-
τρῶα

tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum
narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum
in

23. Ὡς ἔδδκει αὐτῷ] Satis est ad fidem virii
faciendam, quod in hoc loco illa expedita
styli Luciani facilitas desideretur. Dum
meliorum Codd. opem expetamus, ita con-
iecto, periisse descriptoris negligentia ver-
sum vnum, quem si ex Xenophonte reuoca-
re licet, sensus saltem et oratio tolerabilis
exibit: ἔδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἔδδκει
αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν
τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴτε γὰρ)
ἔχ. ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὁ. ἔ. Φλ. ἔ. αὐτὰ δ.
quae sic interpretor; neque enim Xenophon
aliquando somnium enarrans, quo videbatur
ipsi factō tonitru-fulmen in paternam cecidisse
domum, et cetera (nostis enim) veluti sceni-
cam actionem hoc visum, aut ipse de industria
nugaturus ista referebat etc. illud ὡς ἔδδκει
αὐτῷ plane videtur postulare partem istam
a nobis interfertam, praecipue si Xenophon-
tis verba perpendas K. A. III. p. 175. μι-
κρόν δ' ὄπνυε λαχὼν, εἶδεν ἑναρ' ἔδδξεν αὐ-
τῷ βροντῆς γ. etc. Ceterum vereor, ne
duo Xenophontis somnia diuersa confuderit
Lucianus: hoc certe, cuius modo memini-
mus, apud suos commilitones exposuisse
non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum
Chiri-

τρώα οικήα, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴσα γὰρ) ἔχ ὑπό-
κρισιν τὴν ὄψιν, ἔδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐ-
τὰ διεξήσει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ
ἀπογνώσει πρῶτων, περιεσώτων πολεμίων,
ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν ἀλλὰ τῆτον ὄνειρον ὑμῖν διηγη-
σάμην ἐκεῖνα ἔνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελ-
τίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μά-
λιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πείνας ἐθλοκακεῖ, καὶ
πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, Φύσιν ἐκ ἀγεννῆ
διαφθείρων. ἐπιρρώσθησεται εὖ οἷδ' ὅτι κα-
κείνος, ἀκῆσας τῆ μύθε, ἱκανὸν ἐαυτῷ παρά-
δειγμα

in paternam cecidisse domum, et reliqua (no-
stis enim) velut histrionicam, visionem istam,
neque nugaturus de industria persequeretur, id-
que in bello et desperatione rerum, vrgente
hoste; sed fane et vtile quiddam habebat ista
narratio.

18. Similiter et ego somnium istud meum
enarraui vobis eius rei causa, vt iuvenes ad me-
liora conuertantur: inprimis si quis eorum ob
paupertatem animo deficiat, seque deterioribus
applicet, indolem haud ignobilem corrumpens:
hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii no-
stri fabula, meque sibi idoneum exemplum ob
oculos

Chirifopho communicauit, idque etiam in
magna rerum desperatione. *Henst.*

δειγμα ἐμὲ προσησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν
 πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύ-
 μησα, μηδὲν ἀπεδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
 τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ
 μηδὲν ἄλλο, ἄδενός γ' ἐν τῶν λιθογλύφων ἀδο-
 ξότερος.

oculos ponet considerando, ex quali conditione
 ad pulcherrima me contruli, eruditionemque
 concupiui, nequaquam ignaue cedens rei fami-
 liaris, quae tum premebant, angustiis; item-
 que qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at
 saltem nemine sculptorum obscurior.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς
 εἰ ἐν λόγοις.

Οὐκ ἔν Προμηθεὺς με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ
 τὐτο, ὧ ἄριστε, ὡς πηλίνων καί μοι τῶν
 ἐργῶν ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημι
 ὅμοιος

Ad eum qui dixerat, Prometheus
 es in verbis

1. Prometheum igitur me esse ais? si ea ratio-
 ne, o optime, quod et mea opera lutea
 sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse
 fateor;

ὁμοῖος εἶναι αὐτῷ· ἔδ' ἀναιδέσμι πηλοπλάθος
 αἰεεῖν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἔμοι ὁ πηλός, οἷος
 ἐκ τριόδα, βόρβορος I) τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ
 ὑπερεπαινῶν τὰς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄν-
 τας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημι-
 ζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεῖαν Φῆ, καὶ μυ-
 κτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαί-
 νῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τῆμόν; τίς δ' ἡ πε-
 ριττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν;
 ὡς ἔμοι γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοι γῆνα ἔδοξε,
 μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ
 δικαιο-

fateor: neque luti figulus dici recusor: tametsi
 lutum mihi vilius sit, quale ex triuijs colligitur,
 coenum propemodum. Sin vero extollens ora-
 tionem meam, perinde vt artificiosam, doctissi-
 mi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide
 ne quis ironiam dixerit, et quasi quandam At-
 ticam subsannationem subesse huic laudi: vnde
 enim artificiosum est, quod ego facio? Quae
 vero eximia sapientia et prudentia in scriptis
 meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea
 prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At
 vero

I. Βόρβορος] Eo differt a πηλῷ, quod et ma-
 le oleat, et nulli sit vsui; quum contra πη-
 λός, *terra liquore adfuso subacta*, ad fin-
 gendum sit idoneus. Nihilominus fieri non-
 nunquam potest, vt in eandem propemo-
 dum significationem conueniant. Hemst.

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ,
ὅπως οἱ ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶντες ἀληθείας
ποιούμενοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντα ἐν ὧς ἀληθῶς,
καὶ ἐμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ
θερμὸν αὐτῶν ἐς διάπυρον. καὶ τῆτο ἐκ τῆ
Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε,
ὅτι μὴδ' ἐκ πηλῆ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν
τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς
τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰ-
δῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔΦην μικρὸν ἐμπροσθεν, ἡ
πλασικὴ κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ'
ἄλλα

vero quanto iustius vos comparari Prometheo
poteratis, quicunque in causis agendis celebres
estis, vera certamina subeunt? Viua enim re
vera atque animata vobis opera sunt, et per
Iouem etiam calor illorum ignitus est. Quod
ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi
quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos
non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmen-
ta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodi-
mus, atque ibi huiusmodi declamationes profi-
temur, simulachra tantum quaedam spectanda
exhibemus. Et in summa, circa lutum, vti
paulo ante dixi, haec figulina versatur, quem-
admodum puparum figuli: ceterum neque mo-
tus

ἀλλὰ, ἔτε κίνησις ὁμοία πρόσεσιν, ἔτε ψυχῆς
 δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ
 πρᾶγμα. ὥς ἐ μοι ἐνδυμεῖσθαι ἔπβισι, μὴ ἄ-
 ρα ἔτω με Προμηθεῖα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμ-
 κὸς τὸν Κλέωνα Φησιν· οἶσθα περὶ αὐτῷ.
 Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πρᾶγματα. καὶ
 αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τῆς χυτρείας, καὶ ἵπνοποιᾶς,
 καὶ πάντας, ὅσοι πηληργοί, Προμηθεῖας ἀπε-
 κάλυν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν
 ἐν πυρὶ οἶμα τῶν σκευῶν ὀπτῆσιν. καὶ εἶγε
 σοι τῷτο βέλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐ-
 ζόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν
 δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυ-
 πτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια.
 καὶ

tus similis inest, neque animae significatio vlla,
 sed, delectatio quaedam ad summum, et lusus
 merus est. Vt cogitare incipiam, num ita me
 Prometheus dixeris, ut Comicus ille Cleonem,
 nosti siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse,*
post negotia est. Ipsi etiam Athenienses figulos
 ollarum, furnorum constructores, et quicumque
 circa lutum versantur, Prometheos vocabant
 olim, alludentes ad lutum, opinor, et ad illam,
 quae fit in ligne, vasorum cocturam. Quod si
 hoc tibi vult Prometheus iste tuus, admodum
 directe iaculatus es, et secundum Atticam illam
 mordendi acerbiteratem; quoniam et nostra ope-
 ra fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae: et
 modi-

καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν
ἅπαντα.

Καὶ τρεῖς Φαίη τις παραμυθέμενος 2), ἔταυ-
τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινουργόν
τῆτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον
μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκείνος ἐκ ὄντων ἀνθρώ-
πων, τέως ἐνοήσας αὐτὰς ἀνέπλασε. τοιαῦτα
ζῶα μορφώσας, καὶ διακασμήσας, ὡς εὐκύνητά
τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεστα καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ τοι καὶ
ἡ Ἀθήνη.

modicum quispiam lapillum iniiciens, facile con-
triuerit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos,
nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed
nouitatem hanc, laudans, et ad nullum aliud
exemplar effictum opus; quemadmodum ille,
cum nondum essent homines, sua sollertia ex-
cogitatos illos finxit, ac talia animantia forma-
uit atque adornauit, quae et mouerentur facile,
et aspectu gratiosa forent; et in summa, archi-
tectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam
Miner-

2. Παραμυθέμενος] Paulo reconditiorem ver-
bi venustatem non adsecuti sunt Interpre-
tes: tu cape: *mollius, in meliorem partem in-
terpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum
videri poterat, atque adeo ipsum illud Lu-
ciani, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ
εὐφημοτατον ἐξηγούμενος. Hemst.

ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα
 ποιῶσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν
 εἶποι, πρὸς τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγέμενος τὸ
 εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔτος ὁ νῆς ἦν. τῷ λελογμέ-
 νῳ· ἐμοὶ δὲ ἔ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν δο-
 κοῖν· μὴδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερον τι τῷ
 πλάσματι, ἢ τῷτο ἀπέγονόν ἐστι· ἀλλὰ εἰ μὴ
 καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι,
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ συμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι.
 ἔδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοί, ἡ
 κακότης, μὴ ἔχῃ συντετρίφθαι ἀμορφον ἔν.
 καὶ εἴγε μὴ ἔτω φρενὸν, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ
 ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, ἢ συνιεῖς, ὥς
 πολὺ

Minerva, quae et lutum inspirabat, et figmen-
 ta illa animata reddebat. Talia quidem ille di-
 xerit, in meliorem partem dictum istud expo-
 nens. Et fortassis haec sententia etiam dicti
 fuit: sed mihi non sane satis est, si videar noua
 finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius affe-
 ri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi
 elegans videatur, pudeat me sane (sat scias)
 illius, et conculcans comminuerim. Neque illi
 profuerit apud me nouitas, quo minus contra-
 tur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita
 sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim
 vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, lon-
 ge de-

πολύ ἀμειψότερα τὰ μετὰ τῷ ξένῳ αὐτὰ πε-
ποιθότα.

Πτολεμαῖος ἔν ὃ Λάγῳ δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον
ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλειναν,
καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον
αὐτῷ, ἀκριβοῦς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς
ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μαμερισμένον, ἐς
τὸ θέατρον συναγαγὼν τὰς Αἰγυπτίους, ἐπεδει-
κνυτο αὐτοῖς ἄλλὰ τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ
τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν
ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥστο ἐκπλήξειν τῷ
θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφο-
βήθησαν, καὶ ὀλίγῃ δεῖν ἔφυγον ἀναθορόν-
τες·

ge deformiora ea esse, quae cum peregrinitate
coniunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas
res novas in Aegyptum adduxisset, camelum Ba-
ctrianam totam nigram, et hominem bicolorem,
cuius dimidia pars plane nigra, altera autem su-
pra modum candida erat; congregatis in theatrum
Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa specta-
cula, tum inter postrema, haec quoque, camelum
et semialbum hominem: putabatque, se magnam
admirationem isto spectaculo concitaturum esse.
At illi ad cameli quidem conspectum perterriti
sunt, et parum absuit quin exilientes profugerent,

τες· 3) καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκύσμητο, καὶ αἰχρῆϊδι ἐπέσρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρεῖε τινὸς, ἢ Καμβύσε, ἢ Κύρε αὐτῷ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὥς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥς ὁ Πτολεμαῖος συνείη ὅτι ἐκ εὐδοκίμῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίναι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὥς πρὸ τῷ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελόμενη·

quanquam tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum sunt auersati. Quare Ptolemaeus intelligens se parum laudis capere, neque nouitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa concinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est: homi-

3. Ἀναθορόντες] Eorum saepe, qui stupefacti sunt et subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent *Plato*, alique veterum, sed parcius: recentiores frequentius. *Hemst.*

λαμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι
τῷ αὐλητῇ ἔδωρῆσατο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ
τὸν πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τᾶμόν, κάμηλος ἐν Αἰ-
γυπτίοις, ἧ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν
ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλκρυίδαν. ἐπεὶ
δὲ 4) ἔδδ' τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίσοιν συγκεῖσθαι,
διαλόγου καὶ κωμωδίας, ἔδδ' τῶτο ἀπόχρη εἰς
εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ
κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔσι γὰρ ἐκ δύο
καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεί-
νο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. 5) ἔ γάρ
ἀν.

hominem autem illam duplicem Thespidi cuidam
tibicini, cum in conuiuio belle cecinisset, dono
dedit.

5. Vereor itaque ne et mea, camelus in Ae-
gypto, sint, cuius homines adhuc frenum et
purpuram admirantur: neque enim ad elegan-
tiam sufficit, quod ex duobus optimis constat,
Dialogo et Comoedia, nisi et ipsa compositio
inter se consentiens, iustaque proportionem tem-
perata fuerit. Ex duobus pulchris certe com-
positio absurda fieri potest, quale illud vulga-
tissimum est Hippocentaurus. Non enim ama-

C 3

bile

4. Ἐπεὶ δὲ] Legendum omnino videtur: ἔτι
δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duo-
bus pulcherrimis confletur, ad venustatem
sufficit. Hemst.

5. Ὁ Ἴπποκένταυρος] Duplici fere sensu ve-
teres

ἂν Φαίης ἐπέρχον τι ζῶον τέτι γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριζότατον, εἰ χρεὶ πειθεῖν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί ἔν ἐχί καὶ ἔμπαν γένοιτ' ἂν εὐμορφὴν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστον ζυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοτέρου ἡδισον; Φημί ἔγωγε· ἔ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρω κάλλος ἢ μίξις συνέφθαιρεν. 6)

Οὐ

bile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino et melle commistum et temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Ne-

teres usurpant: primum ad significandam rem siue insolitam et portenti similem, siue fictam et vera natura vacuam adhibetur: deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat; μικτὴν ῥαψωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μετρῶν, teste Aristot. de Poet. p. 224. v. 24. Hemst.

6. Ἡ μίξις συνέφθαιρε] De industria τὸ συμφθεί-

- Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμωδία· εἶγε ὁ μὲν, αἰνοί, καὶ κατ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδῶσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίσεις μέτροις ἐποχρμένη 7), τὰ πολλὰ

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus et Comoedia fuisse. Siquidem ille domi et seorsum, mehercle, in ambulatoriis cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: Haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, et risum mouebat, gaudebatque salibus, et dicacitate, et ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta,

C 4

Dia-

συμφθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua, *Lucianum* posuisse, credo. Pictoribus, vnguentariis ac tinctoribus propria Φθεῖρειν, Φθοράν et συμφθεῖρεσθαι de colorum vnguentorumque diuersi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, et corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. *Hemist.*

7. Ἀναπ. μέτροις ἐποχρμένη] Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula

πολλὰ τὰς τῆ διαλόγου ἑταίρας ἐχλεύαζε, Φρον-
τιστὰς 8), καὶ μετεωρολόσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα
προσαγορεύσας. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν 9)
ἔπε-

Dialogi sectatores v. plurimum, subfannabat,
meditatores, ac vanos sublimium rerum discipulato-
res, et id genus alla vocitando. Eique id cordi erat,
ut

mula potestas: Plato de LL. IV. p. 818. E.
ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχέμενοι ταύτης, illa
spreveci et confisi: Alexand. Aphrodis. de Fa-
to p. 119. ἐποχεῖσθαι ταῖς ἀπορεμέναις,
dubius inuiri non aliter ac si certissima forent.
Sic igitur comoediam puto μετριοῖς ἀναπαί-
σοις ἐποχεῖσθαι, quando contidentius in sce-
nam procedit, in philosophis irridendis mo-
dum pene non seruans. Illud insuper, quo
magis vis phraseos elucescat, animaduer-
tendum videtur, versus quasi vehiculum ali-
quod orationis spectari. Hemst.

8. Φροντιστὰς] Xenophonem adi in Sympoſ. p.
Ed. St. 320, 35. vbi discas eo nomine so-
litum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ
Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλεμέ-
μενος; du Soul.

9. Μίαν ταύτην προέλευσιν] Hoc est, illa
sola de causa procedebat in publicum, ut
eos irrideret. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν,
inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire,
procedere. Cleric.

Προέλευσιν] Recte I. Clericus exponit,
cui prorsus adsentior. Qui domo in publi-
cum

ἐπεποίητο ἐκείνης ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν 10) ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατῶντας δεικνύουσα; καὶ νεφέλαις
 ξυρόν-

ut eos fugillaret, et Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aere ambulantes, et cum nubibus versantes illos exhibens,

C 5

nunc

cum prodeunt, προέρχονται. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Consululum solennes processus vel processiones προόδους· *Iustinianus* Nou. CV. προελεύσεις· *Theophilus* Inst. de Rer. Div. §. 48. vocant. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide *I. Mcurfii* et *Caroli du Fresne* Gloss. in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi. Eadem plane forma προόδον, πρόσθοδον vel πάροδον ποιῶντα apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agant; apud Christianos, qui sacras conciones habent. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt: *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτῃ προσερχομένῃ, actore in scenam prodeunte. Hemst. 10. Διονυσιακὴν ἐλευ.] Hoc est, libera dictoria, quibus licebat uti festo Dionysiorum. *Cleric.*

ζυνέντας· ἄρτι δὲ, ψυχῶν πηδήματα διαμε-
τρῶντας, ὡς δῆθεν τὰ αἶρια λεπταλογημένους.
ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτως ἐπειεῖτο τὰς συν-
σίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν·
ὥς τε τὸ τῶν μουσικῶν τέτο, δις διὰ πασῶν II),
εἶναι τὴν ἀρμονίαν, ἀπὸ τῆς ὀξύτατης ἐς τὸ βα-
ρύτατον· καὶ ὁμῶς ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ἔτως
ἔχοντα πρὸς ἑλληλα ξυναγχαεῖν, καὶ ξυναρμό-
σαι, ἃ πάντα πειδόμενα, εὐμαρῶς ἀνεχό-
μενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὁμοίον τι τῷ Προμη-
θεῖ τῷ αὖ πεπειστικῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ
ἀρρενι

nunc pulicem salus metientes, ut qui de acris et
sublimibus istis rebus nimis exiliter argutaren-
tur. Dialogus vero grauissimas disputationes ha-
bebat de natura rerum, deque virtute philoso-
phans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes
chordas, ab acutissimo ad grauissimum usque,
inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec
ita sese habentia, inter sese coniungere et coa-
ptare, non admodum obsequentia, neque facie
le societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Pro-
metheo isti tuo fecisse videar, ut qui foeminam
cum

II. Δις διὰ πασῶν] Vetusiores musici, uti
ex hoc prouerbio patet, scalam suorum to-
norum non ultra duas, quas hodie dicimus
octauias extendebant. de Soul.

ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιῆτο φα-
 νείην, ἐξαπατῶν ἴσως τὰς ἀκρόντας, καὶ ὅς ᾗ
 παραθείς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέ-
 λωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι Φιλοσόφῳ· τὸ
 γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικός ὁ θεός)
 ἥπαγε· τῆτο μόνον ἂν ἂν εἶποις ἐνείναι τοῖς
 ἡμετέροισι. ἢ παρὰ τε γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ
 ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιῆτες πιτυοκάμπτας (2),
 καὶ

cum mare commiscuerim, et ob id ipsum nunc
 reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar de-
 cepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse
 ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comi-
 cum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim
 quod attinet (nam et furandi arte hic Deus in-
 signis est) ablit; hoc certe nostris inesse non di-
 ces. Vnde enim furatus sim? nisi forte
 quis me fugit, qui eiusmodi Pityocamptas
 et

12. Πιτυοκάμπτας] Graenio πιτυοκάμπτας
 explicanti Centauros praeiit Fr. Luisin.
 Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci
 posset, rem haberemus confectam. Negari
 quidem non potest, apud Suidam extare in
 Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel po-
 tius, ut Kuster. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· ve-
 rum his in rebus tantam Suidae auctoritatem
 non agnosco, qua sola nos contentos esse
 oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sin-
 nis

nis (doctum a latrociniis et nocendo nomen) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *I. Meurs.* in Theseo c. V. Hunc de genere fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imò tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari vnus Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Lucretius* est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaeso, *πιτυοκαμπτας* diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosterunt? Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran.* v. 997. *σαρκασμοπιτυοκαμπται*, de quibus ita *Schol.* *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιούμενους τὰ πρῶτα, καὶ ἀληθῶς δὲ τοιαύτας ἰσχυροὺς δὲ ἐπιμελόμενους*. *Suidas.* *Σαρκασμοπ. ἀντὶ τῆς μεγάλου, ὡς ἀρπάζοντας μὲν καὶ προσπ.* etc. De Sinide vero quin *Schol.* cogitauerit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vera periculo carerent, robur ostentantes, dicti fuerint *πιτυοκαμπται* eoque pertinere non incommode videatur

Hesj.

Hesychii glossa; Ἀερόκίλαδοι, πτυοκᾶμπται, ex veteri quodam Comico deprompta, siue vocabulum vtrumque demta distinctione iungas, siue ἀεροκελάδας per se solos intelligas, aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes: vel etiam, aërem implentes clamoribus.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicauit I. Iac. *Weestenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censeret τοιῶτος πτυοκᾶμπτης, quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primas ego res plane discordes, philosophicam grauitatem, et lepores libertatemque iocorum Comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curuando iungere nitaris: imo maioris est artificii καὶ τρυφήας συντεθέναι, i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diuersissimas hircos atque cernos siue Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim acquaret, ad meamque sine dubio notitiam peruenisset. Iam tu, quales, ad animum reuoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ ἔτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ΕΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ* ecce πτυοκᾶμπτην, qui magno nisu in vnum cogit consociatque nixa diuersis radicibus, et materiam minime sequacem tractando molliat. *Hemst.*

καὶ τραγυλάφας 13) καὶ αὐτοὺς συντεθείκως;
 πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμοι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς
 ἅπαξ προσειλόμεν· ἐπεὶ τόγε μεταβιβλεύεσθαι,
 Ἐπιμηθέως ἔργον, ἔ Προμηθέως ἐσί.

et Hircocervos et ipse composuerit. Verum
 quid faciam? Perseuerandum enim est in iis,
 quae semel elegi; mutare enim consilium, Epi-
 methei, non Promethei est.

13. Τραγυλάφας.] Cervis excepta barba et ar-
 morum pilis similes. *du Soul.*

Νιγρίνος, ἡ περὶ Φιλοσόφου
 Ἡθους.

Πρὸς Νιγρίνον ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η μὲν παροιμία Φησί, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας,
 ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας,
 ὅτι

Nigrinus, siue de Moribus Phi-
 losophorum.

Epistola ad Nigrinum.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit prouerbiū: quasi
 ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet,
 quo-

ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσὶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν
 δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βεβημένος, ἔπει-
 τα Νιγρίνῳ γραψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν
 ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευό-
 μενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλώσας τὴν ἐμὴν γνώ-
 μην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρ-
 γως εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύ-
 γοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τῷ Θουκυδίδῃ λεγόντος,
 ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, οὐκ ηὐγὰς δὲ τὸ λελο-
 γισμένον 1) ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς ἔχῃ ἡ
 ἀμαθία μοι μόνῃ τῆς τοιαύτης τέλμης, ἀλλὰ
 καὶ ὁ πρὸς τὰς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

Ἐταῖ-
 quoniam apud illos abundant. Ego vero si di-
 cendi facultatem ostendere volens, Nigrino li-
 brum a me scriptum mitterem, obnoxius equi-
 dem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum
 id solum agam, vt sententiam meam tibi ape-
 riam, et quo nunc sim animo, et quod non le-
 viter oratione tua affectus fuerim, effugero sane
 merito etiam Thucydidis illud, quum ait: im-
 peritia audaces, res autem cogitata atque confi-
 derata cunctatores efficit. Manifestum enim est,
 mihi non imperitiam solum, verum etiam amo-
 rem ac studium orationis, huius audaciae cau-
 sam esse. Vale.

Ami-
 1. Τὸ λελογισμένον] Quod pro λογισμὸς
Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo
Euripidem est secutus, cui hoc frequens.
Hemst.

Ἑταῖρος Λουκιανός.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα. καὶ μετέωρος ἐπα-
 νελήλυθας; ἔ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς
 ἔτι ἀξιοῖς, ἔθ' ὁμιλίας μεταδίδως, ἔτε κοινω-
 νεῖς τῶν ὁμοίων λόγων 2), ἀλλ' ἀφνω μεταβέ-
 βλησαι, καὶ ἔλως ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας;
 ἡδέως δ' ἂν παρὰ σὲ πυθοίμην, ὅθεν ἔτως ἀ-
 τόπως ἔχεις, καὶ τί τῶτων αἴτιον; Λ. τί γάρ
 ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέ-
 γεις; Λ. ὁδῷ πάρεργον 3) ἤκω σοι εὐδαίμων

τῷ

Amicus, Lucianus.

Quam oppido grauis nobis et sublimis redii-
 sti? Neque enim adspicere nos amplius
 dignaris, neque conuersaris nobiscum, neque
 sermones vt antea confers, sed repente immu-
 tatus es, et omnino fastidiosus videris euasisse.
 Lubens igitur audierim ex te, vnde ad hoc in-
 solentiae perueneris, et quae eius rei causa sit?
 LVC. Quid enim aliud, o amice, quam felici-
 tas? AM. Quid ais? LVC. Insperato feli-
 cem

2. 'Ὁμοίων λόγων] Ὁμοιοὶ λόγοι. Sermones
 inter pares, pari libertate, et conditione
 habiti vltro citroque. Bourd.

3. 'Ὁδῷ πάρεργον] Non est, ne te morer, vt
 habet Bourdelotius: sed καθ' ὁδῷ πάρεργον,
 obiter, aliud agendo. Cleric.

τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τῷτο δὴ τὸ
 ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τριστόλβιος. Ε. Ἡρά-
 κλεις, ἔτῳς ἐν βραχέϊ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί
 δὲ τὸ μέγα 4) τῷτο ἔστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κο-
 μᾶς 5), ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώ-
 μεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ
 πᾶν ἀνάσχοντες; Λ. ἔ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ
 πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν ὅλῃ με ἐλεύθερον, ἀντὶ
 δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλάσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοή-
 τε καὶ τετυφωμένῳ 6) γενέσθαι μετρίωτερον;

E. Μέ-

cem et beatum vides factum, et quod in scena
 solet vsurpari, ter beatum, A.M. Papae! tam
 subito! L.V.C. Ita res habet. A.M. Quidnam
 autem tantum illud est, quo te 'sic effers? ut
 non summatim modo laetemur, sed et, auditis
 singulis, accurate scire possimus? L.V.C. An
 non admiratione dignum tibi videtur, per Io-
 vem, pro seruo liberum, pro paupere vere di-
 vitem, pro stulto autem et insano me factum
 modestum?

2. A.M.

4. Μέγα] Graeci vsurpant μέγα τι pro *admi-
 rabile quid ac memorandum*. Iungitur ali-
 quando θαυμαστὸν. Eodem pertinet, ἔδεν
 μέγα, *nihil magnum atque admiratione di-
 gnum*. Heinsl.

5. Κομᾶς] *Superbis*. κομᾶν indulgere genio et
 elatum esse. Bourd.

6. Τετυφωμένῳ] τετυφωμένῳ hebeti ac
 D. stolido

Ε. Μέγιστον μὲν ἔν· ἀτὰρ ἔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐσάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βελλόμενος ἰατρὸν ἰφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ἰφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνεται. Ε. οἶδα τέτων ἕκαστα, καὶ ἠυξάμην σὲ τινὶ σπαδαίῳ ἐπιτυχεῖν. Λ. δόξαν ἔν μοι διὰ πολλῶν προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τῷ παιδὸς εἰσαγγεῖλαντος, 7) ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν

2. AM. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis. LVC. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingrauescebat. AM. Ordine haec omnia noui, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. LVC. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Platonium philosophum, ut quem longo temporis interuallo non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo, et pulsata ianua, cum puer intro de me renunciaisset, arcessitus sum. Ingres-

stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt, qui fulmine tacti fuere. Bourd.

7. Εἰσαγγεῖλαντος] Sernorum ad ianuam siue τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. Hemst.

θῶν εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρᾶκείτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλὰ μὲν πρὸς τὸ τᾶ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ ὅτῃ ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἤξιεν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὐτὸς αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἐταῖρε, περὶ τέτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτῷ γνώμην διηγέσθαι,

Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem univervi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Graeciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam exprimeret,

Θαι, τοςαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν
κατεσκέδασεν, ὥς τε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐπεινάς, εἴ
τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν
Ὅμηρον λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· 8) ἔτω θε-
σπέσια ἐφθέγγατο.

Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσοφίαν ἐπαινέ-
σαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δη-
μοσίχνομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλᾶττε,
καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἐτι τε χρυσῆ,
καὶ

tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut
mihi plane Sirenes illas, si quae vnquam fue-
runt, et lusciniās et Loton illam Homeri obscu-
rasse et obliterasse videretur. Adeo diuina erant
quae loquebatur.

4. Huc enim dicendo prouectus est, ut Phi-
losofiam laudaret, et, quae ab ea manat, li-
bertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habent-
tur, irrideret, diuitias nimirum, gloriam, re-
gna, honores: praeterea aurum quoque,
et

8. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι] Sic intellige: tanta
me sermonum suauitate perfudit, ut Sire-
nas illas, si quae modo fuerint etc. oblite-
raret, earumque suae orationis lenociniis
memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando,
quod iam vetustate obsoleuit, atque ex usu
et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι,
leges abrogatae. Hemst.

καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλεπτῶν τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκέντων. ὥπερ ἐγώ γε ἀ-
 τενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη 9) τῇ ψυχῇ δεξάμενος,
 αὐτίκα μὲν ἔδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν,
 ἀλλὰ παντοῖος ἐγγυνομὴν· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπέμην,
 ἐληλεγμένων 10) μοι τῶν Φιλτάτων, πλᾶτε τε,
 καὶ ἀργυρεῖα, καὶ δόξης· καὶ μόνον ἐκ ἐδάκρυον ἐπ'
 αὐτοῖς καθήμενοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι
 ταπεινὰ καὶ καταγέλασα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥσπερ
 ἐκ

et purpuram, et cetera, quae admodum spectabilia
 plerisque, antea vero etiam mihi videbantur.
 Quae ego animo intento atque aperto acci-
 piens, continuo ita affectus fui, ut quid pate-
 rer ipse nescirem: atque in omnes partes ra-
 perer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis
 coarguerentur ea, quae mihi charissima fuerant,
 diuitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tan-
 tum non lacrymabar, cum de gradu dimotas
 cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia
 atque ridicula esse; gaudebamque rursus tan-

D 3

quam

9. Ἀναπεπταμένη] Eleganter: animo paten-
 te, quique infusam doctrinam cupide reci-
 piat. *Hemst.*

10. Ἐληλεγμένων] Quum hic non tantum,
 verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis
 huius verbi temporibus, litera χ sit plane
 extrita, forte dicendum, id facilioris enun-
 ciationis causa Graecos fecitasse. *Ienfsus.*

ἐκ ζοφρεῶ τινος αἱρος τῷ βίῃ τῷ πρόσθεν,
 εἰς αἰθερίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων·
 ὥς δὴ (τὸ καινότερον) τῷ ὀφθαλμῷ μὲν, καὶ
 τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν
 δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγιννόμην.
 ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττεσαν περι-
 φέρων.

Προῖὼν δὲ εἰς τὸδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως
 ἡμῖν ἐπακάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τῷ λόγῳ καὶ
 μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι ἔδεν
 ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναί
 πρὸς Φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς
 τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπίον
 αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόν-
 τεσ

quam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae
 ad serenitatem et magnam aliquam lucem re-
 spiciens. Adeo ut, nouo sane exemplo, ne-
 glecto oculo eiusque infirmitate, animo perspi-
 caciore paulatim euaserim, quem ad id tempus
 caecutientem insciens circumtulera.

5. Tandemque in eum statum adductus sum,
 de quo mox querebare. Non et elatus oratio-
 ne illius, et tanquam in sublimi euectus sum, et
 omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam In-
 di a vino feruntur, quando primum bibere eis
 contigit. Natura enim calidiores cum iam ef-
 sent,

τες ισχυρόν ἔτω ποτόν, αὐτίκα μάλ᾽ ἐξεβη-
χεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ ἐξε-
μάνησαν. ἔτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός, καὶ με-
θύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τῆτό γε, ἔ μεθύειν, ἀλλὰ νή-
φειν τε καὶ σωφρονεῖν ἔστιν. ἐγὼ δὲ βελοίμην
ἂν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκῆσαι τῶν λόγων. ἔδ᾽
γάρ ἐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι. θεῖμις, ἄλ-
λως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ἑμοια ἐσπε-
δακώς ὁ βελόμενος ἀκῆσειν εἴη. Λ. Θάρρει ὦ ἴγα
θε. τῆτο γάρ τοι τὸ τῷ Ὀμήρῳ, σπυῖδον-
τα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης,
αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκῆσαί με διηγμένον. μάρ-
τυρα γάρ σε παρασημασθαι πρὸς τὰς πολλὰς
ἐθέλω,

fent, accedente potu adeo vehementi, conti-
nuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri
magis ex mero infamire. Ita et ego oratione
eius quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium,
sed sobrium atque temperantem esse. Ego ve-
ro optarim, si fieri possit, ipsam illam audire
orationem. Neque enim contemnere eam, opi-
nor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et
amicus est, et eodem tenetur studio. L V C.
Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homeri-
cum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi
praeuortisses, iam ipse rogassem, me narrantem
audires. Testem enim te adhibere apud homines

ἐθέλω, ὅτι ἐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιοσάμην· ἐπεὶ καὶν τις μὴ παρῶν τύχη, καὶ ἔτω δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐραταί, τῶν παιδικῶν ἔπαρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τέτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξάπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἶονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὰς, ὧν τότε ἤκεσαν, ἡδονταί, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν πο-

σιν

volo, me non sine ratione insanire. Quin et crebro meminisse; volupe mihi est: et hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiam si nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terue de die dicta illa mecum ipse revolo.

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amasiis, dicta eorum et facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante reuera dictis, gaudent, animumque memoriae praeteritorum applicantes, macerandi sese praesentibus

orum

εἰν ἀνιάσθαι· ἔτιω δὴ καὶ αὐτὸς, Φιλοσοφίας ἔ
 παρέσης, τὰς λόγους, ἔς τότε ἤκουσα, συναγεί-
 ρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων, ἔμικρὰν
 ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
 λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ Φερόμενος, ἔς πυρσὸν
 τινα τᾶτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς
 ὑπ' ἐμῶ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμε-
 νος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκῶν αὐτῷ τὰ αὐτὰ πρὸς
 με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνε-
 ρεῖσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ μοι
 φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀ-
 κοαῖς παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμι-
 κόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς
 ἀκῶσι.

E. Παῦς,

otium non habent; sic sane et ipse, phi-
 losophia non praesente, verba, quae tum audi-
 vi, recolligens, et mecum crebro reuoluens,
 non exiguum capio solatium. In summa, perin-
 de ac si in pelago, et per noctem atram ferar,
 ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus
 illis rebus, quae a me geruntur, virum illum
 coram adesse existimans, semperque velut au-
 diens ipsum eadem illa sua ad me dicentem.
 Interdum etiam, et maxime, quando mente
 in id defixa constiti, vultum ipsum illius videre
 mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi re-
 sonat. Etenim iuxta Comicum, reuera aculeum
 quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦς, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρόμε-
 νος II), καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ
 εἰρημένα· ὡς ἔ μετρίως με ἀποκναίεις περι-
 γων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἄτω χρή ποιεῖν. ἀλλ'
 ἐκείνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ νῆ Δία
 κωμικὸς Φαῦλος ἑώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συ-
 ριττο-

3. A M. Subsisce, o admirande, paulumque
 retrocede, et ab initio repetens iam tandem di-
 cta illa enarra, quoniam non mediocriter me his
 ambagibus excrucias. LV C. Recte dicis, atque
 ita factum opus est: sed illud quaeso, vidistine ali-
 quando sine Tragicos, siue etiam, per Iouem,
 Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo
 exci-

II. Μικρὸν ἀνακρόμενος] Nihil est aliud, μι-
 κρὸν ἀνακρόμενος, quam μικρὸν ἐπαυσιῶν
 apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta
 a re nautica, in qua κρᾶσθαι et ἀνακρᾶσ-
 θαι πρῶμναν dicuntur, qui remis inhibent
 cursum navis et paulatim retrocedunt. inde
 μεταφορικῶς, κρᾶσθαι et ἀνακρᾶσθαι su-
 muntur pro retrogredi. Praeterea in τῷ
 παῦς similiter allusit *Lucianus* ad rem nau-
 ticam: ea enim voce Celeusta iubebat re-
 miges quiescere, et non ulterius remigare.
 Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine,
 o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius
 in tua narratione, sed paululum eam in-
 hibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse
 evincunt sequentia, καὶ λέγε etc. *Bos.*

ριττομένων λέγω τῶν, καὶ διαφθειρόντων
τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομέ-
νων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόν-
των τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλές οἶδα τοιαύ-
της. ἀλλὰ τί τῆτο; Α. δέδοικα μὴ σοι μετα-
ξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμῆσθαι· τὰ μὲν ἀ-
τάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθε-
νείας τὸν νῦν διαφθείρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέ-
μα καὶ αὐτᾷ καταγνῶναι τῷ δράματι. καὶ τὸ
μὲν ἐμὸν, ἔ παύω ἀχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις ἔ
μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτεσα, καὶ
τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονῆσα 12).

Τῆτ'

excipiuntur, quique poëmata agendo corrup-
punt, ac postremo theatri eiiciuntur, tametsi
ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac
palmam etiam reportarint? AM. Multos novi
tales. sed quorsum hoc? LV C. Vereor ne et
ipse minus apte imitari videar; alia quidem in-
ordinate continuans, interdum autem etiam
ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii cor-
rumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damna-
re fabulam. Nam ad historiam meam quod atti-
net, non admodum aegre id feram. Ceterum
argumentum ipsum non mediocri dolore me af-
fecturum esse videtur, si mecum vna cadat, et
(mea culpa) indecorum appareat.

9. Pro-

12. Ἀσχημονῆσα] Actor scenicus ἀσχημονεῖ,
quando

Τῆτ' ἐν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον,
 ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημά-
 των ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρῳ ποιῶ-
 νηται, ἔδεν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πρατ-
 ταμένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῷ σοι πείραν παρέχω,
 ὁποῖός τις εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, ἔδεν ἀγ-
 γελεῖ τὰ ἄλλα 13) τραγικῶς διαφέρειν. ὥς καὶ
 ἐνδε-

9. Proinde hoc per totam memineris mihi
 orationem, quod poeta quidem ipse talium pec-
 catorum innocens est, ac procul a scena seiun-
 ctus alicubi sedet, neque quicquam eorum cu-
 rat, quae in theatro aguntur: Ego vero mei
 ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet hi-
 strio sim, quantumque memoria valeam, quod
 ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans.

Quare

quando personae, cuius partes agit, digni-
 tatem non tuetur neque implet. Tunc au-
 tem actores a spectatōribus exhibitati, συ-
 ριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth.
 de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτε, ἐγὼ δὲ εὐ-
 ριττον· et ἐκβάλλεσθαι. Hemst.

13. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aequè
 intelligo atque Interpretum, quod ad cetera
 attinet. Rescribe, τὰχα. Nunciorum au-
 tem siue ἀγγέλων persona minoris erat mo-
 menti: illi si quid peccarent, μικρόν
 τὸ πταῖσμα, ut patet ex Αναβ. §. 33.
 Hemst.

ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔγω πρό-
χειρον, ὡς ἄμεινον ἦν 14)· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἴσως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, & πάν-
τι λυπήσμαι.

E. Ὡς εὖ γε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν
τῶν ῥητόρων νόμον πεπρωσιμίαςαί σοι. ἔοικας
γὰρ ἀκχεῖν προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγα τεύχεα
ἢ συνθεσία ἐγένετο, καὶ ὡς & δ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς
τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἰ-
χεν αὐτᾶ ταῦτα λέγοντος ἀκχεῖν· σὺ γὰρ ὀλί-
γα,

Quare si quid minus pro rei dignitate dicere
visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod sci-
licet melius hoc fuerat; et quod ipse poeta ali-
ter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibila-
veris, non admodum moleste feram.

10. A M. Vt bene sane; ita me Mercurius
amet, et iuxta rhetorum leges exordium hoc tibi
peractum est. Videris igitur etiam haec additu-
rus, sermonem non fuisse longum, teque ad di-
cendum non venire paratum, et melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem; te enim pau-
ca

14. Ὡς ἄμεινον ἦν] Sensus est: Si quid de-
terius, quodque ab argumenti dignitate
longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit
in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuis-
se disputata. Hemst.

γα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος 15). ἔ ταῦτ' εἶρεῖν ἔμελλες; ἔ-
δὲν ἂν ἐν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον
δὲ τάττε γὰρ ἕνεκα πάντα σοι προειρησθαι, ὥς
ἔγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοίμος εἰμι. ἦν δὲ
διαμέλλης, μνησικακήσω γὰρ παρὰ τὸν ἀγῶνα,
καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

Λ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβελόμην
ἂν εἰρησθαί μοι· κἀκείνα δὲ, ὅτι γὰρ ἔχ' ἐξῆς,
ἔδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, εἰῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ.

πάνυ

ca quaedam, et, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me visum te scias, et acutissime sibilaturo.

11. LVC. Equidem et haec, quae tu commemorasti, dicta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, iusta quadam et continua oratione de omnibus dicturum esse;
meae

15. Τῇ μνήμῃ συγκεκομ.] Alia structura *Lucianum* dedisse credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum usus iubet. *Hemst.*

πάνυ γὰρ τῷ ἡμῖν ἀδύνατον. ἐδ' αὖ ἐκείνῳ
 περιθεῖς τὰς λέγας, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένω-
 μαί τοις ὑπεκρίταις ἐκείνοις ὁμοίος, εἴ πολλά-
 κισ ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἑρα-
 κλέως αὐτῷ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσί-
 δας 16) ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ
 μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγοντα, καὶ
 ἰσχυρὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ
 Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἢ ἔν μὴ καὶ αὐ-
 τὸς

meae enim facultatis hoc minime est: neque
 rursum illis personae attribuendo sermonem,
 ne hac etiam in parte histrionibus illis similis
 fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut
 Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona as-
 sumpta, ac vestibis auro contextis induti, et
 horrendum tuentes, ore in immensam diducto,
 exiguum et gracile, adeoque muliebre quid-
 dam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxe-
 nae multo demissius. Ne igitur et ipse de-
 pre-

16. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis
 aureis vel auro intextis. Pene mihi per-
 suadeo, legendum esse ξύσιδας. ξύσις enim
 exponitur, ἔνδυμά τι τραγικόν. *Harpocr.*
Hesych. in V. Schol. *Aristoph.* ad Nub. v. 70.
 Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.
 In hoc etiam instrumento recenset *Pollux*
 IV, 116.

τὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἐμαυτῆ κα-
Φαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν
καταισχύνων, ἀπὸ γυμνῆ σοι βέλομαι τέμνου
προσώπῃ προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπά-
σω 17) πᾶ πᾶσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑπεκρίνομαι.

Ε. Οὗτος ἀνὴρ ἔπαύσεται τήμερον πρὸς με
πολλῇ τῇ σιγῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος;
Λ. καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη
τρίψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἐπαινος ἦν
Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, οἱ
Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ἄτε
τῶν

prehendar maiorem omnino, quam pro capite
meo, personam induisse, ipsumque ornatum de-
honestare, ex nuda tecum volo meaque pro-
pria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem
ago Heroem, mecum una conuulsum terrae
affligam.

12. A M. Homo hic non desinet hodie apud
me crebra illa scena atque tragoedia vti. L V C.
Immo desinam, et ad incepta me nunc conuer-
tam. Principium igitur orationis illius com-
mendatio fuit Graeciae, et eorum hominum,
qui Athenis commorantur, quod cum phi-
losophia et paupertate degant, et neque
civium

17. Συγκατασπάσω] Ne lapsus tecum irabam
heroem: hoc est, ne, dum male ago perso-
nam herois, exhiber, eumque mecum con-
temtui obiiiciam. Cleric.

τῶν ἁγίων, ἔτε τῶν ξένων ἐδὲνὰ τέρπονται
 ὄρωντες, ἔς ἃν τρυφῇν εἰσάγειν εἰς αὐτὰς βιά-
 ζηται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐτὰς ἔ-
 τω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττει, καὶ
 παραπαιδαγωγῶσι 18), καὶ πρὸς τὸ καθαρόν
 τῆς διαίτης μεθισῶσιν.

Ἐμέμνητο γὰρ τινος τῶν πολυχρύσων, ἔς
 ἐλθὼν Ἀθήνας μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς
 ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυ-
 σῷ, αὐτὸς μὲν ὥς τὸ ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς
 Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι.
 τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ

παι-

ciuium neque peregrinorum quenquam intueri
 gaudeant, qui luxum ad sese inuehere conen-
 tur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus,
 et paulatim transforment ipsum, et veteres mo-
 res dedoceant, atque ad puritatem vitae trans-
 ferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis mul-
 to auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset
 admodum insignis et turba comitum grauis, va-
 ria veste auroque ornatus, Atheniensibus omni-
 bus sese admirationi esse existimabat, et tan-
 quam beatum suspici; cum iis contra infelix
 quidam homuncio videretur: quin et eru-
 dien-

18. Παραπαιδαγωγῶσι] Verbum elegans,
 prauum leniter corrigere, atque in melius mu-
 tare. Hemst.

παιδεύειν ἐπεχείρειν αὐτὸν, ἔπειθ' ἄν-
 τικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει,
 καθ' ὃν τινα τρόπον βέλοιο, βιῶν· ἄλλ' ἐπεὶ
 καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λυττοῖς ὀχληρὸς ἦν
 θλίβων τοῖς σικέταις, καὶ ξενοχωρῶν τὰς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγατο, πρυσ-
 ποιῶμενος λανθάνειν, ὥσπερ ἔπρὸς αὐτὸν ἐκεί-
 νον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετα-
 ξὺ λόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει
 τὸ βαλανεῖον· ἔδεν ἔνδεϊ στρατοπέδῳ. ὁ δὲ
 ἀκῶν ἃ ἦν 19), μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ
 εἰσοῦ-

diendum eum sibi sumpserunt, non acerbè,
 neque aperte vetantes, ne in libera ciuitate
 pro lubitu viueret: sed cum in gymnasiis, et
 balneis molestus esset, suis seruis premens, et
 in angustum cogens obuios, submissa voce qui-
 dam, quasi latere vellet, neque illum perstrin-
 geret: Metuit, inquit, ne inter lauandum
 pereat? Atqui pax certe longa balneum te-
 net: proinde nihil opus est exercitu. Ille au-
 tem verum audiens, interea erudiebatur. Prae-
 terea

19. Ἀκῶν ἃ ἦν] Istud tam frigidum ἃ ἦν a
Luciano profectum esse, non inducor vt
 credam: vna litera reuocata rem expediet:
 ἀκῶν ἄδην vel ἄδην. sensu sane optimo:
 neque enim credibile est, adolescentem ve-
 cordem, nisi frequentius haec auribus eius
 info-

ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρείδας ἐκεί-
 νας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀσεύως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν
 ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη 20),
 λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς ἔτος; καὶ, τά-
 χα τῆς μητρὸς ἐσιν αὐτῶ· καὶ τὰ τοιαῦτα.
 καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἔτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δα-
 κτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον,
 ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥς καταμικρὸν
 ἐσω-

area varia illa veste atque purpurea eundem
 exuerunt, urbane admodum floridum colorum
 nitorem irridentes, Iam ver adest, dicebant:
 et, Vnde nobis pauo hic? et, Fortassis mater-
 na est: et similia. Atque eodem pacto cetera
 illius cum risu carpebant, nunc annulorum
 multitudinem, nunc comam iusto curatiorem,
 nunc victus intemperantiam atque luxuriam
 notantes. Quare paulatim ad modestiam est

E 2

reuo-

insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
 gem fuisse rediturum. *Hemst.*

20. Ἐαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attrici
 Φιλοσκώμμοι. quamobrem, si quis con-
 spicuo quodam laboraret vitio, mox huic
 veluti notam inurebant iocolum aliquod
 cognomen. Atque haec est causa, cur Ora-
 torum acerba, quibus pro concione se in-
 vicem impetebant, conuicia tam aequis au-
 ribus acciperentur. Ταῶς de homine, qui
 vestimento versicolore sit indutus, Comi-
 cum est. *Hemst.*

ἑσὼφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε,
δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

Ὅτι δ' ἔη αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογῶντες,
ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκῆσαι πάν-
των ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν
Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν
πολιτῶν ἀγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι
βαπτὸν ἔχων ἱμάτιόν ἐθεώρει· τὰς δὲ, ἰδόν-
τας ἐλεῆσά τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τῷ κή-
ρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπείσθη,
τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ Φω-
νῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀ-
πονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
γάρ

reuoatus, et longe melior, publice ita emen-
datus, abiit.

14. Quod autem non pudeat eōs paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex ciuibus fuisse, et ad praesidem ludorum adductum, quod veste tinētia amictus spectaculo interesset: quo viso misertus illius, ac veniam precatus esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod talicum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim

γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε ἔν ἐπήνεσ,
καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς
διαίτης τὰ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀ-
πραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐσι.
ἀπεφαίνετό τε φιλοσοφία συνωδὸν τὴν παρὰ
τοῖς τοιῆτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος
φυλάξαι δυναμένην, σπεκδαίω τε ἀνδρὶ καὶ πλά-
τε καταφρονεῖν πεπαιδευμένω, καὶ τῷ πρὸς
τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρημένω τὸν ἐκεῖ βίον
ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον.

Ὅστις δὲ πλάτε ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκλήηται,
καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδαιμόν;
ἀγνευτος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρη-
σίας,

enim aliam habere illum. Haec igitur ille lau-
dabat. et praeterea libertatem, quae illic est,
ac victus frugalitatem, et tranquillitatem, et
otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Osten-
debat etiam, conuersationem eorum hominum
philosophiae consonam esse; moresque puros
conseruare posse; viroque graui, et qui diuitias
contemnere didicisset, et qui secundum ea, quae
natura honesta sunt, viuere statuisset, vitam,
quae illic viuitur, quam maxime aptam atque
accommodatam esse.

15. Ar qui diuitias amat, aurumque stupet,
purpuraque et potentia felicitatem metitur, qui
libertatem in dictis factisque nunquam gustauit;

σίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάν-
 τα καὶ δαλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πα-
 σαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λα-
 τρεύειν διέγνωκε, Φίλος μὲν περιέργων τραπε-
 ζῶν, Φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνά-
 πλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας·
 ἢ ὅστις ἀκῶν τέρπεται κρεμάτων τε, καὶ τε-
 ρετισμάτων; καὶ διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς
 δὲ τοιαῖτοῖς πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.

Μεσὴ γὰρ αὐτοῖς τῶν Φιλτάτων πᾶσαι μὲν
 ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις
 πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τῷτο μὲν δι'
 ὀφθαλμῶν· τῷτο δὲ δι' ὠτῶν τε, καὶ ῥινῶν·
 τῷτο δὲ καὶ διὰ λαιμῶν, καὶ δι' ἀφροδισίων·
 ὑφ'

qui veritatem nunquam vidit; et cum assentatione
 et servitute enutritus est, aut qui totam animam
 voluptati addixit, eique vni inferuire statuit, amans
 opiparae mensae, indulgens vino ac rebus ve-
 nereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-
 dacii: aut cui chordarum pulsationes, instru-
 mentorumque lascivos crepitus, cantilenasque
 perditas audire volupe est: talibus videlicet ho-
 minibus convenire huius urbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis,
 omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac
 licere, ipsis omnibus quasi portis voluptatem re-
 cipere, partim per oculos, partim per aures et
 nasum, partim per gulam, et per venerea: qua
 fluente

ὑφ' ἧς δὲ ῥεῖσθης αἰνῶν τε καὶ θολερῶ ῥεύμα-
 τι, πᾶσαι μὲν ἀνενδύνονταί ὁδοί· συνεισέρχε-
 ται γὰρ μοιχεΐα, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπιор-
 κία, καὶ τὰ τοιοῦτο Φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρα-
 σύρεται 21) δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάν-
 τοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνῃ· τῶν
 δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, δίψης ἀεὶ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεῖ 22) πολλάκις τε καὶ ἀγρίαις
 ἐπι-

fluente perenni turbulentoque flumine, omnes
 viae dilatantur. Vna enim irruunt et adulterium
 et auaritia, et perimrium, et reliqua id genus vo-
 luptatum cognatarum natio. A quibus exundan-
 tibus, animo vndique submerso, verecundia, et
 virtus, et iustitia abripiuntur: quibus carens iam
 solum semper siticulosum multis ac feris cupidita-
 tibus

E 4

21. Παρσύρεται] Fluviorum est et torrentium,
 qui aquis adauctis praecipitantes violento
 imperu obstantia secum rapiunt. *Hemst.*

22. Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πειπλάμε-
 νον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπυθ. Haec certe ἀκυ-
 ρολογία ne in poeta quidem dithyrambico
 sit ferenda, nedum in Luciano; cui qui po-
 ruit in mentem venire, ut verbum laetissi-
 mae significationis contra Graeci sermonis
 usum tam male collocaret? Huius crimi-
 nis ut *Lucianus* absolueretur, refingendum
 puto αὐχμαῖ. cuius verbi opportunissimi
 sane fieri vix potest, quin *Noster* memine-
 rit

ἐπιθυμίαις. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν,
καὶ τῶν αὐτῶν διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἐγὼ γὰρ ἔν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήσειν
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον παρ' ἐνός, ἐπι-
στήσας

tibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
magistram bonorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex
Graecia reuersus iam propius accessissem, consti-
ti,

rit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χώρος,
δίψης, ἀγείαις ἐπιθυμίαις. Agris arenti-
bus et longo aestu squalidis δίψα tribuitur
et διψῶν. Percommode *Dionys.* *Perieg.*
v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ διψηρὴ τε καὶ αὐχ-
μήεσσα τέτυκται. pariter in *Aristoph.* *Nub.*
440. iuncta reperies διψῶν et αὐχμεῖν. *Lu-*
cian. Δ. πρὸς Ἡσ. §. 7. ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπι-
λάβη καὶ διψήσωσιν αἱ ἀρεταί etc. τῷ δί-
ψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae
nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam
aridam aliquod atque incultum solum, no-
xio vitiorum prouentu squaler horretque:
Cbrystost. T. I. p. 508. B. τῆς δὲ ψυχῆς
ἡμελημένης, ἐν πῶσιν, αὐχμώσης, λιμῶ
διαφθειρομένης, etc. *Hemst.*

Sed exempla sunt, vnde satis pater, minime
de rebus laetis id verbi semper adhiberi.
Ita Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et
ἐξανθίσματα esse postulas in cute erumpen-
tes, satis notum. Ipsumque verbum αὐθεῖν
ad morbi summum gradum significandum,
iisdem est vtitatissimum. *Reitz.*

σήσας ἑμαυτὸν 23) λόγον ἀπήτην τῆς δευρο ἀ-
φίξεως, ἐκείνη δὲ τὰ τῷ Ὀμήρῳ λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύσηνε, λιπὼν Φάος ἡλίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, ἡλυθες, ὃφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θό-
ρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγωγρεῦσεις ὑπερη-
φάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μισαι-
φονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ Φι-
λίας

ti, a meque ipso rationem poposci mei huc ad-
ventus, Homericæ illa videlicet mecum ipse di-
citans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi

(Graecia, nempe, et felicitate illa atque liber-
tate) *Venisti? ut videas loci huius tumultum, sy-
cophantas, salutationes superbas, epulas, adu-
latores, caedes, testamentorum expectationes,*

E 5

et ami-

23. Ἐπισήσας ἑμαυτὸν] Ferri potest, ut in-
ter duo verba medius accusatiuus ad utrum-
que referatur et ἐπισήσας ἑμαυτὸν positum
sit pro. ἐπισάς. At ego distinctione muta-
ta ἐπισήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius
esse puto, ut hunc in modum interprete-
mur: *animum aduertens, reque considerata,
cum memet ipso rationes exigebam.* Illam
vim habet ἐπισήσας per se. Plena locutionis
forma ἐπισήσας τὴν διάνοιαν. *Hemphi*

λάας ἐπιπλάσας; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας,
μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθε-
στῶσι δυνάμενος;

Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βε-
λέων, Φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ δ' αἵμα-
τος, ἔκτε κυδοιμῶ, τολοιπὸν οἰκχεῖν εἰλόμην,
καὶ βίον τινὰ τέτον γυναικώδη, καὶ ἄτολμον
τοῖς πολλοῖς δοκῆντα προτιθέμενος, αὐτῇ Φι-
λοσοφία, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλα-
λῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ
μυριάνδρῳ, σφόδρα πᾶ μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ
γιγνόμενα, τῆτα μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ
γέλω-

et amicitias simulatas? Aut quid tandem facere
decreuisti, cum neque discedere hinc, neque
institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, et quem-
admodum Iupiter Hectorem, ita me ipsum *e re-*
lis, ut ait ille, subducens, *eque hominum caede,*
atque tumultibus, eque cruore, de cetero
domi me continere statui; et vitam hanc
muliebrem et timidam plerisque visam, ante-
ponens, cum ipsa philosophia, et Platone, et
veritate colloquor. Ac meipsum quasi in fre-
quentissimo theatro collocans, ex sublimi ad-
modum contempler ea quae geruntur: quae
partim eiusmodi sunt, ut multum delectationis
ac ri-

γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τῷτο δὲ πείραν
ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίᾳ λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπο-
λάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
χῆς δοκιμασίαν ἀληθεσέραν τῇσδε τῆς πόλεως,
καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. ἔ γὰρ μικρὸν ἀν-
τισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις
δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκέσμασι πάντοθεν ἔλκεσι,
καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν
Ὀδυσσεά μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δε-
δεμένον τῷ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὦτα
κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυμέ-
νον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφαινον.

*Ενς 1

ac risus exhibere possint: partim talia, in qui-
bus vir vere constans periculum de se ipso faciat.

19: Nam si malorum quoque encomium ali-
quod dicere conuenit, ne credas maiorem ullam
virtutis palaestram esse, aut veriora vsquam ani-
morum experimenta fieri, quam in hac vrbe,
et in ea, qua hic viuitur, consuetudine. Neque
enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot
spectaculis atque aurium illecebris vndique at-
trahentibus ac detinentibus: sed oportet omni-
no Vlyssis exemplo praeternavigare illa, non
quidem ligatis manibus, vt ille, (nam hoc for-
midolosum foret) neque etiam auribus cera ob-
turatis, sed audientem et solutum, et vere ani-
mum supra haec elatum habentem.

20. Li-

Ἐννεσι δὲ καὶ Φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παρα-
θεωρῶντα τὴν τοσαύτην ἀνοίαν, καὶ τῶν τῆς
τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀρῶντα. ὥσπερ
ἐν σιηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν
ἐξ οἰκέτεα δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλε-
σίς, πένητα· τὸν δὲ, σατραπήν ἐκ πένητος, ἢ
βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τέττα· τὸν δὲ ἐχθρόν·
τὸν δὲ Φυγάδα· τέττα γάρ τοι καὶ τὸ δεινό-
τατόν ἐστιν, ὅτι καί τοι μαρτυραμένης τῆς τύ-
χης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
ὁμολογῆσης 24) μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως
ταῦθ'

20. Licet autem et philosophiam mirari, con-
ferendo cum illa tantam hominum amentiam:
bonaque ista fortunae contemnere, vbi aspex-
ris, velut in scena, ac multiplicium personarum
fabula, alium quidem ex seruo dominum prodi-
re, alium autem ex diuite pauperem: contra
alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus
alium amicum huius, alium inimicum: alium
etiam exulem esse. Nam hoc certe vel grauissi-
mum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese
in humanis rebus ludere, fateaturque nihil il-
larum certum ac stabile esse, nihilo minus ta-
men

24. Ὁμολογῆσης] Non video, quo pacto fa-
tis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολο-
γεῖν μηδὲν· τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον,
quum hoc ad ipsos potius homines perti-
neat, qui rerum suarum incertam conditio-
nem

ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλάτ-
τῃ, καὶ δυνασείας· καὶ μεσοὶ περιῖασι πάντες
ἐ γιγνομένων ἐλπίδων.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνο-
μένοις ἔνεσι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τᾷτο ἤδη
σοὶ Φράσω. πῶς γὰρ ἐ γελοῖοι μὲν οἱ πλατύν-
τες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαί-
νοντες,* καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες,
καὶ

men* qui quotidie ista aspiciunt, et diuitias ex-
petunt, et potentiam, ac pleni obambulant
omnes earum rerum spe, quae non contingunt.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quae ge-
runtur, ridere, animumque oblectare, illud tibi
iam exponam. Quomodo enim non ridiculi
sint diuites ipsi, qui et purpuram suam spectan-
dam exhibent, et digitorum annulos ostentant,
et

nem quotidianis experimentis discunt, ac
fateri coguntur: quamobrem legerim, ὁμο-
λογεῖντες, hoc sensu: illud enim uero mi-
randum est maxime, et grauissimum, quod
licet testatissimum sit fortunam res huma-
nas habere ludum (nam perperam Interpp.
hices *fortuna ipse testatur*, quasi scriptum fo-
ret μαρτυρήσας) ipsique fateantur, nihil
istorum esse firmum, tamen, quum ista
quotidie videant, diuitiis inhient etc. Παί-
ζειν τοιαῦτα: atque ludum ducere, per ludum ver-
tere ac mutare. Hemst.

καὶ πολλὴν κατηγορεῖντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
καινότετον, τὰς ἐντυγχάνοντας ἄλλοτρίᾳ Φω-
νῇ 25) προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιῶντες, ὅτι
μόνον αὐτὰς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σβμνότεροι,
καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, ἔ πόρρωθεν,
ἔδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα,
καὶ ὑποκύνψαντα, καὶ πέρρωθεν τὴν ψυχὴν τα-
πεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανισαν-
τα τῇ τῷ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῆθος, ἢ
τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περιβλε-
πτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὅδ'
ἔσῃη παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρέον
ἐξαπα-

et multas produnt ineptias? Quod autem omnium
absurdissimum est, etiam obuios aliena voce sa-
lutant, et hoc quasi magno aliquo contentos esse
volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e-
longinquo, neque ut Persis mos est, sed neces-
se est propius accedentem, et sese incuruantem,
animo diu iam ante demisso, illiusque affectu et-
iam per corporis similitudinem declarato, pectus
aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
ctabile videretur iis, qui ne hunc quidem honorem
assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum prae-
bens deci-

25. Ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ] Per nomenclatorem,
qui eam in rem sequebatur. Cleric.

ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτῆς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μὴδὲ τοῖς εἵμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Πολὺ δὲ τῶτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀΐζειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον 26), καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα

decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

22. Caeterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, et totam urbem circumcursantes, et a seruis foribus exclusi, canes, et adulatores, et id genus alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, coena est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque prae-

26. Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. *Hemst.*

πάσα δὲ, ὣν ἐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἡμερ-
 Φόμβοι τὸ τελευταῖον, ἡ δυσφορῶντες ἀπία-
 σιν, ἡ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἡ ὕβριν, ἡ μα-
 κρολογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμὲν-
 των οἱ σενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις
 μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐ-
 τῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορ-
 μὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινότατον,
 ἀδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακυσμένων ἐξω-
 λεσέρας τὰς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν
 αὐτοῖς ἐκείνας καθίξασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰ-
 τίης. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περισσίαν θαυμάσωσι,
 καὶ

praeter animi sententiam, quam multa non di-
 cenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut
 aegre ferentes discedunt: et vel ipsam criminan-
 tur coenam, vel contumeliam aut sordes accu-
 sant! Pleni autem et angiportus sunt vomen-
 tibus istis, et circa vilissima quaeque prostibu-
 la depugnantibus. Et plerique eorum in mul-
 tum diem decumbentes, circumeundi causam
 medicis praebent. Quibusdam enim, nouo sa-
 ne exemplo, aegrotandi orium non est.

23. Ego vero adulatōres longe iis, quibus adu-
 lantur, nequiores existimo, et propemodum au-
 diores illis existere superbiae ac fastus istius.
 Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
 rum

καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὰς πύλωνας
 ἑώθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ
 δεσπότας προσεῖπωσι, τί καὶ Φρονήσῃν ἐκεί-
 νας εἰκὸς ἐστίν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς
 ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδοθείας, καὶ
 αὖν εἴει τὲναντίον αὐτὰς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας
 τῶν πτωχῶν δεομένους τὰς πλασίας, μὴ ἀθέα-
 τον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν κα-
 ταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν
 τραπέζων τὸ κάλλος, καὶ τῶν εἰκῶν τὸ μέγε-
 θος· οὐ γὰρ ἔτω τῷ πλατεῖν ἑρῶσιν, ὥς τῷ
 διὰ τὸ πλατεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ἔτω δὲ
 ἔχει, μηδὲν ὀφελος εἶναι περιβαλλῆς οἰκίᾳ τῷ
 οἰκῶντι,

rum laudibus extollunt, vestibula mane com-
 plent, et adeuntes ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos cogitare consentaneum
 est? Quod si vero communi decreto vel tantif-
 per abstinere ab hac voluntaria seruitute, an
 non putas vice versa ipsos diuites ad fores pau-
 perum venturos esse, ultro rogantes, ne igno-
 bilem, et absque teste latentem suam felicitatem
 relinquerent, neue inutilem, et ab omni
 usu remotam mensarum pulchritudinem, et do-
 morum magnitudinem esse paterentur? Neque
 enim tantopere diuitias amant, quam propter di-
 vitias beatos atque felices sese existimari. Atque
 ita sane res habet, ut neque pulchrarum aedium,
 F neque

οἰκῶντι, μηδὲ χρυσῶ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἔχρην οὖν ταύτῃ τοι καθαίρειν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν 27) τὴν δυναστείαν,

neque auri, neque eboris vlla domino sit vtilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, et vilem reddere potentiam,

27. Ἀπευωνίζειν] Εὐωνος paruo pretio parabilis adeoque vilis. Ad multa, variata figurarum locutionis indole, venuste traducitur. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερος τῶν ἀποκεκυρηγμένων, et mox ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, et ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικός ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγοράν apud *Plutarch.* in *Gracch.* p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται. Mercatores etiam qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parue vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμας contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico

σειαν, ἐπιτειχίσαντα 28) τῷ πλούτῳ τὴν
 ὑπεσό-
 tiam, contemptum hoc (quasi munimentum di-
 F 2 vitiis

blico praeconio venum propositas addicunt. Similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείσῃν, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla; quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis grauis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam diuitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *Hemst.*

28. Ἐπιτειχίσαντα] Ἐπιτειχίζειν et ἐπι-
 τείχισμα, nisi quod in compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τείχίζειν et τείχισμα. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτειχισματοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres,
 hoc

ὑπερψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπέννοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογῶντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν Φιλοσοφεῖν προσποιουμένων 29), πολλῶ ἔτι τῶν γελοιότερων δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινό-

vitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, et ignorantiam aperte confitentes, talia facititare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem

hoc recentioribus est vsitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν et notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. Hinc ἐπιτειχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursibus depopuleris. *Hemst.*

29. Τῶν Φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis et *Platonī* frequens. *Hemst.*

δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἷσι τὴν ψυχὴν δια-
 τεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδῃ τέτων τινὰ μάλισα
 τῶν προβεβηκότων ἀναμειγμένον - κολάκων
 ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα,
 καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλασσι κοινολο-
 γέμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῆς
 σχήματος 30) ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ
 μάλισα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν με-
 ταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμε-
 νοι τῆς δράματος.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται,
 τίνι τῶν κολάκων εἰκάζομεν; οὐκ ἐμφοροῦν-
 ται

dem omnium maxime dolendum est. Quomodo
 enim me putas animo affectum esse, quoties
 video istorum aliquem, maxime eorum, qui ae-
 tate prouecti sunt, adulatorum turbis immixtum:
 et illorum aliquem, qui honores gerunt, fatel-
 litum modo sectantem: et cum iis, qui ad coe-
 nam vocant, sermones conferentem: ceteris in-
 signiorem et magis conspicuum ob habitum? et
 quod vel maxime indignari soleo, quando non
 itidem habitum mutant, cum utique, quod ad
 cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quae in conuiujs designantur, cui
 quaeso adulatorum illa comparabimus? An non

F 3

magis

30. Σχήματος]. Pallium intelligit, quod Phi-
 losophi ne Romae quidem deponabant, *du*
Soul.

τα μὲν ἀπειροκλήωτερον, μεθύσκονται δὲ Φα-
 νερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕδατοι,
 πλείω δὲ ἀποφέρουσιν τῶν ἄλλων ἀξίῃσιν; οἱ δὲ
 ἀσσιότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσασιν προήχθη-
 σαν· καὶ ταῦτα μὲν ἐν γελοῖᾳ ἡγεῖτο. μάλι-
 στα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφέν-
 των, καὶ τὴν ἀρετὴν ὄνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς 31)
 προτι-

magis rustice replentur cibo? An non inebrian-
 tur magis, quam alii, manifeste? a conuiuio au-
 tem surgunt omnium vltimi: deinde et plura
 aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum
 vrbaniore paulo sunt, saepenumero etiam can-
 tare non erubescunt. Atque haec quidem
 ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum
 mentionem faciebat, qui pacta mercede philoso-
 phantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de
 foro

31. Ἐξ ἀγορᾶς] Iunge hoc ordine. προτ. τὴν
 ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consue-
 ta: sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in
 communem vsum coctus in foro venum ex-
 ponebatur: is omnium optimus Athenis,
 sed eo tamen, quem puriorem domi ditio-
 res confici curabant, semper deterior. Ce-
 terum quod istorum scholas ἐργαστήρια vo-
 cabat, et καπηλεῖα Nigrinus, a Platone
 sumtum, apud quem saepe Socrates καπή-
 λων et καπηλευόντων nomine Sophistas in-
 famat. Hemst.

προτιθέντων. ἐργασήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπη-
λεῖα τὰς τέτων διατρίβας· ἤξιε γὰρ τὸν πλέ-
τε καταφρονεῖν διδάξοντα, πρῶτον ἑαυτὸν
παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα, διετέλει· ἔμ-
ον προῖκα τοῖς ἀξιῶσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περισσίας
καταφρονῶν· τρεῖς τε δέων ὀρέγεσθαι τῶν ἔ-
δὲν προσηκόντων, ὥς τε μηδὲ τῶν ἑαυτῷ Φθει-
ρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρόν ἔ-
πόρρω τῆς πόλεως κεντημένος, ἔδὲ ἐπιβῆναι
αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' ἔδὲ τὴν ἀρχὴν
αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς,
ὅτι

foro proponunt. Hinc et officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim
eum, qui diuitias contemnere alios docere vel-
let, primum se ipsum quaestu superiorem gere-
re debere.

26. Quod et praestabat ipse: non solum gra-
tis conuersando ac differendo cum volentibus,
sed et indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo.
Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne
suarum quidem rerum, quae corrumpebantur,
curam gereret; ut qui agrum, quem non pro-
cul ab urbe situm habebat, iam tot annis ne in-
visere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum
quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor,

ὅτι τῶν μὲν Φύσει ἑδενός ἐσμεν κύριοι, νό-
 μῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἄορι-
 ζον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται
 νομιζόμεθα, καὶ πειδὰν ἢ προθεσμία παρέλθῃ,
 τήνκαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τῆ ὀνό-
 ματος. ἔ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλῶν
 ἐθέλῃσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέ-
 ριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ
 τῆ προσώπῃ τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος
 τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τέτοις, τῆς δια-
 ναίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τῆ τρόπῃ.

Παρήναι δὲ τοῖς συνᾶσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι
 τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τὰς πολλὰς ποιεῖν, προθε-
 σμίας ὀριζομένους ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς
 ἀπ'

reputans, quod natura istarum rerum nullius
 domini sumus, lege autem et per successionem
 usum earum in tempus incertum accipientes,
 temporarii possessores habemur: quo exacto tem-
 pore, alius easdem a nobis accipiens, nomine
 itidem fruitur. Idem non parua praebet imita-
 ri volentibus exempla, victus scilicet frugalita-
 tem, exercitiorum iustum modum, vultus mo-
 destiam, et vestitus mediocritatem, et super
 omnia haec compositam mentem morumque
 mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agen-
 di tempus prorogarent, ut multis solenne est,
 certum sibi tempus praefinientibus, aut festos
 dies,

ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τᾷ μὴ ψεύσασθαι, καὶ
τᾷ τὰ δεόντα ποιήσῃν. ἤξιε γὰρ ἀμέλλητον
εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ
τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς Φιλοσόφων, οἱ ταύ-
την ἀσκησὶν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς
ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τὰς νέας ἀντέχειν κατα-
γυμνάσωσι· τᾷτο μὲν δεῖν 32) οἱ πολλοὶ κελεύον-
τες, ἄλλοι δὲ, μασιγᾶντες· οἱ δὲ χαριέστεροι,
καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες.

Ἦγει-

dies, aut solennes conuentus, quibus auspicen-
tur non mentiri, et recte agere. Morae enim
expertem esse illum ad honesta impetum debe-
re volebat. Ostendebat etiam, se philosophos
illos damnare, qui ad virtutem formare se ado-
lescentes putant, si multis tormentorum neces-
sitatibus atque laboribus sustinendis exerceant;
vincere plerique iubentes, alii flagris caedentes,
et si qui elegantiores, etiam ferro cutim perra-
dentes.

F 5

28. Pu-

32. Τᾷτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τᾷτο,
eam ob rem, vt dolores et incommoda to-
lerare discant, sed tum oratio est paululum
impeditior, et habet nescio quid inconcin-
ni, tum τᾷτο μὲν ita solet poni plerumque,
vt τᾷτο δὲ vel semel vel saepius etiam se-
quatur: quare parum abest, quin scriben-
tum putem, καταγυμνάσωσιν, ἅτοι μὲν
δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Hemst.

Ἦγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σερεῖν τῆτο καὶ ἀπαθεῖς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρέμενον, τῆτο μὲν ψυχῆς, τῆτο δὲ σώματος, τῆτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ἄτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ αὐτὰς εἶδεν, ὅς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμετασχεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος.

Ἦδη

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam et firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque; qui homines optime instituere velit, partim animi, partim corporis, partim etiam aetatis, et prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quae vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque et mortuos ex eo esse dicebat, dum praeter rationem ita supra vires intenderentur. Vnum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

29. Iam

Ἦδη δὲ τέτων ἀποσᾶς, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταρχᾶς διζῆει, καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς σενωποῖς περὶ τέτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπεκδαίων εἶναι δοκέντων ἐπέληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινδυσμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προείενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας.

29. Iam vero ab istis ad alios digressus, vrbis tumultus, et turbæ conflictus, persequutus est, et Théatra, et Circum, et aurigarum statuas, et equorum nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia; frequentissimum enim reuera equorum insanum studium, quod iam et multos summae existimationis viros inuasit.

30. Post hæc quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quæ circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, vnam hanc vocem Romanos per omnem ætatem veram emittere, ea intelligens, quæ in testamentis scribuntur, (quia verentur dum in viuis sunt) ne sibi veritas noceat.

θείας. 33) ἃ δὲ καὶ μεταξύ λέγοντος αὐτῷ γελᾶν
 ceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum tene-

33. "Ἰνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφ. ἀλ.] In his
 verbis eorumque sensu difficultas haeret
 praecipua. Ad me quod attinet, si vera est
 recepta lectio, τὰς ἀμφὶ τὴν νεκυϊάν τε
 καὶ τὰς διαθήκας καλινθεμένους captatores
 intelligo, quorum sane studium omne in
 funerum iustis et testamentorum tabulis
 versabatur. De isto insidiatorum genere
 quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet
 insuper, praeterire non poterat, vnam Ro-
 manos tota vita veram vocem emittere,
 quam non libere quidem et palam expro-
 mant, sed abditam vltimae voluntatis testi-
 monio consignent: cur hoc autem? ne sci-
 licet ex apertis animi veris sensibus magnum
 ad eos malum redundaret: nam haeredipe-
 tae potentiores quoque et in principum
 aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum
 bonis inhiabant, de se iudicia scirent, ini-
 micos se gererent infestos. Momentum
 aliquod accedit ab ipso καλινθεῖσθαι, cuius
 vsus fere frequentissimus in rebus inhone-
 stis ac turpibus. Hoc autem modo fieri pla-
 ne non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφαι-
 τέρας ἀληθείας in deteriore partem su-
 matur. Verumtamen nexu orationis ex-
 penso inducor pene, vt in aliam plane sen-
 tentiam discessionem faciam. Primum exi-
 gua

λαῖν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυ-
τοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
ἐγγραφον ὁμολογεῖσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς
κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι
τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίον· οἱ δὲ καὶ παραμέ-
νειν τινὰς οἰέτας τοῖς τάφαις· ἔμοι δὲ καὶ ζέ-
φειν

tenere; non potui, (haec nimirum sunt) quod
et secum sepeliri ignorantiam suam velle eos aie-
bat, et stultitiam suam aperte scripto etiam te-
stari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum,
quae per vitam fuerant carissima, comburere
eodem rogo secum mandant: alii et seruos cer-
tos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos fertis
coro-

gua mutatione scripturae vulgatae subue-
niendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς
σφετέρως ἀληθείας, ubi, id est, quibus in
testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fru-
ctum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμ-
φι τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινθέ-
μενοι, quos tum interpretor Romanos, qui
solicitam curam ac diligentiam condendis te-
stamenti adhibebant. Deinde μίαν φωνὴν
ἀληθῆ προῖεσθαι ita fere accipio, veros
animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque
ad seuerum examen adductis proficere. ἵνα
μὴ ἀπολαύσῃ vero pro ἐν αἷς ἐν ἀπολαύ-
σι non est, vt multis probem. Hemst. :

Φειν τὰς σήλας ἀνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν 34) διαμένοντες.

Εἰκάζειν ἔν ἡξία, τί πέπρακται τέτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτει. τέτρε γὰρ εἶναι τὰς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνεμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρέκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τὰς μέσας χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας.

τὰ-
coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem securura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conuiujs cum croco et odoribus effundunt: qui media etiam hyeme rosis opplentur, quas, dum rarae sunt et intempestivae, amant: tempestivas et a natura (nullo cogente) datas tanquam viles fastidiunt.

Hos

34. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulerō πέρα τῆς τελευτῆς, ultra mortem, quod si subieceris, conuenient vtiq̃ multo melius ἔτι καὶ et διαμένοντες et mox μετὰ τὸν βίον. Hemst.

τέττες εἶναι τὰς καὶ τὰ μύρα 35) πίνοντας· ὁ καὶ μάλισα διέσυσεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴτασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομῶσι, καὶ τὰς ὁρᾶς συγχέεσι, πάντοθεν τῇ τραγῳδίᾳ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τᾷτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν 36) εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμόν 37) ἔν ἐκάλει τὸ τοιᾷ τῶν ἡδονῶν.

Ἀπὸ

Hos illos esse, qui et vnguenta bibunt: et, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus scirent, sed et in hisce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus vndique conculcandum permittentes, et quod in Tragoediis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ce-

35. Τὰ μύρα] *Vinum vnguento perfusum*. Brodaeus.

36. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt*. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut vnguenta potui miscere conuenit? Brod.

37. Σολοικισμόν] *Soloecismus per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur soloecismus*. Cognatus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τῷ Μώμῃ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὥς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν διμυζργὸν θεόν, ἔπροθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς ἡτιᾶτο τῶν σεφανυμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τῷ σεφάνῃ τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰων τε καὶ ῥόδων χαίρεσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλισα ἐχρῆν αὐτὰς σεφασθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς πλεῖστον ἀνέσπων 38) τῆς ἡδονῆς.

Καὶ

32. Ceterum et hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non posuisset: ita et ipse incitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inquebat, violarum, rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos

38. ἢ ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τῷ ἀνασπῶν, inquit Bud. C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἴνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo, exemplis probat. Quidni veritas: ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Vtrum malis, haud multum interest. Hemst.

Καὶ μὴν κλέϊν' εὖ διεγέλα, τὰς θαυμάσιόν
 τινα τὴν σπεδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιημένους,
 χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιερ-
 γίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τέτρες ἔφασκεν ὀλιγο-
 χρονίᾳ τε καὶ βραχείᾳ ἡδονῇς ἔρωτι, πολλὰς
 πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέφαινε γὰρ τεσσά-
 ρων δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι
 τὸν πένον, ἐφ' ὅσας ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαι-
 μὸς ἐστίν. ἔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν
 τι τῶν ἐωνημένων, ἔτε βρωθέντων, ἡδῶ γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεσέων πλησμονήν·
 λοιπὸν ἔν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γι-
 γνομένην ἡδονὴν τοσάτ' ὥστε εἶσθαι χρημά-
 των.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quan-
 dam diligentiam in apparandis coenis adhibent,
 dum condimentorum varietatem, et cupedia-
 rum bellariorumque curiosam compositionem se-
 ctantur. Nam et hos breuijs ac momentaneae
 voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat.
 Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa
 totum hunc suscipere laborem solere, quorum
 mensuram vix longissimum hominis guttur ae-
 quet: neque enim antequam edant, ullam ex
 emptis tanto pretio cibis voluptatem eos cape-
 re: nec deuoratis, suauiore, quam quae ex
 ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Restat
 igitur, ut illam, quae velut in transcurso
 percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia
 G mercen-

των. εἰκότι δὲ πᾶσχειν ἔλεγεν αὐτὰς, ὑπ' ἀπαι-
δευσίας τὰς ἀληθεσέρας ἡδονὰς ἀγνοῶντας, ὧν
ἀπάσῶν Φιλοσοφία χρηγός ἐστι τοῖς πονεῖν
προαιρῶμένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων
πολλὰ μὲν διεξήει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων,
τὰς ὕβρεις, τὰς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ
μικρὰ δεῖν ἐκφερομένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα
μισεῖν εἴκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τῷτο καὶ
τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ
τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν
προσρᾶσθαι τοῖν ποδεῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον
μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτὰς,
τὸ

mercentur. In haec autem absurda delabi eos
minime mirum, utpote qui imperiti veriorum-
que voluptatum ignari, quas omnes Philosophia
iis suppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quae in balneis aguntur,
multa commemorabat; multitudinem prosequen-
tium, contumelias, eos qui servis impositi ge-
stantur, ac quasi efferuntur. Vnum autem ma-
xime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
vrbe frequens, et in balneis valde familiare.
Praeentes enim quosdam ex servis clamare
oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant,
si quid extrantius paulo, aut cauum praetergre-
diendum sit, atque commonescere eos, (id
quod

τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζῃσι. δεινὸν ἔν ἐποιεῖτο, εἰ σώματος μὲν ἄλλοτρίῃ δειπνῶντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὠτων ἀκόντες, ἰφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλοτρίων δέονται προσψυμένων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκόντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπτάς, καὶ πεπρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκρον αὐτῷ τεθνηπῶς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τῷτο δὴ τὸ τῶν
Φαία-

quod absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus vterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces audire, quae miseris hominibus et excaecatis conuenirent: audiunt enim easdem in foro, et medio die, (viri amplissimi) quibus demandata est vrbium cura.

35. Haec atque huiusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens auscultabam, metuens ne conticesceret. Vbi vero loqui desit, illud nimirum, quod Phaeacibus olim

Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεικλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατεκλημένος, τῷτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέομην, τῷτο δὲ Φθέγξασθαι βουόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάστανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορρέμενος. ἔ γὰρ ἐξεπιπολῆς, ἔδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βραθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐσόχως ἐνεχθεῖς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖν ἡμᾶς ἤδη Φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τέτων ὑπέληφα.

Δοκεῖ

accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constiti; deinde multa confusione atque vertigine correptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebar, ac retro inhibebar: ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me eius oratio tetigerat, sed altius, et lethale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil et me philosophicos attingere sermones; ita de hisce existimo.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυῆς ψυχὴ μάλα σκοπῶ
τινι ἀπαλῶ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ
μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεσοὶ τὰς Φαρέτρας ποι-
κίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, ἔμην πάν-
τες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφό-
δρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἀπτονται μὲν καὶ ἔτοι-
τῆς ὁδοῦ 39), τὰ δὲ βέλη αὐτῶν, οὐ μένει
ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος
διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχρηυῖαν μό-

1008

36. Videtur mihi animus hominis, bona in-
dole praediti, admodum similis esse scopo alicui
tenereo. Sagittarii autem in hac vita multi, qui
plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
neris orationibus habent: ceterum non omnes
certo iaculantur, ac destinata feriunt; sed alii
nervo nimium intento, vehementiori quam par-
est impetu telum emittunt: et hi quidem recta
insistentes via scopum pertingunt, sagittae au-
tem ipsorum non manent, sed prae vehemen-
tia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem

G 3

modo

39. Τῆς ὁδῶ] Imo τῷ σκοπῷ, vt ex sequen-
tibus patet: ἔμνει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin
recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τῷ βέλους,
nullum est dubium. neque aliter ipse mox
Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδῶ. Verum ad
huius quidem loci sententiam minime con-
gruit haec lectio. Hemst.

νον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τέτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας ἐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἦν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἀπτεται, βαθεῖαν δὲ ἐκ ἐργάζεται πληγὴν· ἢ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾷ ἐμβολῇ ἀπεσέλλετο.

Ὅσις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τέτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ σερρότερος τῷ βέλῃ· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τῆνικαὺτα χεῖρας τὸ βέλος,

modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore neruo emittuntur, ad scopum vsque non perueniunt, sed languente impetu, saepe numero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leuiter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissae fuerunt.

37. At qui bonus iaculator est, atque huic nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis solidus, et telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam inuulnerabiles. Vbi autem haec omnia perspecta habet, tum demum tinta

λος, ἔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται,
 ἔτε ὀπῶ 40), καθάπερ τὰ Κρητῶν 41), ἀλλ'
 ἡρέμα δητικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρμάκῳ τὸτο
 κρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τῆ διελθεῖν,
 μένει τε, καὶ πολὺ τῆ Φαρμάκῃ ἀφίησιν. ὃ δὲ
 σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρ-
 χεται.

Ita sagitta, non veneno, quemadmodum Scy-
 tharum sagittae tinguntur, neque opio, vt Cu-
 retum, sed sensim mordicante pariter et dolci
 pharmaco infecta, certo iam iaculatur. Telum
 autem, valide quantum satis est impulsum, eous-
 que penetrans vt inhaereat, intus manet, et
 multum medicamenti emittit, quod videli-
 cet dispersum, totum circumquaque animum
 G 4 ambit:

40. Ὀπῶ] Quo *succo* certo dicere non pos-
 sum; neque vnde hoc habeat, mihi com-
 pertum est. Malo tamen Opium vertere,
 quam, vt ante me fiebat, *resinam*. du Soul.

41. Κρητῶν] Mitto, quae de Curetibus con-
 tra *Diodorum* disputat *Palmerius*: de hoc
 loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui
 sine dubio melius ad Scythas quadrant,
 quam Curetes. Illi sagittarum arte, non
 tantum, sed ipsa inuentione nobiles. Ob-
 stare tamen videtur, quod venenata Cre-
 tensium spicula fere nusquam memorentur.
Hemst.

χεται. τῆτό τοι καὶ ἡδονταὶ καὶ δακρύουσι με-
ταξὺ ἀκρόντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐπάσχειν, ἡσυ-
χῇ ἄρα τῷ Φαρμάκῃ τὴν ψυχὴν περιθέοντος.
ἐπῆει δ' ἔν μοι πρὸς αὐτὰν τὸ ἔπος ἐκείνο
λεγειν,

Βάλλ' ἔτω, αἱ κέντι Φόως ἀνδρέσσι γένηαι.

Ὡσπερ γὰρ οἱ τῷ Φρυγίᾳ αὐτῷ ἀκρόντες ἔ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ
λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομι-
μνήσκονται τῷ πάθῃ, ἔτω δὲ καὶ φιλοσόφων
ἀκρόντες, ἔ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματίαι ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας
συγγενές.

E. Ὡς

ambit: hinc est, quod oblectantur, et lacry-
mas inter audiendum emittunt. Quod et mihi
accidit, sensim medicamento illo animum mihi
peruagante. Succurrebat igitur mihi Homeri-
cum illud ipsi dicere:

Sic iace, si qua viris per te noua lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam au-
diunt, non omnes in furorem vertuntur, sed
quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique
audito carmine, prioris affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audiunt, non omnes a
deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum,
quorum ingenio quiddam philosophiae cognat-
um subest.

38. A.M.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τῷ λωτῷ κεκορεσμένος. ὥς καὶ μεταξὺ σὲ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσαμένῃ, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἶπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσης· εἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσόντων δηχθέντες, ἐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρες καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι 42), καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίνονται·

συμμε-

38. AM. Quam grauiā et admiratione digna, et diuina, o amice, commemorasti! Quantaque reuera ambrosia, quanto loto saturatus, me inficio, fuisti! Quare et te dicente, animo commouebar, et nunc desinente, moerore afficior, et, vt tuis verbis vtar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed et si quos alios ipsi in ea insania momorderint etiam illos mente deiici, atque in furorem verti

G 5.

folere.

42. Τὸ αὐτὸ τῷτο διαθῶσι] Graeci διατιθέ-
ναι accusatiuo duplici comitatum vsurpant
potestate saepius ita singulari, vt vim Grae-
cae phraseos interpretatione Latina vix ad-
sequi liceat: haud raro aduerbium accedit,
illudque inprimis frequens, ἔτως διαθει-
ναι,

συμμεταβαίνει γάρ τι τῷ πάθῃ ἅμα τῷ δῆγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. Λ. ἔκῃ καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔρῃν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ἔν, καὶ προσέτι δέομαί γε σε κοινὴν τινα τὴν θεραπέϊαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τῷ ἄρα Τηλέφῳ ἀνάγκη ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Λ. ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

solere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, et propagatur, fitque infaniae istius multiplex successio. LVC. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris? AM. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque inuenias. LVC. Ergo Telephi illud necesse erit facere. AM. Quodnam illud dicis? LVC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundem esse, et ab illo medicinam petendam.

ναί, ὥς etc. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθείη ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διεθήκεν, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. *Aeschin.* in Tim. p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν· eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur. Hemst.

Δίκη Φωνηέντων.

Επὶ ἄρχοντος Ἀρισταρχῆς Φαληρέως, Πυανυ-
ψιδῶνος ἐβδόμη ἰσαμένῃ, γραφὴν ἔθετο τὸ
Σῆγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων,
βίαις ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρεῖσθαι
λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασαί, ἐλίγα
ἡδικάμην ὑπὸ τατὰ τῷ ταῦ, καταχω-
μένῃ τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος 1) ἔνθα μὴ
δεῖ,

Iudicium Vocalium.

1. **A**rchonte Aristarcho Phalereo, septima
Octobris, actionem instituit Σῆγμα aduer-
sus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et
rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus il-
lis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. **Q**uamdiu, o iudices Vdcales, non ad-
modum grauibus iniuriis affectus
sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abu-
tebatur, et eo se inferebat, vbi nullum ei ius
erat;

1. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Καταίρειν pro-
prium est de nauibus in portum inuectis.
Iam

δεῖ, ἔ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρή-
κον ἓνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἣν ἴσε με Φυλάσσαντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς
ἄλλας συλλαβάς. 2) ἐπεὶ δὲ ἐς τοσῷτον ἦκει
πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥς ἐφ' οἷς ἡσύχασα
πολλὰκις ἐκ ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πλείω προσβιά-
ζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνῳ νῦν παρὰ τοῖς
ἀμφοτέροις εἶδосιν ὑμῖν. δέος δὲ ἔ μικρόν μοι ἐπὶ
τῆς

erat; dānnum non grauitur tuli: nonnulla et-
iam, quae dicebantur, audiuisse me dissimula-
bam, propter modestiam, quam nostis me ser-
uare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
quam vero eo auaritiae et amentiae peruenit,
ut non modo non sit contentum iis, quae ego
saepe dissimulaui, verum iam maiorem vim in-
ferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem
ipsum apud vos, qui vtrumque nostrum no-
uistis. Non autem exiguus metus propter
istam

Iam si quis eos in portus deuehatur, quos
intrare non licet, is proprie καταίρει, ἐν-
θα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime,
qui de alieno praedas agunt, cuius crimi-
nis et ἀρπαγῆς littera T incusatur. Hinc
latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquod.
Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum am-
ptiore potestate. Hemst.

2. Συλλαβάς] Syllabas hic elementa vocat,
quae in vnum sonum coalescere apta nata
sunt. du Sout.

τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτῆ. τοῖς
γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μείζον προστιθέν,
ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλί-
γα δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν
ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ Φόβῳ 3).

Δίκαιον

istam extrusionem meam me inuasit. Nam cum
prioribus iniuriis maiores semper addat, pror-
sus me e domestica sede expellet, eoque prope-
modum rediget, ut silendum mihi sit, et ne in-
ter literas quidem amplius numerer, calculo-
que tantum inferuiam.

3. Est

3. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ Φόβῳ] Ego Codic-
um et *Ed. I.* lectionem, dummodo mutan-
do casu parumper adiugetur, satis opportu-
nam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ.
Primum ψόφος consonis attribuitur, quem-
admodum vocalibus Φωνῇ. literarum diui-
sio primaria, καὶ ἦν τὰ μὲν Φωνὰς ἀποτε-
λεῖ, τὰ δὲ ψόφος. Φωνὰς μὲν τὰ λεγώ-
μενα Φωνήεντα, ψόφος δὲ τὰ λοιπὰ πάν-
τα. Verum naturali quadam pronunciandi
ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato Theaet.*
p. 147. E. τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ,
ψόφος τις μόνον, οἷον συριττῆσης τῆς γλώτ-
της. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι ve-
nusto Graecorum vñu, pro ἴσον εἶναι, *pari*
loco esse et conditione. Solent autem ἐν ἴσῳ
εἶναι τι. Apparet, quae mihi constiterit
ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ.
nisi

Δίκαιον ἔν' ἔχ' ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τῷτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς ἐδὲν καθόλου τι γράφεται, ἔχ' ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχαίς, ἔξουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς
τοσού-

3. Est itaque aequum non modo vos iudices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cauere. Nam, si ut libet unicuique licebit ꝑ suo ordine in alium violenter irrumperere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam

nisi quis praeponat τῷ, id est, τινι ψόφῳ. Sensus ex dictis iridem est manifestus: ita, ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel sibilus. Κεῖσθαι etsi rarius apud Graecos, et nonnunquam tamen de iis, quae contra iacent: ψόφοι quoque res abiectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. Hemst.

τοσῶτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥς ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφήσε-
τε τὸν ἀγῶνα 4) ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικημένῳ.

Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκώπησαν τότε αἱ
τόλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ
ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῳ,
διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κίσσηρεως, καὶ κεφα-
λαλγίας· ἔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διη-
γωνίζετο, καὶ ἐς χειρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο
πολλά-

quam ad tantam incuriam vel negligentiam per-
venturos, ut ea feratis, quae cum aequo et iu-
re pugnant. Nec si vos certamen declinaueri-
tis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, ne-
gligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum
audacia ab initio statim, cum coeperunt contra
leges delinquere, esset repressa: neque enim
digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum
ῥῳ, disceptans de voce κίσσηρις et κεφαλαλ-
γία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάπ-
πα certamen; neque tam saepe ad manus pro-
pemo-

4. Καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα] Locutio iudicia-
lis, quae latius patet, quam Latinorum
praevaricari. Propria virtus, contra niten-
tibus sponte cedere, inque re incepta tam
remisse versari, ut intercidat, et aduersario
causa prodatur. *Hemst.*

πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέ-
 παυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον
 τὸ, μόγισ, ἀφαιρέμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα
 παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγ-
 χύσειώς ἀρχεσθαι παρανόμῃ. καλὸν γὰρ ἔκα-
 ζον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρεὴ, λύοντός ἐστι τὸ δί-
 καιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τέττας δια-
 τυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Πα-
 λαμήδης ὁ Ναυπλίς, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι
 προσάπτεισι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἔ τῇ τά-
 ξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώ-
 ρισαν,

pemodum venisset in fullonia, de dictionibus
 γναφείον et γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc
 γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μό-
 γισ illi extorquens, imo suffurans. Adeoque
 reliquae item literae quieuisissent, nec confusio-
 nem legibus vetitam inferrent. Est enim pul-
 chrum unamquamque literam in eo ordine,
 quem primum sortita est, manere: transcende-
 re vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius
 et aequum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, siue
 Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes
 Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simoni-
 di tribuant) non ordinem tantum, per quem
 sua quibusque literis sedes stabilita est, finie-
 runt,

ρισαν, τί πρῶτον ἔσαι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδαν. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασαί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε Φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι πρᾶσθήκης εἰς τὸ ἀκροθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓνια τῶν πάντων, οἷς ἂν Φωνὴ πρόσσεσι καθ' αὐτά. τὰ μὲν ἂν Φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τὰς νόμους τέτους.

Τὸ δὲ Τ τέτο, ἃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρον ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθοι ἀγαθοὶ καὶ

runt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semi vocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se villa est. Has itaque leges per vos Vocales conferuari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae

H

ex

καὶ καθήκοντες ὀραθῆναι 5), τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, ἐκ ἀν ἡκίσθη μόνον, τῆτο ἐν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμῶς συνδέσμων ἅμα καὶ πρὸς θέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπὸ τινων ἀρξάμενον ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐστὶ πολύχνητον ἐκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγος,

Ἀθη-

ex vobis, et auditu decenti, ἄλφα scilicet, et ὑψιλόν, (eius misertae) conuenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam τᾶψ mihi maiorem vim, quam vllae vnquam literae, inferre auctum est. Nam nominibus et verbis patriis me extrudere, praeterea ex ipsis etiam coniunctionibus et praepositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem audilitatem ferre vltius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde et a quibus initiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-

- 5 Καθήκοντες ὀραθῆναι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum quod talem usum τῆ καθήκων probet, et desistam huic scripturae litem mouere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὀραθῆναι· Quae vsitatissima est loquendi formula. Hemst.

Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ
 γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ
 κωμωδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο,
 Βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀγέκα-
 θεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τῆς Ἀτ-
 τικῆς. παρὰ τῷ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τῆ ταῦ
 τῶν πλεονεξίαν ἐφώρσα. μέχρι μὲν γὰρ
 ὀλίγοις ἐπσχεῖρει τετταράκοντα λέγειν, ἀπο-
 σεῖν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν
 ὦμην συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τῇ-
 μερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ
 λέγειν, καὶ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄκασμα, καὶ οὐ
 πάνυ τι ἐδακνόμεν ἐπ' αὐταῖς.

Ὅπό-

Atheniensium,) adduxeramque mecum fortissi-
 mum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Diuerte-
 bam vero apud comicum quendam poetam, Ly-
 simachum nomine, genere, quantum appare-
 bat, Boeotium, sed qui se tamen e media At-
 tica oriundum dici volebat. Apud hunc hospi-
 tem ego huius ταῦ audilitatem deprehendi.
 Quod dum paucis aggredideretur dicere τεττα-
 ράκοντα, priuans me meis cognatis, existima-
 bam eam esse consuetudinem literarum, quae
 una essent educatae. Praeterea cum τῆμερον
 et similes quasdam voces ad sese pertraheret,
 diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
 nec vehementer admodum me ea res mor-
 debat.

Ὅποτε δὲ καὶ ἐν τέτων ἀρξάμενον ἐτάλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, καὶ μετρίως ἐπὶ τέτοις ἀγανακτῶ, καὶ πῖμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ μεμινωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακώτων μοι γραμμάτων· κίσσαν μὲ, ἄλλον ὄρεσον, ἐν μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δὲ μὲ Φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ
 κοσσύ-

8. Verum postquam, sumpto ab his initio, eo audaciae processisset etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, et πίτταν pronuntiaret, deinde, abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque nominaret: haud leniter sum commotus, et ira accensus, timens ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appelleret. Oro autem vos per Iouem, ut affligi, et omni ope et auxilio destituti, iustam indignationem feratis. Neque enim paruum hoc, aut vulgare periculum est, cum assuetis et familiaribus me rebus spoliatur: nam κίσσαν (id est picam) auem meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu, abreptam, κίτταν appellauit. Quin et Φάσσαν, (id est palumbum,) una cum νήσσαις (id est anatibus) et
 κοσσύ-

κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀρισάρχου. περιέ-
σπασε δὲ καὶ μέλισσων ἐκ ὀλίγας. ἐπὶ Ἀττι-
κὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν
ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλ-
λων συλλαβῶν.

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξε-
βαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶ-
σαν ἀποκένκεικέ μοι τὴν θαλάσσαν, ἔδὲ τῶν
ἐν κήποις φεισάμενον σεύτλων· ὥς, τὸ δὴ λε-
γόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι
δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀπασπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
Σμύρ-

κοσσύφοις, (id est, merulis,) interdicente Ari-
starcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non
paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero ve-
niens, ex media illa regione Ὑμηττὸν prae-
ter ius rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis
videntibus.

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me
Thessalia expulit, vultque eam Thettaliam di-
ci? Toto insuper (θαλάσση,) mari sum ex-
clusus. Neque a (σεύτλων,) betis hortensibus
sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne (πάτ-
ταλος) paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod
vero litera sum iniuriarum patiens, vos ipsi mi-
hi testes estis: neque enim unquam accusavi lite-
ram ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam
H 3 Σμύρ-

Συύρεαν· μήτε τῷ ξυ πασαν παραβάντι συν-
θήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιᾶτων ἔχον-
τι Θεκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
με ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ
Φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν
τοιᾶτον.

Τὸ δὲ ταῦ τῆτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον
καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ ἐδὲ τῶν ἄλλων
ἀπέσχετο γραμμαμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα,
καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρὸν δεῖν πάντα
ἡδέικησε τὰ σοιχεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικη-
θέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικα-
σαι,

Συύρεαν surripuit; Nec ipsi etiam ξυ, omnia
(συνθήκαι) foedera rumpenti, litem intendi,
ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuen-
dam iniuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ
venia danda, quod morbo laborans meas apud
se μυρρίνας (id est myrtus) plantarit, et ali-
quando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in
faciem percussit. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦ quam sit natura violen-
tum aduersus reliquas etiam literas, et quam
a nullis omnino abstinuerit, consideremus:
sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope
omnia literarum elementa iniuria affecerit. Ac-
cerse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudi-
ces,

σαι, τῷ μὲν δ' λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐν-
 δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ
 πάντας τὰς νόμας· τῷ θῆτα κρῶντος 6), καὶ
 τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς
 κολοκύνθης ἐσερῆσθαι· τῷ ζῆτα, τὸ συρίζειν,
 καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ
 γρύζειν· τίς ἂν τῶντων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξα-
 κέσειε δίκην πρὸς τὸ πονηρότατον περὶ ταῦ;

Τὸ

ces, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam
 ἐντελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet;
 quod sane contrarium est omnibus legibus. Au-
 ditis θῆτα plangens, et capiti capillos euellens,
 eo quod priuatum est (κολοκύνθη,) cucurbita.
 Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν
 et σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne
 γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat.
 Quis ista quæso ferat? aut quæ poena satis
 magna erit tam scelesto. Tau?

H. 4

BI. Ve-

6. Κρῶντος] Non debnerat contra loquendi
 consuetudinem in ista doloris significatione
 verbum hoc ita nudum poni. Initio cogi-
 tabam κλαίωντος pro κρῶντος· deinde po-
 tius mihi videbatur, translata in suam se-
 dem voce, κρῶντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς
 τρίχας τίλλοντος· quam locutionem po-
 streniam veteres onerare non solent inuili
 adiectione τῆς κεφαλῆς. Hemst.

Τὸ δὲ ἄρα ἔ το ὁμόφυλον τῶν σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τχτονί τὸν τρόπον. ἔ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτὰς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὧ δικασαί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σρεβλᾶν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται· τὸ δὲ παρεῖσπεσὸν τάλον

II. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:) nam me hac quoque ex parte extrusit, et γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud quod coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere et discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens

λὸν εἶπεν αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προεδρίαν
ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
λέγεται· τὸ δὲ (τλήμων γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς)
τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ ἔμνονον γε τὰς
τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βα-
σιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξατο Φασί, καὶ
τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκσῆναι, τὸ δὲ καὶ τέτω
ἐπιβελεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρὸν τι-
να ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ἔν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπου ἀδι-
κεῖ· ἐργῶ δὲ πῶς; κλάσιν ἀνθρώποι, καὶ τὴν
αὐτῶν τύχην ὁδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶν-
ται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν σοιχείων
γένος

irruens τάλὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in
omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius
quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de pal-
mite:) hoc vero, est enim re vera τλήμων,
(id est, miserum) τλήμα facit, quod erat κλή-
μα. Nec plebeios tantum homines iniuria affi-
cit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama
est ipsam terram et mare cessisse, atque natu-
ram suam mutasse, infidiatur, et ex ipso, cum
Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum
laedit. Quomodo vero re ipsa et opere eos-
dem laedat, audite. Plorant homines, atque
suae fortunae vices desunt, atque ipsum saepe
Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum

γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττε σώματι Φασί-
 τῆς τυράννης ἀκολυθήσαντας, καὶ μιμησαμένους
 αὐτῆ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιαύτῳ ξύ-
 λα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκοιοπίζουσιν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τέττε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ
 πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τῶ-
 των ἐν ἀπάντων ἔνεκα, πόσων θανάτων τὸ
 ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως τέτο μόνον ἐς τὴν τῆ ταῦ τιμωρίαν
 ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῆ τὴν
 δίκην ὑποσχεῖν· ὁ δὲ σαυρὸς εἶναι 7) ὑπὸ τέττε
 μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

Τίμων
 genus inuexerit: aiunt enim Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos,
 postea simili figura cruces fabricasse, quibus
 homines affigerent: atque ex hoc huic tam per-
 niciosae fabricae pessimum nomen obuenisse.
 Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ
 dignum esse censetis? Ego quidem existimo
 merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ re-
 linqui, ut poenam in sua illa figura sustineat,
 quae sane ut crux esset istius opera effectum
 est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

Timon

7. Ὁ δὲ σαυρὸς εἶναι] Verum est, quod scri-
 bit Guyetus, εἶναι abundare, sed Attico mo-
 re. Hemst.

Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.

Τίμων. Ζεῦς. Ἑρμῆς. Πλῦτος. Πενία.
Γναθωνίδης. Φιλιάδης. Δημέας.
Θρασυκλῆς.

TIM. Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιριεῖ, καὶ
ἐφέσειε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε 1),
καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδαπε, καὶ εἴ τι
σε

Timon, siue Misanthropos.

Timon. Iupiter. Mercurius. Plutus.
Paupertas. Gnathonides. Philiadēs.
Demea. Thrasycles.

TIM. O Iupiter Philie, et Xenie, et Hetaerie,
et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie,
et Nephelengereta, et Erigdupe, et si quo te
alio

1. "Ορκιε] Vt omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator et praeses Iupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina Φιλίε, Ξενίε etc. est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Hemst.

σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι 2) ποιηταὶ καλῶσι, καὶ
 μάλιστ' ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε
 γὰρ αὐτοῖς πελυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ
 πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς
 τῷ ῥυθμῷ· πᾶ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρατος ἀστραπή,
 καὶ ἡ βαρύβρομος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις,
 καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός· ἅπαντ' αὖ
 γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς
 ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῷ πατάγῳ τῶν ὀνο-
 μάτων.

alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo
 cum in versū faciundo haerent impediti; (tunc
 enim magno nominum agmine sustines versum
 labantem, et rhythmum hiantem reple,) vbi
 nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens?
 vbi tonitru tanto fremitu boans? vbi illud flam-
 mans, candens, ac terribile fulmen? Cuius
 sane constare potest, ea omnia nil esse aliud
 quidquam praeter nugas sonoras, ac fumum pla-
 ne

2. Ἐμβρόντητοι] Ἐνθεοί, θεόληπτοι, μα-
 σόληπτοι, ὑπὸ Μασῶν κήτοχοι sunt poë-
 tae: eos facere Noster in Iouialium toni-
 truum mentione vocavit ἐμβροντήτας, qua-
 si iisdem illis telis, quae tam liberaliter
 Ioui donant, ipsi tangerentur. Hinc pro
 stupido, insano, et cui communis sensus
 est excussus: simul hunc in modum non
 noluit intelligi Lucianus, quum Timonem
 ita facit poëtas appellare. Hemst.

μάτων. τὸ δὲ αἰδιμόν σκ, καὶ ἐκβέλον ὄπλον, καὶ πρέχειρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐσι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὄργῃς κατὰ τῶν ἀδικάντων διαφυλάττον.

(Θᾶπτον γὰρ τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειράντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν αὖν, ἢ τὴν τῷ πανδαμάτορος κεραυνῷ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα 3) ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῷτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τῷ τραύματος 4), ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου.

ὥς

ne poëticum, nominum strepitum si demas. Tetum autem illud ita decantatum, et longe feriens, et expeditum, nescio quò pacto plane restinctum est, et refrixit, ne tantillulam quidem irae scintillam aduersus sceleratos retinens.

2. Inde est quod perituri potius mernerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis conesta domantis flammam. Ita videris illis titionem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant: hocque vnum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur, atque inquit

3. Δαλόν τινα] Propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis et ascensu. Hemst.

4. Ἀπολαύειν τῷ τραύματος] Ἀπαλαύειν verbum apud Graecos in viramque partem

ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾷ ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς ἄτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμοσυγὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ 5), ὅπαγε

inquinantur. Hinc adeo est quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir qui hanc de se opinionem in animis hominum facile tueretur, audax quippe et ardens animo, aduersum Iouem tam frigidum. Quidni enim

ambiguum eleganter vsurpari solet et per se simpliciter et constructe. *Aristoph.* AV. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί. *praeclare enim tuero tecum agatur.* Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον. Saepius omittunt. At frequentissime genitiuus accedit eius, vel personae vel rei, vnde bonum malumue aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expressio. *Plato* *Phaedr.* p. 1227. F. ἀλλ' οἷόν ἀπ' ἄλλ' οφθαλμίας ἀπολελευκώς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit. *Euripid.* *Iph. in T.* v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ τί μοι γὰρ τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque mali ex Helenae iuribus peruenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse participem, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. 5. Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac si le-

γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα 6) καθεύδεις; ὅς
 ἔτε τῶν ἐπισηκόντων ἀκέρεις, ἔτε τὰς ἀδικούν-
 τας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δέ, καὶ ἀμβλυώτεις
 πρὸς

enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans
 periuros non audias, neque iniustos adspicias;
 contra autem lippis et lusciosis oculis ea quae
 sunt

si legissent, quod volebat *M. du Soul*, πῶς
 γὰρ εἰ; Verum nihil moueri debet, intel-
 ligendumque, si ad superiora velis conne-
 cttere, πῶς γὰρ φοβηθεῖν ἂν τῶν ἐπισηκόν-
 τιν ἐπιχειρούντων τὴν τῷ κεραιῶν Φλόγα·
 fin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπιδανός ἂν εἴη
 ὁ Σαλμωνεύς· vtrumuis ad sententiam *Lu-*
ciani aequae commodum. Πῶς γὰρ εἰ, ad-
 dita negatione, vt Grammatici loquuntur,
 καταφατικὸν εἶναι, aut, κατάφασιν δηλοῖ
 contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Hemst.*

6. Ὑπὸ μανδραγόρα] *Miror Fabrum*, qui de-
 derit, *veluti sub mandragoris recubans*, qua-
 si non arborem quidem mandragoram co-
 gitasset, sed Iouem mandragorae foliis, vt
 rosarum delicatuli solebant, contactum,
 quorum vim somnificam intimis penitus
 medullis hauserit. Neque admodum pro-
 bo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae ni-*
mio mandragorae potu. Sane καθεύδειν ὑπὸ
 μανδραγόρα non aliter dicitur, ac frequen-
 tissimum illud, ἀπεθαιεῖν ὑπὸ τινός. *Hemst.*

πρὸς τὰ γυγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκενώφωσαι 7), καθάπερ οἱ παρηρησμένοι.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ εἰδέποτε ἤγες τότε πρὸς αὐτὰς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' αἰ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δέ, κοσκινηδὸν 8), καὶ ἡ χιὼν, σῶρηδόν, καὶ

funt videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis sunt iam prouectioris.

3. Nam cum adhuc iuuenis eras, ardenti animo, et iracundia graui, multa quotidie aduersus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque vnquam otiosum erat fulmen; aegis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae vsque et vsque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter fiebant

7. Τὰ ὦτα ἐκκενώφωσαι] De Ioue, cui prae senio aures obfurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diuersa potestate, quando quis frequenti et molesta pene rei commemoratione alium obtundit atque obfurdatur. Nihil interest vtram formam vsurpes, ἐκκενώφῃν an ἐκκωφῆν. Hemst.

8. Κοσκινηδόν] Praeceptis et abruptis illarum vocum

καὶ ἡ χάλαζα, πετρῆδεν. καὶ ἵνα σοι Φορ-
κῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι,
ποταμοὶ ἐκέσθῃ σαγῶν. ὥς τῇλικύτῃ ἐν ἀκα-
ρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίῳ ἐγένετο,
ὥς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μό-
γῃς ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκίλῃαν
τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρσεν τι τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρ-
ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μεί-
ζονος.

Τοιγάρ-

hant, vt crihri agitationem plane referrent:
nix aceruatim ruebat, grandinem autem saxa
diceret; et vt violentius dicam et elatius paulo,
imbres ῥαγδαῖοι et vehementes deferebantur
in terras; singulae guttae fluuium aequabant.
Quamobrem puncto temporis sub Deucalione
tot naues perierunt, vt omnibus aqua obrutis
vnica modo superfuerit arcula ad Lycoreum
montem appulsa, veluti quendam generis huma-
ni fomitem seruans, quo maiora deinde scelera
subolescerent.

4. Er-

vocum sonitus artificiosam quandam rerum,
quas exprimunt, imitationem in auribus
efformant. Sunt verba Tragica, et grande
quiddam sonant: sed praeterea horridum
aliquid ac pene insullum in istis, ποταμοὶ
ἐκέσθῃ σαγῶν. neque abhorret vtiq̃ue, si
haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocun-
que demum fuisse posita credamus. Hemst.

Τοιγάρτοι ἀκόλῃθ' αὐτῆς ῥαθυμίας τῶν πίχει-
 ρα 9) κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ἔτε θύοντος ἔτι σοί
 τινὸς ἔτε σεΦανῆντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον
 Ὀλυμπίων καὶ ἔτος, ἢ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν
 δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἕθες τι ἀρχαῖον συντελῶν.
 καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὃ θεῶν γενναϊότα-
 τε, ἀποφαίνῃσι, παρῳσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐῷ
 λέγειν ὅποσάκις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασιν·
 οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν
 ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἄκη-
 σας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας 10), ἢ τὰς γείτο-
 νας

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti,
 cui nemo hodie rem sacram facit, nec coro-
 nam quidem imponit, nisi forte vnus aut alter
 quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi
 praestat, rem se haud sane pernecessariam face-
 re existimat, sed veteri nescio cui instituto id
 dandum credit. Illi te, o deorum praestantis-
 simē, paulatim in Saturni locum redigunt, qui
 te omni honore spolient. Mitto iam dicere
 quoties templum tuum expilarint. Quidam et-
 iam manus tibi apud Olympiam sunt admoli-
 ti; et tu, quem ὑψιβρεμέτην poetae vocitant,
 ne ausus quidem es excitare canes, vel vici-
 nos

9. Τὰ πίχειρα] Solent haud raro, quemad-
 modum μισθόν, per illusionem ponere.
Hemst.

10. Ἀναστῆσαι τὰς κύνας] Nullus hic *Barlaei*
 cani-

νας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτὰς
 συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυ-
 γήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γίγαντοκλέτωρ, καὶ
 Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησθ', τὰς πλοκάμους περι-
 κειρόμενος II) ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραι-
 νὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυ-
 μάσιε, πηνίκα παύσεται ἔτις ἀμελῶς παρορώ-
 μενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τσσαύτην ἀδικίαν;
 πῶσοι

nos aduocare, qui e vestigio concurrentes com-
 prehenderent sacrilegos, res suas etiamnum
 conuasantes, vt in pedes se protinus darent.
 Sed tu, fortis bellator, et qui γίγαντοκλέτωρ,
 et τιτανοκράτωρ praedicaris, sedebas, manu
 decemcubitale fulmen sustinens, interea dum
 cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Haec
 igitur, o deorum praestantissime, ecquan-
 do tandem dissimulare desines? Ecquando
 erit vt tanta facinora vltum eas? Quot
 I 2 orbis

canibus οἰκτροῖς locus est: vigilacissimum
 animal ad templorum custodiam veteres
 adhibebant. *Hemst.*

II. Τὰς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei ple-
 rumque Deorum crines, quique adeo fu-
 rum cupiditatem irritare poterant. Sed vis
 est in isto περικειρόμενος: hoc enim igno-
 miniosum, et cum magna contumelia con-
 iunctum. *Hemst.*

πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἄτῳς ὑπέραντλον 12) ὕβριν τῷ βίῃ.

Ἴνα orbis conflagrationes, quot diluivia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

5. De

12. Ὑπέραντλον] Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλία, quemadmodum Latinis *sentina*, et aqua fordida, siue ex mari in naues ingesta, siue per tenues rimas et iuncturas hiantes sese insinuans, et ipse locus naus inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuuiēs, foetoremque grauem et molestum congerit. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλος σκάφος, ναὺς ὑπέραντλος nemp̄ cuius sentina, vel aqua per fatiscētes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animaduertendum in explananda translatae potestatis ratione. Igitur *Luciani* ὑπέραντλος ὕβρις τῷ βίῃ tanta est humanae vitae tamque grauis proteruitia, atque iniustitia, quae cogat eam subsidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod diluuium flagitet, nec, nisi submersis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι Δευκαλίωνες ἱκανοί; *Hemst.*

"Ἰνα γὰρ τὰ κοινὰ εἴσας, τὰμὰ εἶπω, τοσά-
 τες Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίτερες ἐν
 πενecάτων ἀποΦήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ἐπιμερήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν
 τῶν Φίλων ἐκχέας τὸν πλῆτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγένετο, ἐκ ἐτι γνωρίζομαι πρὸς
 αὐτῶν, ἔτε προσβλέπεσι οἱ τέως ὑποπτῆσ-
 σοντες καὶ προσκυνῶντες, καὶ τῷ ἐμῷ νεύματι
 ἀντηρημένοι. ἀλλ' ἦν καὶ ὁδοὶ βολίζων ἐν-
 τύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σῆλην πα-
 λαῖα νεκρῷ ὑπτίαν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμ-
 μένην, παρέρχοντα, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ
 καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἐτέραν ἐκτρέπονται,
 δυσάν-

5. De me enim vt dicam, iis, quae ad cete-
 ros pertinent, omisiss, postquam tot Athenien-
 ses euexi, diuitesque ex pauperculis reddidi,
 atque omnibus ea, quibus egebant, benigne
 largitus sum, seu, vt verius dicam, postquam
 acervatim, vt in amicos beneficus essem, opes
 effudi, atque ea re factum est, vt ad inopiam
 reductus sim, illi me ignorant; sed ne aspi-
 ciunt quidem, cum tamen antea me reuere-
 rentur, adorarent, et ex meo penderent nutu.
 Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurrat,
 ii me veluti euersum hominis iamdudum sepul-
 ti titulum, et temporis diuturnitate collapsum,
 praetereunt, ne legentes quidem: alii autem
 quam longe me vident, in aliam descedunt viam,

δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θάνατον ὄψεσθαι
ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα,
καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγεννημένον.

Ὡς ἐπὶ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχα-
τίαν τραπέματος, ἐναψάμενος διΦθέραν 13),
ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ἀβολῶν τεσσά-
ρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσΦιλοσο-
φῶν 14) ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκᾷ
κερδα-

rati quippe visuros se spectaculum aliquod oc-
cursu infauustum, atque auerandum, me, in-
quam, qui non ita pridem σωτῆρ ἰπλῖς et εὐερ-
γέτης fui.

6. Tot itaque malis circumuallatus, in hunc
remotum et desertum agium concessi; et suspen-
so ex humeris rhenone terram colo, quatuor in
diem obolis locata opera, hic cum ligone et hac
solicitudine philosophans. Mei certe laboris hoc
videor

13. Ἐναψάμενος διΦθέραν] Est διΦθέρα,
ἰμάτιον γεωργικόν, σερρεόν, πρὸς ὀμβρῶν
μάλιστα ὑποφυγὴν ἱκανόν, vt recte Scho-
lion illud insertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C.
Hemst.

14. ΠροσΦιλοσοφῶν] Ego iam, inquit Ti-
mon, procul ab omni hominum, quos pes-
simè odi, consortio cum solitudine atque
istῷ ligone philosophor, et rationes meas
deduco. *Hemst.*

κερδανεῖν, μηκέτι ὀψεσθαι πολλὰς παρὰ τὴν
 ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τῷ
 γε. ἤδη ποτὲ ἔν, ὦ Κρόνῳ καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν
 βαθὺν τῷτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυ-
 μον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κενεσίμῃσαι,) καὶ
 ἀναρρίπisas 15) τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴ-
 τῆς ἐναυσάμενος 16), μεγάλην ποιήσας τὴν
 Φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεα-
 νικῆ

videor praemium vel maximum consequi, quod
 plerosque praeter aequum et bonum fortunatos
 non sum visurus. Id enim mihi molestum est
 ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac
 Rheae filii, excutiens altissimum istum somnum ac
 vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vi-
 cisti) flatu denuo fulcitans fulmen, aut ex
 Aetnae crateribus accendens, ingenti edita
 flamma, iram illam Iouis fortis ac manu prom-

I 4

pti

15. Ἀναρρίπisas] Non putem cum *Barlaco*
 verbum hoc in *vibrandi* significato accipien-
 dum: nihil enim denotat proprie, quam
 ignem prope extinctum flatu exsuscitare.

16. Ἐκ τῆς Οἴτῆς ἐναυσάμενος] Apud vete-
 res nullum extat ardentis Oetae vestigium.
 Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτῆς reponens
 Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano*
 §. 19. vbi Cyclopes ἐκ τῆς Αἴτνης Iupiter
 arcessi iubet ad acciendum fulmen. tum
 quid apud poetas est vulgatius, quam haec
 fulminum Iouialium officina. *Hemst.*

νικᾷ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν πε-
ρὶ σῆ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ZETΣ. Τίς ἄτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κευρα-
γῶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Τμηττὸν ἐν τῇ
ὑπωρεΐᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑπο-
δίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμα ἐπικενυφῶς· λα-
λος ἀνδρωπος, καὶ θρασύς. ἤπερ Φιλόσοφος
ἐστιν· ἔ γὰρ ἂν 17) ἄτως ἀσεβεῖς τὰς λόγους
διεξήκει κατ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φῆς ὦ πάτερ;
ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδην, τὸν Κολυτ-
τέαν; ἄτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς κατ' ἱερῶν τε-
λείων 18) ἐσιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς
ὅλας

pri exeres; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, et sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. IVP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Atti-
ca vociferatur ad radicem montis Hymetti, sor-
didatus, et squalidus, et caprinis pellibus se-
miamictos? incuruus autem, opinor, fodit; ho-
mo garrulus atque audax; haud dubie Philoso-
phus est; neque enim sermones de nobis adeo
impios deblaterasset. MER. Quid ais, o Pater?
nun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidae F.
haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite
factis opipare accepit; ille repente dives; qui to-
tas

17. Οὐ γὰρ ἂν] ἔ γὰρ ἂν πότε, ἔ γὰρ ἂν
πε, *ceteroquin, alioqui non.* Hemst.

18. Κατ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi
haud sanequam frequens: hunc solum Bu-
daeus

ὅλας ἐκατόμβας· περ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 ἐορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΤΣ. Φεῦ τῆς ἀλλա-
 γῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλέσιος, περὶ ὃν οἱ το-
 σᾶτοι φίλοι; τί παθὼν ἔν τοιᾷτός ἐστιν; αὐχ-
 μηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθω-
 τὸς, ὡς ἔοικεν, ἔτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν
 δίκην.

ΕΡ. Οὕτωςί μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρι-
 ψεν αὐτόν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὲς
 δεομέ-

tas hecatombas macerabat; apud quem splendide
 solebamus agere Diasia. IVP. Heu! quae ist-
 haec rerum conuersio? illene pridem honestus,
 quem tot amici colebant? Vnde igitur eo mi-
 seriarum deuenit, squalidus, infelix, et fossor
 mercede conductus, vti ex ligone coniicere est,
 quem ille adeo grauem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, vt minus exacte loquar,
 comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa

I 5

in

daeus locum protulit C. L. G. p. 625. vbi
 ἐσιᾶν ita constructum appareat: vñtatius
 καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diuer-
 sum κατὰ βοός, καθ' ἐκατόμβης εὐξασθαι.
 Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων,
 sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπι-
 τομίων ὁμόσαι. vtramque structuræ for-
 mam ad ἐσιᾶν traduxit Lucianus, haud sa-
 tis scio, an praeter vñsum veterum. Itemst.

δομένους ἅπαντας ρίκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,
 ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τὰς Φί-
 λας· ὅς ἔσυνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος.
 ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσάτων ὁ κακοδαίμων κειρό-
 μενος τὸ ἥπαρ, Φίλας εἶναι αὐτὰς, καὶ ἐταί-
 ρας ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρι-
 βῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν,
 ἐκμυζήσαντες 19) καὶ τῆτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς,
 ὥχον-

in omnes inopes misericordia: vere autem ut di-
 cam, stultitia et simplicitas, et imprudentia in
 admittendis amicis; qui non animadverteret
 coruis se et lupis gratificari; existimaret prae-
 terea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes,
 amicos esse et sodales aliqua in se beneuolen-
 tia permotos, cum tamen opsoniorum gratia
 circa illum essent. Hi vero nudatis Timonis of-
 fibus, et circumrosis, ac medulla, si qua super-
 erat, probe et diligenter exsucta, aridum il-
 lum

19. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nu-
 dati spoliatique Timonis picturam exquisita
 phrasium luce ornauit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν
sugendo exinanire: Feris sanguinem medul-
 lasque exsugentibus tribuitur. Ἀὖτον sae-
 pius a *Luciano* dici exhaustum bonis et euo-
 lutum monuit *Kuster*. ad *Aristoph.* *Thesmoph.*
 v. 853. venuste subditur τὰς εἴδας ὑποτε-
 τμημένον. *Hemst.*

ἔρχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμη-
 μένον ἀπολιπόντες, ἔδὲ γνωρίζοντες ἔτι, ἔδὲ
 προσβλέποντες, πόθεν γὰρ 20); ἢ ἐπικερῶντες,
 ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελ-
 λίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὀρεῶς, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν
 τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλατῶντες παρ' αὐτῶ, μά-
 λα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τοῦνομα
 εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ZETΣ.

lum et ab radicibus imis excisum relinquentes,
 abierunt, ne noscentes quidem amplius aut
 aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem
 ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Ita-
 que ligone, vti vides, et rhenone instructus,
 vrbe prae pudore relicta, agrum mercede con-
 ductus arat, tot malis ad insaniam adactus,
 quod certos homines a se antea ditatos praeter-
 euntes superbe videat, ne hoc quidem tenen-
 tes, Timon necne dicatur.

9. IVP.

20. Πόθεν γὰρ] Intelligendum haud aliter,
 atque apud Demosthenem creberrime, *non*
amplius agnoscentes illum, aut adspicientes
(nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sa-
ne) aut opem ferentes. Ita solet interponi,
 praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γὰρ;
 quando non simpliciter sed oratione mora-
 ta negant. *Hemst.*

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ἔ παρσπτέος ἀνὴρ, ἔδδὲ ἀ-
 μελητέος, εἰκότα γὰρ ἡγανάνκει 21) δυστυχῶν·
 ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κό-
 λαξὶν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥῖσι
 τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας
 τε, καὶ θορύβου πολλῆ τῶν ἐπισηκέντων, καὶ
 βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φό-
 βου τῆ παρὰ τῶν ἱεροσυλάντων, πολλοὶ γὰρ οὗ-
 τοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἔδδὲ ἐπ' ὀλίγον
 κατα-

9. IVP. Sane nobis talis vir handquaquam
 contemnendus negligendusue est. infelix enim
 iure indignaretur, si eadem faceremus ac sce-
 lesti illi assentatores, virum talem negligentes,
 qui nobis tot caprarum, totque taurorum fe-
 mora in altaribus cremauerit; eorum certe ni-
 dorem etiam in naribus habeo. Ceterum pro-
 pter negotia, quibus districtus fui, ingentem-
 que pelerantium turbam, nec non eorum, qui
 per vim rapiunt; tum vero propter metum
 sacrilegorum (ii enim bene multi sunt, et
 quos haud facile quis vitet, neque nobis con-
 niuen-

21. ἡγανάνκει] Tritiſſimo Helleniſmo poſi-
 tum eſt προ ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιή-
 ſομεν vero iſdem pro ποιήſοιμεν vel ποιή-
 ſώμεν. Hemſt.

καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιαῖσι, πολὺν ἤδη χρόνον ἔδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ ἔ Φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπέπολασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, ἔδ' ἐπακῶν ἐς τῶν εὐχῶν. ὥς ἢ ἐπιβυστάμενον χρεὶ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρης μεγάλῃ τῇ Φωνῇ ζυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν, ἔ Φαῦλον ὄντα.

Ὅμως δὲ τὸν Πλῆτον, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν, ἀπιδι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ

niuendi spatium relinquunt) iamdiu in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philosophia, et verbosae illae concertationes inter eos exortae sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vociferentur, non est ut quisquam nostrum preces et vota hominum possit exaudire; quare vel obstructis auribus otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse, Virtutem nescio quam, et Incorporea, et meras nugae magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam euenit, ut hic Timon, vir sane neutriquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocysissime. adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneant-

καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτι ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλισα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτὰς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις μὲν σιέψομαι, καὶ δίκην δώσασιν, ἐπειδὴν τὸν κεραιυνὸν ἐπισκευάσω· κατσηγμέναι γὰρ αὐτῆ καὶ ἀπεσομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται; ἐπότε Φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρῶην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς. ἀλλ' ἐκείναι μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτῆ τὴν χεῖρα 22) Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραιυνὸς εἰς
τὸ

maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum praebent, post videro: eos plerere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius duo omnium maximi diffracti sunt et retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; et ab eo aberravi frustrato ictu: protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Casto-

22. Ὑπερέσχε αὐτῆ τὴν χεῖρα] Est in ea loquendi formula, ὑπερέσχειν τὴν χεῖρα, prae-

τὰ ἀνάκειον 23) παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέ-
 Φλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγῃ δεῖν συνετρίβη περὶ
 τῇ πέτρῃ. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτῃ
 τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλετῆντα τὸν Τί-
 μωνα ὀρῶσιν.

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεραιγεναί, καὶ ἐχλη-
 ρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι
 μόνοις;

Castorum aedem cum praeter spem delatum es-
 set, eam exussit; ipsam autem fulmen tantum
 non ad saxum comminutum est. Quamquam
 interea satis poenarum luent assentatores, si in
 re perquam ampla Timonem viderint.

II. MER. Quantam affert vtilitatem magnis
 clamoribus rem agere, et molestum esse atque
 audacem! neque id modo causarum actoribus vtile
 est,

praecipua quaedam virtus, quae ad Deos
 commodorum humanorum custodes proprie
 pertinet, inprimis si velut obiecta manu
 imminencia mala propulsent auertantque.
 Ex his patet, perquam facete *Lucianum* O-
 lympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae
 Iouem ceterosque Deos eximie decebat.
Hemst.

23. Εἰς τὸ ἀνάκειον] De Διοσκύροις ἀναξί-
 studiose *Dauis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21.
 de Ἀνακείῳ *Meurf.* Athen. Att. I, 7. Fuit
 autem Ἀνακείον vetustum, quod hoc pro-
 prio nomine sic dicebatur, in asty. nam
 aliud erat multo recentius Διοσκύρων ἱε-
 ρὸν in Piraeo. *Hemst.*

μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῷτο χρήσιμον· ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλάσιος ἐκ πενυρίας καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελέμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. διατί, ὦ ἄρισε Πλῆτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξέφορει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἔχι δικράνοισι με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοῦντες.
αὐθις

est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente diues ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, et magna dicendi libertate in precibus usus, Iovem ad sese aduertit denique: sin vero tacitus incuruusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLVT. At ego, Iupiter, ad ipsum non ibo. IVP. Quid ita autem, optime Plute, me praesertim iubente?

12. PLVT. Quia per Iouem in me iniurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutiant.
Quid

αὐθις ἔν' ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ
 εἰταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνης, ὦ Ζεῦ,
 πέμπε με, τὰς αἰσθησομένας τῆς δωρεᾶς, τὰς
 περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος.
 ἔστοι δὲ οἱ λάροι 24) τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, ἣν
 προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
 λαβόντες, καὶ δίνελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι
 τέτταρας ἐβολὰς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάν-
 τας δωρεὰς ἀμελητὶ προέμενοι.

ZEYΣ.

Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assen-
 tatoribus, et meretriculis obiiciendus? Ad il-
 los, Iupiter, me, quaeso, mittas, qui benigni-
 tatis modum intelligant, qui me amplectantur,
 quibus pretiosus sim et desiderabilis: hi vero
 fatui cum Paupertate vsque et vsque versen-
 tur, quando illam me potiolem ducunt, acce-
 ptoque ab ea rhenone et ligone, quatuor obo-
 lorum mercedula contenti vivant; qui decem
 talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

13. IVP.

24. Λάροι] Stolidos talique ingenio praedi-
 tos, vt insidiis aliorum ac fraudibus sint ex-
 positi, significat: iidem Atticis κέπφοι.
 Prouerbiū a gaviae natura ductum, quae
 ostentata maris spuma inescari se patitur et
 capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. ex-
 ponens, ὦ κέπφε· εἰληπται ἔν' εἰς παροι-
 μίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοή-
 των· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Hemst.

K

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιᾶτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαίδαγωγήκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὥς χρεὴν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιᾷ, δίστι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡΦίει περινοσεῖν ἐλευθέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τέναντίον ἡγανᾶκτεῖς κατὰ τῶν πλεσίων, κατακεκλεισθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὥς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ Φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρεθ' πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τᾶτο ὡχρὸς ἡμῖν

13. IVP. Nil tale posthac aduersus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permittit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem aduersus diuites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clauibus, et annulo impressio, vt ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id propterea pallidus

ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συνε-
 σπακῶς τὰς δακτύλας 25) πρὸς τὸ ἔθος τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ
 καιρῷ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγ-
 μα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδη-
 ρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθευνέ-
 σθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήρεσι παιδαγω-
 γοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λεγισμῷ.
 Ἀτο-

dus eras, curis perditus, digitosque contractos
 habebas ob frequentem computandi consuetu-
 dinem; quin et minitabaris te quandoque au-
 fugiturum, si quam nancisci occasionem posses.
 Ad pauca ut redeam, grauissimum tibi videbatur,
 in ferreo aut aereo thalamo virginem custodiri
 velut alteram Danaën, et sub acribus et scele-
 rosis paedagogis educari, Foenore et Ratiocinio.

K 2

14. Eos

25. Συνεσπακῶς τὰς δακτύλας] Probo I. F.
Grououii συλλογισμῶν συνεσπακῶς τ. δ. ita
 plerique Interpretes accipiunt, quasi dicat,
 ex consuetudine supputandi vix vn-
 quam intermissa digitos obriguissē. sole-
 bant mobili digitorum gestu flexibusque va-
 riis numeros et rationes ducere: hae sunt
 τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108.
 Est ergo συνεσπακῶς τὰς δακτύλας, qui
 digitis sedet constrictis, ut numerorum
 formas effingendo colligat rationes suas at-
 que explicet. *Hemst.*

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὰς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, καὶ τολ-
 μῶντας, καὶ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι,
 κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας,
 εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ
 βλέποντας, ἱκανὴν ἀπὸ λαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ
 αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
 δίδοναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτιγῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίεισαν τῶν κριθῶν,
 μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέψασαν. καὶ
 προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων,
 καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς
 ζήλοτυπέντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος
 οἰκέ-

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas,
 qui cum te misere amarent, possentque frui,
 non auderent tamen: neque amore suo secure
 vterentur, quibus id liberum esset; sed te per-
 vigili custodia servarent, sigillum aut repagu-
 ni oculis haudquaquam demotis aspicientes;
 seque abunde potiri existimantes, non si frue-
 rentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si
 praereptum irent; quod plane canem in prae-
 sepio factitare videmus, qui nec ipse hordeum
 attingat, nec equum esurientem sinat attingere.
 Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui
 perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod
 prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi fo-
 rent; ignorarent autem scelestissimum aliquem
 servu.

οικέτης, ἢ οικονομός, ἢ παιδότριψ 26) ὑπείσιων
λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ
ἀνέραςον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μι-
κρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον
ἐπαγρυπνεῖν εἰσας τοῖς τόκοις. πῶς ἂν ἔκ ἄ-
δικον, πάλαι μὲν σὺ τὰυτὰ αἰτιασθαι, νῦν δὲ
τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἶγε τᾷληθῇ ἐξετάζοις,
ἄμφω σοι εὐλογία δόξω ποιεῖν. τᾷ τε γὰρ Τί-
μωνος τὸ πάνυ τᾷτο ἀνειμένον, ἀμελές καὶ ἔκ
εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τὰς

TE

servulum, aut paedotribam, clanculum subeun-
tem, hero inamabili et diis iratis nato sublitu-
rum os, dum ad lucernam obscuram, et exi-
guum habentem ellychnium, paululoque in-
structam oleo, usuris computandis inuigilat.
Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec
olim diuitibus obiecisse te, nunc vero plane
contraria Timoni vitio vertere?

15. PLVT. Atqui si vera lubet inquirere,
vtrumque meritissimo videbor facere. Nam huius
quidem Timonis soluta licentia, mera negligentia,
non beneuolentia, ad me quod spectat, haberi de-

K 3

bet:

26. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης est magister ex-
ercitor: παιδότριψ in familia servulus, qui
curam habet puerorum, in eoque mune-
re operam conterit. Hemst.

τε αὖ κατάκλεισον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελαμένως, ἔτε προσαπτομένως αὐτούς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνοήτης ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριζάς, ἔδεν ἀδικῆντά με ὑπὸ τοσέτοις δεσμοῖς κατασήμεντας· ἐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῃ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὐτ' ἔν ἐκείνως, ἔτε τὰς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τέτλης ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἄριστ' ἐσι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπην, μήτε προησομέ-

bet : illos autem qui me clausum tot ostiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiores redderent et pinguiorem, atque corpulentiores aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, et in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, neque fortunatorum cuiquam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant et infumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita utile est, moderationem adhibeant: qui neque prorsus abstineant, neque omnino

σομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς
τῷ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ
καλὴν, ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε ζηλοτυ-
ποῖ τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἐνθα ἂν
ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι
τοῖς βελομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοι-
χευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαζρο-
πεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ
τοιᾶτος ἐρῶν δόξειεν ἄν; ἔ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τῷ-
το Φαίης ἄν, ἐρασθεῖς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν
οἰκίαν νόμῳ παραλάβων ἐπ' ἀρότῳ 27) παίδων
γνησίων

omnino proiiciant, et cuilibet obtrudant. Illud
enim per Iouem vide, quaeso, Iupiter; si quis
legitimis nuptiis formosulam aliquam vxorem in
ipso aetatis flore duxerit, deinde neque domi
custodiat, neque villo zelotypiae sensu mouea-
tur, noctu et interdiu qua visum est vagari per-
mittens, et cum obuiis quibusque aetatulam
suam oblectare; aut potius aliquo corruppen-
dam ab adulteris ducat, fores aperiens, prosti-
tuens, et omnes ad eam conuocans; quid, quae-
so, talis vir vxorem amare videatur? Haud
istud tu quidem dixeris, Iupiter, qui quid sit
amor, re saepenumero expertus es.

17. Si quis contra vxorem lege domum du-
xerit, *Arno ut venereo laetus liberos ferat*, flo-

K 4

rentem

27. 'Επ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* Brod.

'Επ'

γνησίῳ, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιο ἀκμῆας
καὶ κελῆς παρθένης, μήτε ἄλλω προσβλέπειν
ἐπιτρέποι, ἄγογον δὲ καὶ σεῖραν κατακλείσας
παρθενεύοι 28), καὶ ταῦτα ἐρᾶν Φάσκων, καὶ
δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτε-
τηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων,
ἐσθ'

rentem autem puellam nec attingat ipse, neque
alium quemquam ad illam oculos adiacere sinat;
domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea
prolem suscipiens, eius tamen amore flagrare
se dicatans, idque indicans vultus colore, ma-
crescente in dies et horas corpore; concavis
et introrsum recedentibus oculis; annon
eius-

Ἐπ' ἀρότῳ παιδ. γν.] Legitima quae-
dam apud Athenienses haec erat formula.
Isidor. Pelus. III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ
συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων
ἐλέγετο γίνεσθαι. hic tamen satis est cer-
tum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. *Hemst.*

28. Κατακλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei*
C. L. G. p. 691. vbi ex hoc loco docet
παρθενεύειν esse virginem custodire. Eodem
pertinet κατακλείσας; nam castae virgines,
et honestiores matronae, quae publicum
virorumque conspectum fugientes thalamum
servabant, κατακλείσοι et θαλαμεύουσαι.
Hemst.

ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ἔ παραπαίειν 29) δόξειεν
 αὖν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ
 ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἰέρειαν τῇ Θεσμο-
 φόρῳ τρέφων διὰ παντός τῆ βίᾱ; ταῦτα καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλόμε-
 νος· ὑπ' ἐνίων δέ, ὥσπερ σιγματίας δραπέ-
 της πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί ἔν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δι-
 δόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσ-
 περ

eiusmodi vir pro cerrito circumferri debeat,
 qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nu-
 triens, tam venustam, tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu fi-
 neret, cum contra liberos ex ea tollere et con-
 iugio frui deberet? Ad hunc plane modum
 quidam me calcibus ignominiose quatunt, lu-
 xuriaque sua effundunt atque exhaustiunt: a
 nonnullis autem velut fugitiuus aliquis notis
 compunctus vincior.

18. I V P. Quid, quaeso, illis succenses?
 vtrique enim graues poenas dant: alii enim
 K 5 veluti

29. Παραπαίειν] Non desipere videretur. Ad-
 dam Lucianum hoc verbum ab Aristophane
 desumpsisse, qui coniungit ληρεῖν et παρα-
 παίειν in Plut. v. 508. Hor. Vitringa.

περὶ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευσοι, καὶ ξη-
ροὶ τὸ σῶμα, ἐπιχεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος
τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρέμενοι.
ἀλλ' ἀπιθι ἤδη σωφρονεσέρεω παραπολὺ τῷ
Τίμωνι ἐντευζόμενος. ΠΛ. ἐκείνος γὰρ πότε
παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένον, πρὶν
ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπινθὴν ἐξαντλῶν,
φθάσαι βελλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραν-
τλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥς ἐς τὸν
τῶν Δαναίδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ,
καὶ μάλιστα ἐπαντλήσειν, τῷ κύττας μὴ ζέγοντος·
ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησόμενον τῷ
ἐπιρρέ-

veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno per-
stant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes:
alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex
penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident.
Sed iam abi: nam Timonem multo impensius
quam antea sapere deprehendes. P L V T. Quid
autem! an is aliquando desinet consulto, velu-
ti ex perforato cophino exhaurire me, prius-
quam totus influxero, (veluti praeuenire stu-
dens nimiarum opum influxum,) ne copio-
sior incidens ipsum inundem? Quare vi-
deor mihi aquam in Danaïdum dolium con-
gesturus, et frustra infusus, cum vas per-
fluat, et id quod ingestum fuerit, iam
iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
adeo

ἐπιρρέοντος· ἔτῳς εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυ-
σιν κεχηγὸς τῷ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκὲν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχη-
γὸς τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκ-
χυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὕρησει τὴν
διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγῇ
τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἄπιθε ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐ-
τόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανίων, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως
τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὥς
ἤδη γε τεθηγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο;
ὑποστιάσεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωλὸς ὢν. ΠΛ. οὐκ
αἰεὶ

adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii
ac facilis exitus.

19. IVP. Proinde rimam istam et hiatum ni-
si semel et diligenter obstruxerit, in faece do-
lii rhenonem una cum ligone reperiet, post-
quam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquan-
do abite, atque hominem ditate. At heus tu,
Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cy-
clopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant;
eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?
claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non mo-
do caecum, sed claudum etiam. PLVT. Id
mihi

αἰεὶ τᾷτο, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω πα-
 ρά τινι πεμφθεὶς ὑπὸ τῷ Διὶ, ἐκ οἷδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις
 τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τῷ
 περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ,
 πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα
 γὰρ ἐπεσεν ἡ ὑσπληγξ, καὶ γὰρ ἡδὴ ἀνακηρύττο-
 μαί νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ σάδιον, ἐδὲ
 ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. ἐκ ἀληθῆ
 ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἂν εἰπεῖν ἔχοι-
 μί σοι, χθές μὲν ἐδὲ ὀβολὸν, ὥς πρίσθαι
 βρόχον, ἐσχηκότες, ἄφνω δὲ τήμερον
 πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ
 ζεύ-

mibi non sempervsue evenit: sed cum ab Ioue ad
 quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et
 utroque crure claudus, ita ut vix atque aegre itine-
 ris finem attingam, cum is iam, ad quem missus
 fueram, longo senio confectus plerumque iacet.
 At si quando discedendum sit, tum vero me alatum
 dicas, ipsis aubus celeriozem. Itaque ubi primum
 excidit circi repagulum, iam me victorem procla-
 mat praeco, qui stadium tanta pernicitate percur-
 rerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis
 me currentem sequi potuerint. MER. Mi-
 nus vere isthaec, Plute: nam multos ego me-
 morare possum, qui, cum heri ne obolum qui-
 dem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie
 repente diuites existunt, sumtus ingentes faciunt,
 et

ζεύγες ἐξελαύνοντας, οἷς ἔδὲ καὶ ὅνος ὑπῆρξε
πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχει-
ρες 30) περιέρχονται, ἔδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
οἶμαι ὅτι μὴ ὄνκερ πλᾶτῃσιν.

ΠΛ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
ἔχ' τοῖς ἐμαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε. ἔδ' ὁ Ζεὺς,
ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτῆς, ἅτε
πλᾶτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν.
δηλοῖ γὰρ καὶ τῷ ἐνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν με-
τοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρᾳ πρὸς ἕτερον, εἰς
δέλτον. ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημνήμενοι
ἐπιμε-

et bigis albis vehuntur, quibus ne asellus qui-
dem vnquam domi fuit; et tamen purpura au-
reisque annulis fulgentes incedunt, qui, vt opi-
nor, nondum satis sibi persuadere possunt,
suas illas opes somnium non esse.

21. P L V T. Istuc quod dicis, Mercuri, lon-
ge diuersum est; nec tunc meis me pedibus
porto, neque me tunc Iupiter, sed Pluto ad
eos mittit, vt pote qui πλᾶτοδότης et ipse sit
(opum largitor) et splendorum munerum da-
tor, quod et suo ipsius nomine satis indicat.
Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum
est, me in tabulas testamentarias coniiciunt: ac
dili-

30. Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt
annulisque oneratae. Πορφυροὶ, purpu-
reis induti. Hemst.

ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πρὸ τῆς οἰκίας πρό-
κειται 31), ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὁθό-
νῃ σκεπτόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ
δὲ οἱ ἐπελπίσαντες 32) ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμέ-
νῃσι

diligenter obsignantes domo me huiusmodi opera
efferunt; interea mortuus in obscuro aliquo
aedium loco iacet, detricto linteo obtectis geni-
bus, dum circa ipsum decertant feles, eius ca-
daver attingere gestientes; me autem ii, qui tam-
diu

31. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel con-
locationem proprie pertinet. Quandoqui-
dem vero conlocatio in celeberrimis ae-
dium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut
cadaver ab omnibus inspicere possit, quid est
rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ
πρὸ τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem
illum mox post animam afflatam corporis
in humum deponendi morem, quod Grae-
cis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεῖ-
σθαι: malo tamen existimare, haec ad ve-
ram πρόθεσιν esse referenda, sed invidio-
sius a *Luciano* describi, ut amicorum fami-
liariumque contemptum et in curando diui-
tis iam emortui corpore gravem incuriam
perstringat: eodem spectant παλαιᾶ τῇ
ὁθόνῃ et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *Hesist.*

32. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ coniun-
gi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum
περιμένονσι. *Hesist.*

νασι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-
τομένην τετρυγότες οἱ νεοττοί.

Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀΦαιρεθῇ, καὶ τὸ
λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀ-
νακηρυχθῇ μετ' ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγε-
νὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων σικέτης, ἐκ
παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνώσιν,
ἀντὶ περικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ὥς ἡ-
δη ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μί-
σθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις
ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει
Φέρον, ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίξ, ἢ Δρόμωνος,
ἢ Τι-

diu sperauerant, ad forum itidem ut hirundi-
nem aduolantem pulli expectant.

22. Vbi autem sublatum est figillum, et li-
neum testamenti vinculum incisum est, tabulae-
que apertae, ac nouus opum dominus declara-
tus est cognatus aliquis, aut assentator, aut ser-
vulus denique, qui ad obsequium venereum
praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus,
rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens
tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam ex-
oletus, ei perdespendum obsequiose permittit. Is
igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti ta-
bulis arripiens, curriculo domum contendit, mu-
tato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-
me,

ἡ Τιβία, Μεγακλῆς, ἡ Μεγάβυζος, ἡ Πρω-
ταρχος μετονομασθεῖς· τὰς μάτην κεχηνότας
ἐκεῖνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν,
ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὰς ὁ θύν-
νος ἐκ μυχῆ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον
τὸ δέλεαρ καταπιὼν.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειροναλός
καὶ παχύδερμος 33) ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην
πεφρι-

mo, aut, si mauis, Tibius vocabatur, dein-
ceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus di-
catur: illos incassum hiantes, et inter se aspi-
cientes relinquens, dolore non ficto lugentes,
qui tantum thynnum ex intimo sagenae reces-
su elapsum amiserint, post opimam escam con-
sumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bo-
narum imperitus, stolidus; qui pedicas etiam-
num

33. Παχύδερμος] Crassa cutis et rigor ad in-
diciū trahēbatur stuporis ac stoliditatis:
huic enim hominum generi subtiliter sen-
tiendi facultas videtur occalluisse; ideo
παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Hoc sine du-
bio voluit *Lucianus*; sed praeterea signifi-
cat mancipium nequam, cuius corpus ex
continuis flagrorum ictibus compedumque
vestigiis cicatrices ducit creberrimas et ob-
duruit: hoc suadet mentio πέδης, μασί-
γων, μυλῶνος. Ἀνάκτορον quorumvis
Deo-

πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλας μασιζειέ τις
 δεδιὼν ἐφίσας τὸ ἄς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ
 τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, ἂν ἐτι φορητός ἐσι
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέρους
 ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδύλας μασιγοῖ, ἀποπει-
 ρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἐξέσιν· ἄχρῃς
 ἂν ἢ ἐς πορνίδιον τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱκποτροφίας
 ἐπιθυμήσας, ἢ κέλαξι παραδὼς ἑαυτὸν ὁμνή-
 σιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου,
 συνετώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεως, πλῆσιώτερον δὲ
 συνάτ

num exhorrescit, et, si quis temere praeteriens
 loris increpuerit, arrectis auribus repente resi-
 stit; pistrinum autem veluti templum adorat;
 talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur,
 non amplius tolerabilis, sed in homines liberos
 contumeliosus est, conseruos autem suos flagel-
 lis vrit, quasi experiundi gratia, num id sibi
 quoque liceat; vsque adeo donec meretricu-
 lam aliquam nactus, vel equorum alendorum
 studio insaniens, aut assentatoribus sese to-
 tum dedens, deierantibus formosiores ipsam
 Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliores,
 Vlysse prudentiores, sedecim simul vna
 Croe-

Deorum templum, vel interior templi re-
 cessus, et propterea Castorum etiam: pro-
 prie vero Cereris Eleusinae. Hemst.

συνάμα Κροίσων ἐγκαίδεκα, ἐν ἀναρεῖ τῷ χρόνῳ
 ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιου-
 κιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτὰ πε σχεδὸν Φῆς. τὰ γιγνόμενα.
 ὑπόταν δ' ἐν αὐτόπῃς βαδίζης, πῶς ἔτω τυ-
 φλὸς ὧν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις
 ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ
 πλατεῖν ἀξίας; ΠΛΟΥ. εἴσι γὰρ εὐρίσκειν με
 οἱ τινές εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἔ πάντ'. οὐ
 γὰρ Ἀρισείδην κταλιπῶν, Ἰππονίῳ καὶ Καλ-
 λία προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἔ-
 δε ὀβολῷ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις κτα-
 πεμφθεὶς; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινο-
 τῶν,

Croesus ditiores; puncto temporis ea effundat
 infelix, quae vnciatim ex multis periuriis, ra-
 pinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res est, dicis.
 Cum vero tuis ipsius pedibus vteris, qui, quae-
 so, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen in-
 venis? aut qui tandem diiudicas, ad quos te
 miserit Iupiter, diuitiis illos esse dignos depu-
 tans? PLUT. Credis videlicet inuenire me,
 quinam illi sint? MER. Sane haud facile arbi-
 tror. Neque enim reiecto Aristide ad Hipponi-
 cum te aut Calliam adiungeres, compluresque
 ex Atheniensibus, homines vix obolares. Cete-
 rum ab Ioue missus quid facis? PLUT.
 Sursum deorsum vagor perambulans, donec impru-

ζῶν, ἄχρῃς ἀνλάθω τινὶ ἐμπεσῶν. ὁ δὲ, ὅστις αὖ
 πρῶτός μοι περιτύχη, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν
 Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῆς κέρους προσκυναῖν.

ΕΡ. Οὐκ ἔν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἴομαι σε
 κατὰ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλετίζειν ὅσας ἂν οἰη-
 ται τῆς πλετεῖς ἀξίας; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως,
 ὦ γὰρ θεέ, ὅσους τυφλὸν ὄντα εἰδῶς, ἐπεμπεύ
 ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ἔτω χρῆμα, καὶ προ-
 πολλὰ ἐκλελοιπὸς ἐκ τῆς βίης. ὅπως δ' ὁ Λυγ-
 κεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ἔτω καὶ μινερὸν
 ὄν. τοιγαρὲν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ
 πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιοῦτους ἐμ-
 πίπτω

imprudens in quempiam incidam; is autem, qui
 me cumque obuium habuerit, ad sese abductum
 obseruat, te, Mercuri, ob lucrum adeo inspe-
 ratum venerans.

25. MER. Deceptrus ergo est Iupiter, eos a
 te ditari existimans, quos ipse opibus dignos iu-
 dicarat? PLVT. Neque vero iniuria, o bone;
 qui quidem me caecum esse sciens, eos quaesitu-
 rum mittebat, rem, ut vides, quam non sine sum-
 mo labore quis reperiat, quaeque iam pridem in-
 ter homines defecit, illam ne Lynceus quidem
 facile reperiat, cum adeo sit euanida, et exilis.
 Iraque cum boni perquam pauci sint, prauī au-
 tem homines et foelerali in vrbibus omnia te-
 neant, facilius in hos quam in illos, dum hac

πιπτω περιῶν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.
 ΕΡ. εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτὰς, ῥα-
 δίως Φεύγεις, ἐκ εἰδῶς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὁξυ-
 θερκῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπας γίγνομαι πρὸς μό-
 νον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τῆτο ἀποκρίναι, πῶς
 τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς,
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκολοῖν, τοσάττας ἐρασὰς ἔ-
 χεις, ὥς πᾶντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴσθαι· εἰ δὲ ἀποτύ-
 χοιεν, ἐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινὰς
 ἐκ, ὀλίγας αὐτῶν οὕτω σοῦ δυσέρωτας 34)
 ὄντας,

illac vāgor, incido, et eorum retribus impeditus
 haereo. MER. At vero cum illos relin-
 quis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam
 non noris? PLVT. Ad solam fugiendi occa-
 sionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque responde; qui
 tandem fiat, vt, cum caecus sis, insuper etiam
 (neque enim vera liber relicere) pallidus, et
 cruribus grauior, tot amatores habeas, vt omnes
 omnino homines vnum te aspiciant; sique potiri
 te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam
 sibi abiudicent. Noui enim permultos, qui te ita
 mise-

34. Σοῦ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum
 amoris statuere non potest, sed eius violen-
 tia se totum abripi patitur. Hemst.

όντας, ὥς καὶ εἰς βαθυκῆτα 35.) πάντων φέροντες ἔρριψαν αὐτάς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάντων, ὑπερορᾷσθαι νομίζοντες ὑπὸ σῶ, ὅτι παρ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτάς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴ τι ξυνίης σκαυτῶ, κορυβαντιῶν αὐτοῦς, ἐρωμάνῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας.

ΠΛ.

*misere amarunt, Vt se praecipites piscosa per
aequora saltu Sublimi e scopulo dederint, existi-
mantes a te contemni, quod ipsos ne primo
quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum
tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti
insanire istos, qui talem amasium, tam vehe-
menti, tamque perduto amore prosequantur.*

L 3

27. PLVT.

35. Βαθυκῆτα], Editus Theognis meusque scriptus μεγακῆτα. Μεγακῆτης post Homerum Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adiungunt: longe rarius est βαθυκῆτης. Vt plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumferis, planus erit vbique vocabuli istius intellectus. ego vertam, *profundissimum, vel immensae profunditatis mare.* Hemst.

ΠΛ. Οἶσι γὰρ τοιῶτον οἶός εἰμι ἐρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσθεν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλάττε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. ἔ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάουσιν αὐτάς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὀρᾷν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἰ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον
 ἂν

27. PLVT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, caecum, et quae alia in me sunt vitia? MER. Qui, quaeso, nisi et ipsi caeci sunt? PLVT. Hand ita est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc omnia inuaserunt, caliginem ipsis obiciunt. Adde quod ipse quoque non prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt sese

ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ὀρώντες ἀνεράσων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἔν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλετεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτὰς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον προσοῖντο; ἔ γάρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὰς, ὥς ἐπίχρῖσος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὀρώντας. ΠΛΟΥ. ἔκ ὀλίγα.

ὦ Ἐρμῆ, καὶ πρὸς τῆτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμὲ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μα-

sefe, qui tantopere caecutiant, et res prorsus inamabiles et inuenustus, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam iam diuites facti sunt, ac sibi personam aptauere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse.

PLVT. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuuant. MER. Quaenam illa? PLVT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur vna mecum, eo non animaduertente, Arrogantia,

ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὲ τῶν ἀπάντων καταλειφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἐθαυμάσα, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν· καὶ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσέλθοντων κακῶν τέθηκε, δορυφορέμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάσθαι αὐν, ἢ ἐμὲ πρᾶσθαι ὑπομείνειν αὐν.

E P. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλῆτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαφευκτὸς, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις ἐν οἷδ' ὅπως· ἡ Πενία δ' ἐμπάλιν ἐξώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἄγχις ἐκπεφυκότες ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα,

Dementia, Iactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quae ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, et quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patitur facillius, quam me abiicere sustinuerit.

29. M E R. Quam vero laevis es et lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et infinitos vncos ex omnibus corporis partibus exer-

ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχουσθαι, καὶ
μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξύ ἡ-
δὴ Φλυαζόντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἔμικρόν διέλαθε.
ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸν Θησαυρὸν
ἐκ ἐπηγαγόμεθα ἔπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τέττε γε ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ
αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπι-
σκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν,
ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἣν μὴ ἐμὲ ἀκέσῃ βοήσαν-
τος. ΕΡ. οὐκ ἔν ἐπιβαίνωμεν ἡδὴ τῆς Ἀτ-
τικῆς. καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος,
ἔχρεις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατίαν 36) ἀφίκω-
μαι.

tos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, con-
tinuo arripiantur, nec se illinc expedire queant.
Verum interea dum sermones nugando caedi-
mus, rem haud negligendam obliti sumus.
PLVT. Quam? MER. Thesaurum non addu-
ximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLVT. Hac quidem causa animo otioso
esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum
ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus
occlusis, neue cuiquam aperiat, ni me clamā-
ntem audierit. MER. Sed iam Atticos fines ingre-
diamur; tu vero sequere hac prehensum me chla-
myde tenens, donec ad Timonis solitudinem per-
L 5 venero.

36. Τὴν ἐσχατίαν] Saepe ἐσχατιαὶ singulo-
rum agri suis finibus distincti et separari,
sed

μα. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπασῶμαι περινοσῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἔτός ἐστι, καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθου.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἔτοςι σκάπτει πλησίον ὄρει-
νόν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πε-
νία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ
καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος
ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάντων,
πολύ

venero. PLVT. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praeis; sin me deferas, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si ferum ad saxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia, et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames; multo

sed tamen remotiores, et ad cuiusque demi fines, positi, vel mari montibusque proximi. Nonnunquam vero quia ultimos agri Attici siue demi fines ἐσχατιαί significant, dubitari non potest. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occursum ingrato abesset, ἐσχατιαν colendam commisit. *Hemst.*

πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ.
τί ἐν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν τα-
χύτητα; εἰ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικύτου στρατοπέδου περισχη-
μένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδει-
λιῶμεν οὖν.

ΠΕ. Ποῖ τῆτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα,
χειραγωγῶν. ΕΡ. ἐπὶ ταυτονὶ τὸν Τίμωννα ἐ-
πέμφθημεν ὑπὸ τῷ Διός. ΠΕ. νῦν δὲ Πλοῦ-
τος ἐπὶ Τίμωννα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχον-
τα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβῆσα, τουτοῖσι
παρὰδῶσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον
ἄνδρα καὶ πολλῶν ἀξίων ἀπέδριξα; ἔτιως ἄρα εὐ-
καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐα-
δίκη-

multo haud dubie animosiores sunt satellitibus
tuis. PLVT. Quid igitur causae sit, quin hinc
quam ocysime fugiamus? neque enim est, ut
quidquam a nobis memorabile geratur cum eo
viro, qui tanto instructus exercitu sit. MER.
Ioni aliter visum est; quare strenui simus.

32. PAVP. Caecum istum, o Argiphonte,
Mercuri, quonam abducis? MER. Nos ad Ti-
monem allegavit Iupiter. PAVP. Quid? nunc
ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pess-
ime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
vides, Mercuri, Sapientiae, et Labori tra-
dens virum fortem et quantivis pretii effe-
ci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in
qua

δίκητος 37), ὡςθ' ὁ μόνον κτήμα εἶχον, ἀφαι-
 ρεῖσθ' ἐμέ, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον,
 ἵν' αὖθις ὁ Πλάτος παραλαβὼν αὐτὸν "Τβρεῖ
 καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλ-
 θακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας;
 ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγενημένον 38);
 ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

ΠΕ.

qua sic illudatis, ut quem vnum mihi habebam,
 eripere postuletis, postquam ad virtutem probe
 factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Con-
 tumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim
 fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, igna-
 vum et stolidum; mihi denique illum reddat, vbi
 nullius pretii fuerit, et detricto panno haud me-
 lior. ΜΕΡ. Ioui sic visum est, o Paupertas.

33. FAVP.

37. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτή-
 δειον, Latini *oppartitium* et *obnoxium* vo-
 cant. Hemst.

38. ῥάκος ἥδη γεγενημένον] His diuitiis et
 voluptatibus corruptum, atque ad nullos
 amplius usus idoneum intellige. Rece-
 ptam vulgo fuisse proverbiū formulam *Lu-*
cianus indicat *Pseudol.* §. 18. ἄχρ' ἂν σέ,
 τὸ τῷ λόγῳ, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμε-
 νος ἐξέωσσε. *Antiphras.* I. Anth. LVI. Ep.
 3. Μυριστῆς, ἀλίῳ βίᾳ ῥάκος, — qui
 piscatione corpus ad ultimam senectutem
 contriuerat. Cadaver ῥάκος dicitur in E-
 pigr. quod edidit R. Bentley. ad *Callimach.*
 p. 470. Hemst.

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἔτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἥ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρξωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐσε, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βεβλόμενοι δεῦρο ἦκατε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἀπιτέ, μαυροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα
μάλα

33. P A V P. Ab eo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, et quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, et sese respiciens; cetera autem superuacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. M E R. Ab eunt, o Plute; nostrum nunc est hominem conuenire.

34. T I M. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: iam enim vos et glebis, et sa-

μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ἔγὰρ ἄνθρωπος ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἄτος δέ, ὁ Πλάτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακέσας τῶν εὐχῶν· ὥς ἀγαθῇ τύχῃ δέχῃ τὸν ὄλβον, ἀποσᾶς τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί τοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεὰς καὶ ἄνθρωπος μισῶ, τατονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρέψειν μοι δοκῶ τῇ διαέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δεκτῆ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

ΕΡ.

et saxis opertos male perdam. MER. Caue faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Iupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem et opes excipe, laboribus in posterum valere iussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut praeedicatis, dii estis, vapulabitis tamen; nam et deos et homines ex aequo odi. Caecum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLUT. Per Iouem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum iumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

35. MER.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάν-
 νυ τῆτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προ-
 τεΐνας τῷ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην,
 καὶ πλᾶτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶ-
 τα 39), καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων,
 μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἔδὲν ὑμῶν δέσ-
 μαί· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλᾶτος ἢ
 δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μη-
 δενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἔτως, ὦ τᾶν,
 ἀπανθρώπως;

Τόνδε

35. MER. Ne quid inscite facias, Timon;
 quin potius agreste isthuc et asperum ingenium
 mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam
 excipe, ut denuo dives fias, et Atheniensium
 primus; illosque ingratos despicias, tibi uni
 beatus. TIM. Ne mihi negotium facessite. vo-
 bis haudquaquam egeo: assatim copiarum in
 hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo ac-
 cedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haec-

39. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde
 atque Ionibus locutio familiaris. Verum
 observari meretur, istam dictionis elegan-
 tiam multo frequentissime de vno homine,
 aut certis saltem et designatis usurpari: τὰ
 πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius
 mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν
 Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium
 praecipui. Hemst.

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατε-
ρόν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, το-
σαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον
δὲ μηδαμῶς, ἔτως ἐπιμελεμένων σκτῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ
πλείσῃ χάρις 40) τῆς ἐπιμελείας. τχτονὶ δὲ τὸν
Πλῆτον ἔκ αν λάβοιμι. ΕΡ. τί δῆ; ΤΙ.
ὅτι καὶ πάλα μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔτος κατέ-

67,

*Haecne Ioui referam tam dura atque aspera
dicta?*

Non sane incredibile erat, inuisos esse tibi ho-
mines, a quibus tot tibi ortae essent iniuriae;
deos autem odisse, qui tibi optime consultum
velint, haud sane par fuit.

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Ioui
praeterea maximam habeo gratiam, quod me
haud neglexistis. Istum vero Plutum haudqua-
quam admittam. MER. Quamobrem? TIM.
Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit,
assen-

40. Πλείσῃ χάρις] Loquendi formula testi-
ficantis gratum animum, tum quoque, si
quid oblatum honeste recuset: §. 37. ἔδε-
μία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum
obstrictus: quod impudenti tribuit Theo-
phrast. Char. Eth. p. 46. Hemst.

ση, κόλαζι τε παρχῶς, καὶ ἐπιβέλας ἔπαγα-
 γῶν, καὶ μίσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείας κα-
 ταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος
 δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ἕτως ἀπίσως καὶ προδο-
 τικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς
 ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας προσομιλᾷσα, τὰς ἀναιγ-
 καῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκεί-
 νων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς
 ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ βίᾱ, καὶ δείξασα
 ὅστις ἦν ὁ πλεῖστός ὁ ἐμὸς, ἐν ᾗτε κόλαξ θω-
 πεύων, ᾗτε συκοφάντης φοβῶν, ὃ δῆμος πα-
 ρέξυνθείς,

assentatoribus me prodens, mihi insidiatores im-
 mittens, odium exfuscitans, deliciis corrup-
 pens, et liuori obiiiciens; ad postremum me re-
 pente per summam perfidiam, ut proditore di-
 gnus erar, deserens. Contra autem optima
 Paupertas labore perquam virili me exercens,
 ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et
 Libertate dicendi, quae tempus postulauit, ea
 mihi opus facienti praebeuit, et tot illas res de-
 spicere docuit, efficiens ut omnes spes vitae in
 memet sitae essent; ostendens praeterea, quae-
 nam diuitiae meae forent, quas neque eripere
 posset assentator palrans; neque sycophanta
 autem me terrens; non populus exasperatus,

Μα

non

ροξυνθεῖς, ἐκ ἐκκλησιαστικῆς ψηφοφορήσας, οὐ
τύραννος ἐπιβαλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' εἶν.

Ἐξωμένος τοιγαρὲν ὑπὸ τῶν πόνων, τετονὶ
τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ἐδὲν ὄρων
τῶν ἐν ἄσσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς· παλίνδρομος
ἄπιθῃ, ὦ Ἑρμῇ, τὸν Πλῆτον ἀπαγαγὼν τοῦ
Διὸς. ἐμοὶ δὲ τῆτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώ-
πους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι. 41) ΕΡ. μῆδα-
μῶς,

non quilibet in concione suffragium ferens, non
denique tyrannus infidias struens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum
hunc industrie colens, nihil videns malorum
eorum, quae tot in vrbe occurrunt, sufficien-
tem ac perennem victum huius ligonis ope mi-
hi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mer-
curi, Plutoni ad Iouem abducens: mihi autem
sat erit, si omnes omnino homines ei-
lare coegerit. M E R. Caue isthuc dicas,
o bo-

41. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι] Omnes Inter-
pretes ad Iouem haec pertinere sibi per-
suaserunt. Id quidem non plane repudian-
dum: nescio tamen, an satius fuerit ad
ipsam Timonem referre, hoc sensu: Ego
hac in solitudine auersus a conspectu malo-
rum, quae nostra fert aetas, paupertate
mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vi-
vam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quo-
cum

μῶς, ὦ γὰρ ἐξ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι
 πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀρεγνύμενα ταῦτα, καὶ
 μετράνῃ, καὶ τὸν Πλούτῳ παράλαβε. ἄτοι
 ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.
 ΠΛΟΥΤ. βάλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι
 πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙΜ. λέγε,
 μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ
 οἱ

o bone. neque enim omnes ad eiulandum re-
 ste comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam,
 et inconsulti adolescentis impetum mittas, Ti-
 mon, ac Plutū recipe. Quae a Ioue mittun-
 tur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT.
 Quid, Timon, vtrum vis me causam adueffus
 te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM.
 Dic, sino, modo ne longam orationem et pro-
 lixis prooemiis grauem habeas, quod facere per-
 ditissi-

M 2

ditissi-

cum mihi nihil esse commune volo, hinc
 te quam primum aufer ad Iouem: mihi ad
 animum explendum hoc vnicum fuerit sa-
 tis, si cunctos mortales plorare non qui-
 dem iussero, sed re vera fecero. Conue-
 nit ad hanc mentem responsio Mercurii,
 quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bo-
 ne: neque enim omnes ad gemitum sunt
 facti: quin tu mitte potius iracundum istud
 et iuueniliter ridiculum, ac Plutū reci-
 pe. *Hemist.*

οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέχομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τέτοσί.

ΗΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔγωγε πολλὰ ὑπὸ σέ κατηγορηθέντα· ὁμῶς δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ἐξ τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κἀτέστη, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἀλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δὲ τοι καὶ αἰδιδίμος δι' ἐμὲ ἴσθα, καὶ περισπᾶδας· εἰ δὲ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν καλῶν πέπρινθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τέτο ὑπὸ σέ, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι,

καὶ

ditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

.. 38. PLUT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, et ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, imo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni

καὶ πάντα τρόπον ἐπιβλεύσῃ μοι· καὶ τότε
 τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε· τῶν-
 τίων δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον
 ἀπελαθεῖς ὑπὸ σῆ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς
 τῆς οἰκίας· τριγὰρ ἂν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος,
 ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία
 περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔστωσί, πῶς
 ἐκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἤκειν παρὰ σέ, οὕτω
 δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

E P. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῆτε, οἷος ἤδη γε-
 γένηται; ὥς θάρρῶν ξυνδιάτρεψε αὐτῷ· καὶ
 σὺ μὲν σιάπτεις ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θεσαυρὸν
 ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακῶσεται γὰρ ἐμβροή-
 σαντί

omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia
 dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex
 aedibus excussus sim, et capite protrusus foras,
 quanto te verius proditiōnis accusare possum?
 quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit
 veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius
 testabitur, quam enixe Iouem obsecrauerim,
 ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me o-
 dium exeruisses.

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis sit:
 itaque cum eo iam audacter facito, vt consue-
 scas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod
 facis; at tu, Plute, Thesaurum sub eius ligonem
 adductum facito; tibi enim inclamanti auscul-

σαντί σοι. ΤΙ. πεισθόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐθις
 πλατητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν
 οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷα με πράγ-
 ματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἄχρι νῦν
 εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἀφνω τοσαῦτον
 λήψομαι ἔδεν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φρον-
 τίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόσηθι 42), ὦ Τίμων, δι' ἐμῆ, καὶ
 εἰ χαλεπὸν τῆτο, καὶ ἂν οἷζόν ἐσιν, ὅπως οἱ
 κόλα-

tabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, et
 de integro ditescendum. Cum enim dii ipsi
 vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen il-
 lud vide, in quae me coniecturus sis incommo-
 da, qui vita usque adhuc feliciter exacta, re-
 pente tantam auri vim accepturus sum, et me
 tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea
 causa, etiamsi isthuc molestum est, et aegre tole-
 randum;

42. Ὑπόσηθι.] Sensus est, nisi fallor, talis.
*Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus
 imponi tibi patere, Timon, tum mei causa,
 tum, quauisquam durum sit, atque impetibile,
 hominem ab optima Paupertate iam ad unguem
 factum denuo diuitiis obrui, ut adulatorum isti
 inuidia rumpantur. ὑπόσηθι repetitum iun-
 gas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum in-
 terferi debet καὶ καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τῆ-
 το. Hemst.*

καὶ λακεῖς ἐκείνοι διαρράγῳσιν 43) ὑπὸ τῷ Φθό-
νῃ· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην εἰς τὸν ἔρανὸν ἀνα-
πτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ· τειμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν·
σύ δὲ αὐτῷ περιμένε· ἀναπέμψω γὰρ σοι τὸν Θη-
σαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖε· σὲ Φημι Θη-
σαυρὲ χρυσᾷ, ὑπὸ ἄκιστον Τίμωνι τατῶ, καὶ πάρα-
σχες σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βα-
θείας καταφέρων 44) ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσησο-
μαι 45).

T F.

randum; perfer, inquam, saltem vt inuidia dis-
rumpantur assentatores. Ego autem in coelum,
vbi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo
volabo. P L V T. Abiit quidem Mercurius, vt
videtur: id enim ex alarum remigatione conii-
cere est. Tu vero, Timon, isthic maneto;
hinc enim vbi abiero Thesaurum ad te mittam;
imo autem ligone impacto terram feri. Heus,
heus, tibi dico, auri Thesauze, huic Timoni au-
sculta, tēque illi tollendum e terra obiiice. Heus,
Timon, strenue fodito, ligonem altius impin-
gens. at ego nunc abscedo.

M 4

41. TIM.

43. Διαρράγῳσι] Saepe indignationem et
dolorem, quem quis ex rebus ingratiss
apud animum concipit, significat. Hemst.

44. Βαθείας καταφέρων] Intelligunt πλη-
γας· ego γῆς· mox ἐν τῷ βάθει. Hemst.

45. Ὑποσησομαι] Omnium Edd. excepta
Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑφί-
σαιμαι,

ΤΙ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκαια, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶτον
 σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τῆς βάθους τὸν Θη-
 σαυρὸν ἐς τέμφανες προκαλαμένη. ὦ Ζεῦ τε-
 ράσις, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερ-
 δῶε, πόθεν χρυσίον τοσούτον; ἢ πᾶ ὄναρ ταῦ-
 τὰ ἐστὶ; δέδικα γὰρ μὴ ἄνδρα καὶ εὖρω, ἀνεγρό-
 μενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερυ-
 θρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον.

Ω χρυ-

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior
 fias, neque porro defatigare, dum Thesaurum
 ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Iu-
 piter prodigialis, et propitii Corybantes, et
 Mercuri Iucri praeſes, unde mihi tantum auri?
 hocſine ſomnium ſit an non? male metuo, ne
 expergefactus in theſauro carbones, quod aiunt,
 reperiam. at nil proſecto tale eſt; nam aurum
 ſignatum video, ſubrubeſcens, ponderoſum, et
 aſpectu quam grauiſſimum.

Aurum,

σαι, ἀντὶ τῆς ὑποχωρῶ. De poteſtate
 verbi conſentiunt *Suidas*, Ἐποσῆτω ἀντὶ
 τῆς ὑποχωρησάτω, et, paulo tamen aliter,
Hefychius, εἰζάτω, παρὰχωρησάτω. Per-
 quam rara ſunt, quae huc conueniant, ex-
 empla: multo tritius ὑπεκσῆσθαι. Verum
 quoniam et *Codd.* quidam ἀποσῆσθαι
 praeſerunt, et cum ea lectione *Fabri* con-
 iectura conſpirat, nihil aliud ultra quae-
 rendum cenſeo. *Hemſt.*

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλισον βροτοῖς!

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,
καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ φίλτατε, καὶ ἐρα-
σμιώτατε. νῦν πεύθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἔκ ἂν παρθένος ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὴν
ἐρασὴν διὰ τῷ τέγχε καταρρέοντα;

ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς ἔδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα,
καὶ τὸν Τίμωνος πλῆτον, ὦγε ἔδὲ βασιλεὺς ὁ
Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, καὶ Φιλτάτῃ διφθέ-
ρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέτω ἀναθεῖναι καλόν·
αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν,
πυρ-

Aurum, suaue munus es mortalibus.

*Namque ignis instar eximie micas, — Et noctu
et interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc
sane mihi credibile fit, Iouem se in imbrem au-
reum conuertisse. Quae enim virgo amantem
adeo formosum, et per impluuium defluentem,
expanso sinu non excipiat?*

42. O Mida, o Croese, et vos Delphici
templi donaria, quam nihil estis prae Timone,
et Timonis opulentia! ad quem magnus ille Per-
sae rex ne comparandus quidem est. O ligo,
et tu rheno suauissime, optimum erit vos huic Pani
consecrasse. At ego vniuersum hunc agrum coë-

πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆς θησαυρῆς, μό-
νω ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδiciaτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τά-
Φον ἀποθανῶν ἔχειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ
ταῦτα, καὶ νομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοι-
πον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία,
καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ
Ἑλέκ βωμός, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι
δακρύοντα, ἢ ἐπικρῆσαι δεομένῳ, παρανομία,
καὶ κατὰ λυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ διαίτα
καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροί, καὶ ἐπίβουλοι·
καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μῖασμα.
καὶ εἰ τινὰ ἴδω μόνον, ἀποφραῖς ἡ ἡμέρα,
καὶ

nam, turremque asseruando auro exstruam,
quae me vnum excipere possit, non plures: in
ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam.
Ceterum quoad viam, haec sancita funto, et
lege confirmata. Hominum congressum fuge-
re, notum habere neminem, omnes autem de-
spicere; amicus autem vel hospes, vel ara Mi-
sericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamen-
tantis misereri, vel inopi subuenire, legis trans-
gressio habeatur, et morum subuersio: mihi au-
tem vita sit solitaria itidem ut lupis; et vnus
omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, et in-
fidiorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus
habear; si quando aliquem videro tantum, is dies
ater

καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μη-
δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δε-
χωμένα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώ-
μεθα· ἢ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔσω πρὸς αὐτὲς. Φυ-
λέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
τρις αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀ-
νοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλαττείτω δὲ Τί-
μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφά-
τω μόνος καὶ ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων Φορ-
τικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὖω-
χέσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσείων
τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι 46)

δεδό-

ater esto. denique nihil apud me statuatur disci-
minis eos inter et simulacra marmorea, aut ae-
rea. Neque missum ab iis legatum recipiamus,
neque cum iis percutiamus foedus; fines inter
me atque illos sunt deserti atque solitudines;
tribules vero, et curiales, et populares, quin
et patria ipsa, frigida et inutilia nomina ha-
beantur, ac fatuorum hominum ambitio. So-
lus Timon diues esto, ceterosque despicietur;
molliter secum viuat, procul ab assentatoribus,
et iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet,
ac splendide epuletur solus, sibi vicinus et finiri-
mus, longe a ceteris remotus hominibus. denique
haec

46. "Ἀπαξ ἑαυτὸν δ.] Ad haec verba intelli-
genda duo sunt notanda: primum sc. ad eos,
qui

δεδόχθω, ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἥ αὐτῷ σέφανον
ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἡδισον.
τῇ τρόπῃ δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τρα-
χύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπαν-
θρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμε-
νον, καὶ σβεννύναι ἰκτεύοντα, πίττη καὶ ἐ-
λαίῳ κατασβεννύνει. καὶ ἦν τινα τῷ χειμῶνος
ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων,
ἀντι-

haec lex esto, se vnum amplecti atque amare,
si vel mori oporteat, et coronam tibi ipsi im-
ponere.

44. Nomen suauissimum sit Μισάνθρωπος.
morum autem character esto morositas, asperi-
tas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas;
si quem autem forte igne pereuntem videro,
atque ut extinguam obsecrantem, picis atque
olei iniectione extinguere decretum esto. Tum
porro si quem hyeme fluuius auferat, atque is
mani-

qui fatalem horam sibi adesse sentiebant
arcessitos fuisse amicos, propinquos et vici-
nos, quorum manus prensabant, hac ra-
tione vltimum ipsis vale dicentes, et si
quid haberent, quod rogarent mandarent-
ve, per dextram obtestantes. Secundo no-
tandum, mortuis olim coronas fuisse im-
positas. *Bos.*

ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλῇ βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψας δυνήσκειν· ἔτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ 47) Τίμων ὁ αὐτός· εἰεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἄλλὰ περὶ πολλῆ ἂν ἐποίησάμην ἅπασιν γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλη-
τῶ.

manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidae F. Colyttenis, concionis sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sunt; haec viriliter observemus.

45. Ceterum magni interesse arbitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque diuitem.

47. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπίστατης, vel Προσδρος, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Illud Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. Hemst.

τῷ· ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς·
καίτοι τί τῷτο; Φεῦ τῷ τάχες. πανταχό-
θεν συνθέσσι κεκονιμένοι, καὶ πνευσιδῶντες, ἃ
οἶδα ὅθεν ὁσφραϊνόμενοι τῷ χρυσίῳ. πότερον
ἔν ἐπὶ τὸν πάγου τῷτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐ-
τὰς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμε-
νος 48), ἢ τόγῃ τοσῶτον παρανομήσομεν 49),
εἰσάπαξ αὐτοῖς ἐμιλήσαντες, ὥς πλεον ἀνιῶν-
το παρορῶμενοι· τῷτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥς
δεχώ-

tem. ea enim res ipsos ad suspendium adaxit.
Sed hem, quid istuc, quaeso, est? quid sibi
haec properatio quaerit? vndique puluerē re-
sperfi atque exanimati concurrunt; nescio certe
vnde ipsis aurum subeluerit. Vtrum igitur in
hunc collem euadens, lapidibus ex superiorilo-
co missis ipsos arceam? aut hoc vnum aduersus
legem modo latam faciemus, eos vt semel allo-
quamur, quo videlicet in congressu contempti,
vrantur impensius. Erit id, vt opinor, melius.

Quare

48. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque
opportuno lapidibus e longinquo imperens.
Hemst.

49. Παρανομήσομεν] Παρανομεῖν, quia omne
cum hominibus commercium velut lege la-
ta sibi Timon interdixerat: saepius autem
illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordi-
nem consuetum et vitae institutum faciunt.
Hemst.

δεχώμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω,
 τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἐστὶ; Γναθωνίδης ὁ
 κόλαξ, ὁ πρῶτον ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας
 τὸν βρόχον, πίθας ὅλας παρ' ἐμοὶ πολλάκις
 ἐμμηκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰ-
 μώξεταί γάρ πρὸ τῶν ἄλλων.

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ἐκ ἀμελήσῃσι
 Τίμωνες ἀγαθὲ ἄνδρες οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων
 εὐμορφότατε, καὶ ἡδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙ. νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀ-
 πάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπι-
 τριπτότατε. ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμων σύγε·

ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι
 σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμ-
 βων

Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi erantum petenti laqueum porrexit, et tamen integra dolia saepe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios eiulabit.

GNATH. Dixin' ego saepius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, et suavissime, et potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, et hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratae sunt epulae? afferro enim tibi novum quoddam canticum ex

ΓΟΓΕΝ.

βων 50) ἤκω νομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεία γε ἄσῃ μάλα περιπνεύς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τᾶτο; παῖεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ, προκαλέμαί σε τραύματος εἰς Ἀρεῖον πᾶγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνης, Φόνε τάχα προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴσσαι, μικρὸν ἐπιπάσας τᾷ χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἴσχει μὲν ἐς τὸ Φάρμακον.

ΤΙ.

recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, et quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi forrasse dicam caedis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

TIM.

50. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Qui nuper enulgate sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμωδοδιδασκαλός, τραγωδοδιδασκαλός, διθυράμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit. Baber.

ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἔχει-
ρήσεις ἔτι σκαιὰς ἐκ χρησῶ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἔτος ἐστὶν ὁ πρόσκων, ὁ ἀναΦαλαν-
τίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώ-
τατος. ἔτος δὲ παρ' ἐμῶ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν,
καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν
τῷ ἑπαίνῳ, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιω-
πῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος
ὠδικοτέρου εἶναι τῶν κύνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα
πρώην εἶδε με, καὶ προσῆλθον ἐπικρίας δεό-
μενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ.

TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero.
at tibi male erit ob istam morum conversionem;
qui cum olim perquam benignus fueris et co-
mis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum
praebeas.

47. TIM. Quis hic recaluaster horsum ve-
niens? is Philiaades est, supra omnes assenta-
tores execrandus. Hic verb, qui a me agrum
accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia
vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulif-
fer laudibus, iureiurando affirmans, me vel
cyenis ipsis suavius canere; vbi me nuper ae-
grotantem vidit, (ad eum enim me contu-
leram, mihi ut subueniret, orans) plagas
eriam, si diis placet, bonus vir mihi infli-
gere sustinuit.

N

48. PHIL.

ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμων
 να γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-
 πότης; τοιγαρὲν δίκαια πέπονθεν ἕτας ἀχάρι-
 σος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυν-
 ἑφηβοί, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς
 μὴ ἐπιτηδῶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ
 ὅπως τὰς μιὰς τέττας κόλακας φυλάξῃ, τὰς
 ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων
 ἔδεν διαφέροντας. ἔκ ἐτι πισευτέα 51.) τῶν
 νῦν ἔδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ
 δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ
 κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλη-
 σίον

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timo-
 nem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus,
 et conuiua? merito igitur, qui adeo ingratus fit,
 a Timone ita depexus exornatusque est. At
 nos, qui iam pridem eius familiares, et syne-
 phebi sumus, ad haec populares, tamen vere-
 cunde agimus, ut ne in eius congressum irrum-
 pere videamur. Here, salve; a sceleratis istis
 assentatoribus caueto, qui ad mensam taptum
 praesto sunt: ceterum eos inter et cornos nihil dif-
 criminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fi-
 des habenda est: ingrati omnes sunt et impuri;
 at ego talentum tibi alterens, quo uti ad ea, quae
 res postulare, posses, in itinere, cum iam
 hic

51. Πισευτέα] Pro πισευτέον. Brod.

σίον ἤκατα, ὡς πλαστοίης ὑπερμεγέθη τινα πλῆ-
τον. ἤκω τοιγαρὲν ταῦτά σε νεθετήσων· καί-
τοι σύ γε ἔτω σοφὸς ὢν, ἔδεν ἴσως δεήσει τῶν
παρ' ἐμῶ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον 52)
παραινέσεις αὖν. ΤΙ. ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιά-
δη· πλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονή-
σομαι τῇ διέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέα-
γα τῷ κρανίῳ ὑπὸ τῷ ἀχαρίστῃ, διότι τὰ συμ-
φέροντα ἐνεθέτην αὐτόν.

ΤΙ. Ἴδού τρίτος οὗτος ὁ ρήτωρ Δημέας
προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ

huc viciniae pervenissem, accepi in re ampla
et bene aucta forte esse te. Venio igitur, haec,
quae iam audies, praecepta daturus; etsi for-
tasse, cum tanta sis praeditus sapientia, his
meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori
praecipere potes, quid factu opus sit. TIM.
Sane bene, o Philiade; sed ades dum, ut te
quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL.
O ciues, fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est; quoniam quae ipsi conducibilia sunt mo-
nebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille aduenit,
rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens,
N 2 seque

52. Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον
vel τὰ δέοντα παραίνειν τινί, quod mox
τὰ συμφέροντα νεθετεῖν τινά. Hemst.

καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. Ἔτος ἐκ-
καίδεκα παρ' ἐμῶ 53) τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
τίσας τῇ πόλει· (καταδεδίκατο γὰρ, καὶ ἐδέ-
δετο, ἐκ ἀποδιδᾶς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν·) ἐπεὶ δὴ πρῶην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι
Φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν 54), καὶ γὰρ προσ-
ῆλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, ἐκ ἔφῃ γνωρίζειν
παλίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ
γένει, τὸ ἔρεισμά τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλη-
μα

seque mihi cognatum dicens. Hic cum de meo
soluisset reipublicae vno die sedecim talenta (da-
mnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus,
cum soluere nequiret; ego autem, quem illius
commiseresceret, hominem liberaui) nuper au-
tem sortito theoricum Erechtheidi tribui diri-
beret, ego vero accessissem, ut, quod mihi ob-
tingebat, acciperem, dixit, non constare sibi
cuius necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis
decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae pro-
pugna-

53. Παρ' ἐμῶ] Sicuti Latinis *ab aliquo soluere,*
numerare, dare, sic et Graecis *παρά.* Hemst.

54. Τὸ θεωρικόν] Duos aut tres obolos, qui
ad spectandos ludos singulis Atheniensibus
dabantur. Brod.

55. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis et prae-*
sidium, cum Horatio dicas. Hemst.

μα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος
 ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφοτέρω 56) πε-
 ριμένονσι· πρότερον δὲ ἄνεσον τὸ ψήφισμα, δ'
 ὑπὲρ αὖ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρα-
 τίδης, Κολυττεύς, ἀνὴρ ἔ μόνον καλὸς καὶ γα-
 θὺς, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς ἐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα
 πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πά-
 λην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ
 τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ.
 ἀλλ' ἐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πῶποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗ.

pugnaculum; iamdiu te totius populi conven-
 tus, et vtrique curia expectant. Sed prius au-
 dito decretum, quod in honorem tuum a me
 scriptum est: *Quandoquidem Timon Colyiten-
 sis Echecratidae F. vir non tantum probitate prae-
 stans, sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quo-
 quam Graeci nominis reperitur, usque adhuc mul-
 ta pro republica praeclare gessit; vixit autem uno
 die pugilatu, et luctu, et cursu in ludis Olympicis,
 quadrigis praeterea et bigis equestribus.* TIM
 Qui pote, Demea, cum nunquam ad lu-
 dos Olympicos me contulerim? D E M.

N 3

Quid

56. Αἱ βελαὶ ἀμφοτέρω] Areopagum intel-
 ligit, et Senatum, qui singulis annis lege-
 batur, Atheniensium: τὴν ἄνω βελὴν, et
 τὴν βελὴν τὰς πεντακοσίας, vel postea,
 τὰς ἑξακοσίας. Hemst.

ΔΗ. τί ἔν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τριαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον. καὶ ἤρξεν· οὐδὲν ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι πρὸς Ἀχαινεύας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας 57).

ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, ἐδὲ προσεγράφη· ἐν τῷ καταλόγῳ 58). ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτῆ λέγεις, ἡμῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴμεν ἀμνημονῶντος. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβελεύων, καὶ στρατηγῶν,
 ἔ μί-

Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: *Quin et anno praeterito strenue se circa Acharnas aduersus Peloponnesios pro republica gessit, et duas ipsorum μοίρας M. viros cecidit.*

51. ΤΙΜ. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus? *Insuper scriptis decretis, et consilio dato, exercitu*

57. Μοίρας] Alius Vir Doctus cohortes maulr, ego agmina. du Soul.

58. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex ciuibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ. Hemst.

ἡ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τέτοις ἅπασι,
 Δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡ-
 λιαίᾳ κατὰ Φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι χρυσὲν ἀνέστησαι τὸν Τίμωνος παρα-
 τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κερκυρὸν ἐν τῇ
 δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· 59)
 καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἑπτὰ,
 καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς σεφάνους σήμερον Διονυ-
 σίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀρχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ

*citu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec
 omnia placuit curiae, et populo, et Heliaeae per
 tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus
 communiter, aureum Timonem collocare iuxta Mi-
 neruam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato
 capite; eum praeterea septem aureis coronis redimi-
 re, eumque honorem hodie in Dionysii tra-
 goedis novis proclamari (nam hodie Timonis cau-*

N 4

sa

59. Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, lu-
 nulae, nimbi radiati statuarum capitibus ap-
 poni solebant, honoris diuinitatisque signi-
 ficandae causa: quamobrem eorum dignita-
 ti fuit concessa corona radiata, qui vulga-
 rium hominum sortem excedere videban-
 tur. Delabi me fateor ad illam opinionem,
 scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at
 ratio numeri in nostra lectione est manife-
 sta. Hemst.

δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἀριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλοι.

Τατί μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ τὸν υἱὸν ἐβχλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὀνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς ἔδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθῆσόμενον (ἄρξεν γὰρ ἔσσι) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. ἔκ εἶδα εἰ γαμήσεις ὅτι, ὦ ἄτος, τηλικαύτην παρ' ἡμῶν πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. εἴ μοι· τί τῆτο;

Ja Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, et quicquid ei libuerit.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam; nunquam uxorem duxisti? DEM. At, deo iuvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo; et, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem scio, vtrum tam graui icu accepto uxorem vnquam ducturus sis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrann-

τῆτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις
τὰς ἐλευθέρους, ἔκ καθαρώς ἐλεύθερος, ἔδ' ἄσος
ῶν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα,
καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' ἐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιὰρῆ, ἡ ἀκρό-
πολις, ὥς τε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ
καὶ πλατῆϊς, τὸν ὀπισθόδομον 60) διορύξας.

ΤΙ. ἔ διώρυνται, ἔδὲ ἔτος· ὥς τε ἀπίθανά σου
καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. διορυχθήσεται μὲν ὕστε-
ρον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ.
ἐκῆν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ με-
τάφρε-

tyrannidem inuadere cogitas, Timon, liberos
homines percutiens, tu, inquam, de cuius li-
bertate et ciuitate non plane constat? sed cito
poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod
ignem arci subieceris.

53. TIM. At enim, o scelus, incensa arx
non est: quare cuius apparet esse te sycophan-
tam. DEM. At perfodisti aerarium, et inde
natae tibi opes sunt. TIM. Sed perfossum non
est; quare ne isthaec quidem credibilia sunt,
quae dicis. DEM. Perfodietur quidem post-
ea; sed iam illa omnia penes te habes, quae
in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi
ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo
N 5 meo.

60. Τὸν ὀπισθόδομον] Locus est Athenæ in
arce, vbi aerarium. Brod.

τάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κητοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατανόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ μιᾷ τὸν ἀνθρώπῳ μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην.

Ἄλλὰ τί τῆτο; ἔθρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔτος ἐστίν; ἔμην ἔν ἄλλος· ἐκπετάσας γὰρ τὸν πύγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας 61) τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξίς

meo. TIM. Mitte clamorem; fin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si vnicum modo homuncionem, eumque impurissimum perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse internecone deleuerim. Nam frustra quoque vicerim Olympia, et pugilatu, et lucta.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasyclus philosophus? et certe is est. Sane exprorecta barba, extensis superciliis, grauiter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos

61. Αὐτοβορέας] Verus et ipsissimus Boreas. Eius generis apud philosophos frequentantur,

Ζεῦξις ἔγραφεν. ἔτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσαλῆς,
καὶ κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν
ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν,
καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρέντων κατηγορῶν, καὶ τὸ
ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λησάμενος ἀΦίκοι-
τό ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύ-
λικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μά-
λιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐνκνι-
σιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λό-
γοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γασ-
τρίον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορέμενος, ἐπιμε-
κυφῶς,

quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu
simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapien-
tiam, ac moderationem prae se fert; qui mane
de virtute differit, et eos, qui voluptate gau-
dent, grauiter accusat, frugalitatem laudans;
talis vir, vbi lautus a balneo ad coenam venit,
et ei capaciorem calicem seruulus porrexit, (me-
racius autem libenter bibit,) quasi letheum po-
culum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum
illis matutinis sermonibus pugnant, conuiuiis
cibaria veluti miluus praeripiens, et sibi accum-
bentem cubito propellens, mentum caryca illi-
tum habens, canum more incuruus se se cibis
implens,

tur, αὐταρχή, αὐτοσοφία; quibus appel-
lationibus Deum afficiunt. Hemst.

κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐ-
ρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λι-
χανῷ ἀπρσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆ μυττω-
τῆ καταλίποι.

Μεμφίμοιρος αἰὶ ὥς τὸν πλακῆντα ὅλον, ἢ
τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχ-
νείας καὶ ἀπληξίας ὀφελός 62), μέθυσος, καὶ
πάροι-

implens, quasi in patinis virtutem inuenturum
se sperans, lances digito indice sedulo detergens,
ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens,
ut solus placentam aut aprum integrum sibi ha-
beat; tum porro, (qui gulae et insatiabi-
lis voracitatis fructus est,) ebrius ac tem-
ulentus,

62. "Ο, τι περ. λ. καὶ α. ὀφελός] De eo,
quod in quoque genere praestantissimum
est atque excellit, istam loquendi formu-
lam usurpant Graeci. Arrian. A. A. V. c.
15. p. 214. τῶν περὶ ὅ, τι περ ὀφελός
ἐς τρισμυρίας, peditum strenuissimos ad tri-
ginta millia. Igitur in Luciano, si lectio-
nem receptam probas, tota placentā, vel
porcus earum rerum, quae gulae heluatio-
nique inferuiunt, delicatissimum, vel ca-
put coenae intelligitur: sed vereor equi-
dem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, tali
sententia: Querulus semper, et portione sua
non contentus, ut placentam totam, aut por-
cum

πάροντες, ἐν ἄχρῃς ὥδῃς καὶ ὀρχησῦος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι 63), τότε δὴ καὶ μάλιστ', περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα Φησὶν ἤδη ὑπὸ τῶ ἀκράτῃ πονήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἑμετος ἐπὶ τέτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῶ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων ἀδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἀνψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαργυρίας.

lentus, non ad cantum vsque et saltationem, sed ad conuicia et iracundiam prouehitur. Ibi sumpto in manum calice, multos sermones fundit. Tum enim uero de sobrietate et modestia agit, idque iam uino fere depositus, et ridicule balbutiens: post haec vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum ficcus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel auaritiae concesserit;

cum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum. Hemst.

63. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι sermones ad uinum. Iidem λόγοι ἐπὶ κύλικεσι Athenaeo initio libri I. ἐπακλύεσθαι ἐξηγήσεις Diog. L. IV, 42. Hemst.

ρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεται τοιγαρῶν ἐκ εἰς μακρὰν χρεσὺς ὦν. Τί τῆτο; παπαί, χρέονιός ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφῖγμαί, ὥσπερ οἱ τὸν πλετόν σε τεθνηπότες, ἀργυρίε, καὶ χρυσίε, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμῆκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε,
ἀπλοῖ-

rit; sed assentatorum longe princeps est, et peierare non cunctatur: illum in quouis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, et undique consummatus est, et varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrunt, auri atque argenti, et sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui

ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶσθα
 παρ' ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ
 ἡδισον θυμόν, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφώην,
 ὀλίγον τῶν ἁλῶν· ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκρενος. ὁ
 δὲ τριβῶν ἄτος ἥς βάλει πορφυρίδος ἀμείνων
 τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς
 αἰγιαλοῖς ψηφιδῶν μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτῷ χά-
 ριν ἐξάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκισον τῶ-
 το καὶ ἐπιβελότατον κτῆμα ὁ πλῆτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλὰκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγε-
 νημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς
 τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγ-
 καῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας
 πλῆτον.

qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti
 enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte
 coenem, caepe autem et nasturtium iucundissi-
 mum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi
 melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex
 Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem
 hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum
 mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis,
 quibus plena sunt litora. Sed huc tui vnus
 gratia me cōntuli, ne te diuitiae, perniciosissi-
 ma atque infidiosissima possessio, corrumpant,
 quae multis saepe grauissimas calamitates im-
 portarunt. Nam si mihi auscultabis maxime,
 illas in mare coniicies, quippe quas non
 desideret vir bonus, et qui philosophiae
 opes

πλῆτον ὄραν δυνάμεν. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὥ γὰρ εἶ, ἀλλ' ὅσον ἐς βεβῶνας ἐπεμβαῖς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμὲ ὀρῶντος μόνε.

Εἰ δὲ μὴ τῷτο βέλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον αἰεῖν κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδῶς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαι, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ἐκ ἐμαυτῆς χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχοις, ἐδὲ ὅλας δύο μεδίμνας χωροῦσαν

Αἰγινή-

opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem proiicito, me vno vidente.

57. Id vero si minus placet, eas ex aedibus alia quavis ratione, quantum potest, eiicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorsus

Αἰγινήτικας. ὀλιγαρκῇ δὲ καὶ μέτρῳ χρη εἶ-
 ναι τὸν Φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆ-
 ραν Φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρα-
 σύκλεις· πρὸ γὰρ τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, Φέρες σοι
 τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας
 τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι,
 παιόμεθα ὑπὸ τῷ καταράτῃ ἐν ἐλευθέρῃ τῇ
 πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ ἄγαθὲ Θρασυ-
 κλεις; μὴν παρανέκρυσμάί σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
 βαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλε-
 ψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωζομένων. ὥς
 τί

prorsus capit: paucis enim esse contentum, et
 mediocritatem sequi, hominem philosophantem
 decet, neque supra peram suam sapere. TIM.
 Istiuc recte, o Thrasycles; sed ante tibi ca-
 put implebo pugnīs, auctarium hoc ligone ad-
 dens, priusquam tibi peram impleo. THRAS.
 O democratia, et leges, in libera ciuitate ab
 homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid
 conquereris, bone Thrasycles? an quod te in-
 ter admetiendum circumueni? atqui auctarii
 etiam loco adijciam choenices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Ble-
 psias videlicet, et Laches, et Gniphon, ac deni-
 que hominum legio, quos ego miris modis mulca-
 bo.

τί ἐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλας πεποικυῖαν,
 αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους λίθας ξυμφορήσας, ἐπι-
 χαλαρῶ πόρρωθεν αὐτάς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ
 Τίμων· ἀπὶ μὲν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτίης
 ὑμεῖς, ἐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

bo. Quid itaque causae, quin petram hanc
 conscendam, et aliqua requie ligonem meum
 reficiam, quem iam tantopere exercui? ipse au-
 tem magna vi lapidum in unum collata, eos
 grandinis in morem feriam? BLEPS. Parcé
 quaeso mittere; Timon; abimus enim. TIM. At
 ego certe sine cruore et vulneribus ne abeat is faxo.

Ἀλκυὼν, ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

Χαιρεφῶν, Σωκράτης.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώ-
 κρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγια-
 λῶν καὶ τῆς ἀκρας ἐκείνης; ὡς ἠδεῖα ταῖς ἀκοαῖς.
 τί

Halcyon, seu de Transformatione.

Chaerephon, Socrates.

CHAER. Quae ista vox nos pepulit, o Socra-
 tes, eminus a littoribus, illoque
 promontorio? quam suavis auribus? quodnam
 est

τί ποτ' ἄρ' ἐσι τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα
γὰρ δὴ τὰ γε καθ' ὕδατος διαιτῶμεθα. ΣΩ.
θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυῶν
ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· πε-
ρὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος·
Φασὶ γυναῖκά ποτε ἔσαν Αἰόλη τῷ Ἑλλήνος θυ-
γατέρα, κερίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα
θρηνεῖν πρόθω Φιλίας, Κήῦκα τὸν Τραχίνιον,
τὸν Ἑωσφόρε τῷ Ἀξέροισι, καλῷ πατρὶς καλὸν
υἷον· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινος δαιμο-
νίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτε-
σθαι τὰ πελάγη, ζητῶσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλα-
ζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, ἔχ' οἷά τ' ἦν εὐρεῖν.

X A I P.

est tandem animal illud vocem edens? etenim
muta sunt, quae quidem in aqua degunt.
SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon,
avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abun-
dans, de qua sane vetus hominibus est confi-
cta fabula: ferunt illam, quum mulier esset
quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum,
qui virginem duxerat, suum fato functum lu-
xisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachi-
nium Lucifero prognatum, pulcri parentis fi-
lium pulcrum; deinde vero alis instructam
diuina voluntate in avis morem circumuolita-
re maria, quaerentem illum, quandoqui-
dem oberratis terris omnibus non poterat in-
venire.

O 2

2. CHAER.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τέτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ
 πώποτε πρόσθεν ἠκηρόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι
 ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γρώδη γὰρ ὡς ἀ-
 ληθῶς τὸν ἦχον ἀφῆσι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ
 τι καὶ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἔμέγα· με-
 γάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ
 θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τέττε νεοττεία καὶ τὰς
 Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος
 ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς
 εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον.
 ἔχ' ὅρως ὡς αἶθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύ-
 μαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος,
 ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέ-
 γεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμε-
 ρον

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis?
 nunquam ante audiueram eius vocem, quae
 mihi insolens reuera accidit: flebilem ergo pla-
 ne sonum emittit animal istud: quali autem cor-
 poris est magnitudine, o Socrates? SOCR.
 Non magnum: attamen magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Diis praemium: quum
 enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocan-
 tur, dies mundus agit, hyeme medio praeci-
 puos serenitate, quorum est etiam hodiernus
 hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint
 superna, fluctibusque careat et tranquillum sit to-
 tum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo.
 CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius
 hodier-

ρον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. ὦ Φίλε Χαιρέφῶν, εἰοίκαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποῖ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἀγνοῶσαν ἔσαν, καὶ ἀπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ ἔν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἀπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ

hodiernus esse dies; et heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex quibus mulieres nunquam extitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, heberi prorsus acie quidam esse indices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis et factu facilius difficilia, et eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam

καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος
 ὅοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων,
 ἐπίτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογλῆς ὁ τῷ βίῃ χρό-
 νος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰρ θε,
 οἱ ἀγνοῶντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων ἔχουσιν
 ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν
 τοιούτων; ἑώρακας, ΧαίρεΦῶν, τρίτην ἡμέραν
 ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι δέος
 ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς,
 ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις
 τὴν οἰκωμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμασὴ τις κατάσασις εὐ-
 δίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὐτῇ γε ἕως τῷ νῦν·
 πότε-

non pauca ob infantiam mentis: re enim vera
 infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde
 senex, quandoquidem exiguum plane, et in-
 fantiae instar vitae spatium ad omne aeuum.
 Quid autem, o bone, qui vires Deorum Ge-
 niorumque ignorant, dicere habeant, vtrum
 talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vi-
 disti, Chaerephon, nudius tertius quanta fue-
 rit hyems: quin et animo repetentem metus
 inuadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorum-
 que ingentes furores: existimasset aliquis, tel-
 lurem totam vtrique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam ex-
 itit compositi coeli serenitas. Iam tu
 vtrum

πότερον ἔν οἷι μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι,
 τριαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου
 καίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γα-
 λήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναι-
 κὸς εἶδος μεταπλάσθην εἰς ὄρνιθός τινος ποιῶ-
 σαι; τὸ μὲν γὰρ τριᾶτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ
 παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιτάμενα πηλὸν, ἢ
 κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τῆ αὐτῆ πολλὰκις
 ὄγκῃ μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ
 δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ ἐ συμβλητῇ ὑπεροχὴν
 ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχεσθ' ἵνα
 ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον ἔ-
 ρανὸν πόσω τινὶ σαυτῆ δοκεῖς εἶναι μείζω, φρά-
 σαις ἄν;

X A I P.

utrum maius quiddam et operosius esse putas, ex
 isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione
 ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem
 referre, inque tranquillitatem reuocare mundum
 vniuersum, quam mulieris formam transmutatam
 in auiculam quandam facere? nam ad eum sane
 modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere
 sciunt, luto ceraue sumpta, facile ex eadem saepe
 materiae mole fingunt refinguntque multas forma-
 rum naturas. Deo enim uero magnam habenti vir-
 tutis praestantiam neque omnino comparandam
 ad nostras agendi vires, ad manum esse credere
 par est omnia istiusmodi atque in facili posita. At
 enim totum coelum quanto tandem temet ipso vi-
 deatur maius, indicare tu possis?

O 4

5. CHAER.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; ἐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἐκὼν δὲ θεωρῶμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχέσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃν ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τέτων ἔτω πολυμηχανῶν, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, ἐδ' εἰς νῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa consequi licet. SOCR. Nonne vero animaduertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris et infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, et iis, quaecumque manibus istis tam artificibus, et corpore et animo perficiunt: ista enim nouellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

6. Ro-

Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελεία τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐπειῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσασαί τ' ἀνὴρ ἀδίδως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δὴ πᾶ πάντων, καὶ ἀμήχανος ἔξαρχῆς παρακολῶθεϊ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκα ἔν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπῳ τοσάτω διαφέρει, τίνομίσομεν τὸν σύμπαντα ἄρᾶν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανήσασθαι τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνεμένοις; πιθανὸν ἔν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τῆ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτης ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικαύτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ

6. Roboris autem vnus viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo vt millia talium vnus vir valde multa deuicerit facillime: aetas enim uero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, vt patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-

καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς παρὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν ἔν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἔσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πάνυ ῥαδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπισημόνες, τῷ ποιῆσαι γυναικίας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄπεν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερῶσασα, ποικιλίᾳ τε Φαιδρύνουσα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θεοῦ μέλιτος ἐργάτιν. ἔκτε
ῶων

intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7 Proinde tibi mihiq̄ ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam et tibi inflare artis expertibus, et legere aut scribere illiteratis multo magis arduum est, usque ea dum sint imperiti, quam facere mulieres ex auihus, aut aues ex mulieribus. Natura vero acceptum in fauo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, et varietate multa expoliens pulcraque et omnimoda colorum, apem sapientem produxit, diuini mellis opificem: tum
porro

ὧν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλα προσχρωμένη.

Τὰς ἔν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ἔσας 1) θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, ἔτ' ἔν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορᾶντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, ἔκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυόνων πέρι, ἔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδασαν πατέρες, τοιῷτο καὶ παισίν

porro ex ovis mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper vfa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parua quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explore quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusiniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt parentes, talem et liberis

1. Τὰς ἔν ἀθ. δ. μεγάλας ἔσας] Si locus est integer, nihil est reliquum, quam ut accusatiuos absolute positos agnoscamus. *Hcmst.*

παισὶν ἐμοῖς, ὦ θρὶ θρήνων μελωδὲ, παραδώ-
σω τῶν σῶν ὕμνων πέρει· καὶ σὺ τὸν εὐσεβῆ
καὶ Φίλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναι-
ξί τ' ἐμοῖς, Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ λέγων
τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἴας ἔτυχες
παρὰ θεῶν. ἄρ' ἄ γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιῶ-
τον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. πρέπει γὰρ, ὦ
Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σὲ ῥηθέντα διπλασίαν
ἔχει τὴν παρακλήσιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀν-
δρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἔκ' ἔν ασπασαμένοις τὴν
Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τῆ
Φαληρικῆ. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν ἔτως.

liberis meis, o ales lamentorum modulatrix
tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et ma-
rito deinctum amorem saepe celebrabo, vxor-
ibus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum
alia, tum praeterea, qualem honorem nacta
fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile
quiddam quin facias, non refugies. CHAER.
Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a
te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae
vxorum virorumque consuetudini conducant.
SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi iam
ad asty tempus est e Phalerico. CHAER.
Nulla quidem in me est mora.

Προμηθεύς, ἢ Καύκασος.

Ἑρμῆς, Ἡφαίστος, Προμηθεύς.

ΕΡΜ. **Ο** μὲν Καύκασος, ὃ Ἡφαίστε, ἔτος, ὃ τὸν ἄθλιον Τιτᾶν χετονὶ προση-
λῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν
τινα ἐπιτήδειον, εἴ περ τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν,
ὡς βεβαιότερον καταπαγεῖν τὰ δεσμά, καὶ ἔ-
τος ἅπασι περιφανὴς εἶη κρεμᾶμενος. ΗΦ. πε-
ρισκοπῶμεν, ὃ Ἑρμῆ· ἔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ
πρόσγειον ἐσαυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῆ οἱ ἄνθρωποι, ἔτε
μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἄφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω)
ἄλλ'

Prometheus, siue, Caucasus.

Mercurius, Vulcanus, Prometheus.

MERC. **C**aucasus quidem, o Vulcane, hicce,
cui miserum Titanem istum clavis
affigi oportebit: nos iam nunc circumspeciamus
rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a
niue nuda, ut firmitus defigantur vincula, et
hic omnibus conspicuus sit pendens. VVL.C.
Circumspeciamus, Mercuri: neque enim in
humili et terrae proximo loco cruci affigen-
dus est, ne suppetias ipsi ferant, quos fin-
xit, homines; neque etiam ad montis ver-
ticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt:
sed,

ἀλλ' εἶδοκεῖ, κατὰ μέσσην ἐνταῦθά περ ὑπὲρ τῆς
Φάραγγος ἀνεσχυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῶ χεῖρε
ἀπὸ τετραῖ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις,
ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι,
πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ
συνὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς
αἰροποδιτί περ μόλις ἐσχνοί· καὶ ὅλως ἐπικαι-
ρότατος ὁ σφυρὸς αὖ γένοιτο. μὴ μέλλε ἔν, ὦ
Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυ-
τὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γέν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἐρμῇ
κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῆντα.
ΕΡ. τῷτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε,
ἀντί

sed, si videtur, in medio isthic propemodum
supra praecipitium suffixus haereat, dispan-
sibus manibus ab hac parte in adversam. MERC.
Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et
inaccessae, undiqueque leniter-inclinatae: et
pedi angustum oppido praecipitium habet po-
nendo vestigio locum, ut summa planta vix ali-
cubi consistere liceat: commodissima denique
fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Pro-
metheu, adscende, teque praebe defigendum
ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane et
Mercuri, miseremini mei, qui praeter me-
ritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc
scilicet aiebas, o Prometheu, miserefeite,
ut

ἀντὶ τῆ ἀνωσκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρα-
 χύσαντας. τῆ ἐπιτάγματος; ἢ ἔχ' ἱκανὸς εἶναι
 σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο
 προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ
 δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάνκλειε, καὶ προσήλθε, καὶ
 τὴν σφύρην ἐρξωμένως κατὰφερε. δὸς καὶ τὴν
 ἑτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔ-
 χει. καταπτῆσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰετὸς ἀπο-
 κερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ἔχρσις ἀντὶ τῆς κα-
 λῆς καὶ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡΟ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μῆ-
 τερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ἔδεν δεινὸν
 εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ
 Προμηθεῦ, ὅς πρώτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κερῶν
 ἐγχει-

ut tua vice iam nos statim in crucem agamur
 dicto non audientes: num idoneus esse tibi vi-
 detur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi
 clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu
 autem, Vulcane, include eam, additisque cla-
 vis malleum valide quantum potes adige. Et
 alteram praebe: haec etiam omnino bene re-
 vincta esto. Recte habet: deuolabit iam mox
 quoque aquila detonsura iecur, ut nihil non
 habeas pro bella tua et solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Iapete, tuque Ter-
 ra mater, qualia perpetior miser, qui nihil
 mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti,
 Prometheu, qui primum distributione carniarum
 tibi

ἐγχειρισθεῖς, ἔτως ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξέλυσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅς᾽ αὐτὸν καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', ἔτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὰς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τῷτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἄδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιάσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἐγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως,
εἰ τα

tibi concredita, tam iniustam fecisti et fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Iouem autem circumuenires obrectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaserrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, victum te esse dicis nulla re patrata.

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia aduersum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siqui-

εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν.
 εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησαί-
 μην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα
 ἐγνωκότα περὶ ἐμῆ τὸν Δία· σὺ δὲ, ζωμύλος
 γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτῆς
 ὡς δίκαιαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσαυρῶσθαι με
 πλησίον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν, ἐπὶ τῇ
 Καυκάσῃ, σῖκτιζον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ.
 ἔωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ,
 καὶ ἐς ἐδὲν δέον, ὅμως δ' ἔν λέγε· καὶ γὰρ ἄλ-
 λως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ ἀετὸς
 καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σε τῇ ἥπατος· τὴν
 ἐν τῷ μέσω δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἀνείη ἔχον,
 εἰς

liquidem ex merito ius redderetur, me dignum
 aestimassem. Quod si vacuum tibi tempus, li-
 benter equidem apud te causam meam agam,
 ostendamque iniustam de me sententiam pro-
 nunciassē iouem: tu vero, loquaculus enim es,
 et forenσι calliditate praestans, partes eius
 tuere, et proba iuste calculum eum tulisse,
 quo damnatus sum ad crucem prope Caspias
 istas portas, in Caucaσο, miserabilissimum spe-
 ctaculum omnibus Scythis. M E R C. Inani
 quidem, o Prometheu, prouocatione certa-
 bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim
 tantisper manere' necesse est, dum aquila
 deuolet hepar tuum curatura. Quod autem in-
 terea vacui est temporis, optime fuerit factum,

εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος
εἴ σὺ πανουργότατος ἐν ταῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρώτερος ἔν, ὦ Ἑρμῇ, λέγε, καὶ ὅ-
πως μὲν ὡς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυ-
Φῆς τι τῶν δικαίων τῶ πατρός· σέ δὲ, ὦ Ἡ-
Φαισε, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί',
ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστῆ ἴσθι με ἔξω· ὅς
τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον
ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἔκῃν διελόμενοι τὴν κατη-
γορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ
Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιάν καὶ τὴν κρεα-
νομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰ-
πεῖν δεινοὶ εἴοικατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ
ὑπὲρ

eo si ad declamationem audiendam abutamur
sophistae, qualis tu es astutissimus orationum
artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque
me quam vehementissime accuses, nec quic-
quam tibi perire finas eorum, quae pro iure pa-
tris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem
mihi lego. VVL C. Nullam in partem; sed pro-
be scito, me pro iudice accusatorem tibi fore;
qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliqui-
sti. PROM. Quin ergo diuisa inter vos actio-
ne tu de furto iam differe: Mercurius autem et
hominum creationem, et carniarum distributio-
nem incusabit: ambo enim artifices et dicendi
peritissimi videmini esse. VVL C. Pro me di-
cet

ὑπὲρ ἐμῶν ἔρεϊ· ἐγὼ γὰρ ἔπρὸς λόγοις τοῖς δικά-
νικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κἀμινον ἔχω ταπύλα·
ὁ δὲ, ῥήτωρ ἔσι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπαρέρ-
γως μεμελέτηται 1) αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν ἔκ
ἂν ποτε ὤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν
ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, ἔδὲ ἐνειδιεῖν μοι τὸ τοιᾶ-
ντο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοιᾶντον,
ὦ Μαίης παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν
τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γὰρ, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ
λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρεσκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ
πεπραγ-

cet Mercurius: nam ego a iudicialium oratio-
num studio longe absum, quippe circa caminum
plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac
alia non leuiter ipsi sunt meditata. PROM.
Nunquam putaueram fore, ut de furto Mercuri-
us vellet dicere, mihi que exprobraret tale
quicquam in arte simili versato: atramen si vel
hoc ipsum, o Maiae fili, aggredi sustines, tem-
pus iam est peragere accusationem.

6. M E R C. Valde quidem, o Prome-
theu, longa opus sit oratione, et instructo
quodam apparatu aduersus ea, quae tu per-
petra-

P 2

1. Μεμελέτηται] Rhetorum proprium μελε-
τᾶν, etiam tum, quando secum meditan-
tur, quae in auditorio sint pronuntiaturi.
Hemst.

πεπράγμένα· ἄχι δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαια
εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι
μοιράσαι τὰ κρέα, αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύ-
λαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τὰς
ἀνθρώπους ἀνέπλασας, ἔδδεν δέον· καὶ τὸ πῦρ
κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτῆς. καί
μοι δοκεῖς, ὦ βέλτισε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς
τηλιαῖτοις πάνυ Φιλανθρώπου τῷ Διὸς πεπει-
ραμένος. εἰ μὲν ἔν ἑξαριστος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐ-
τὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μα-
κρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλισα
ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην
πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ
τὰς

petraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita
exponere tuorum criminum? quod, quum prae-
ficereriſ diuidundis carnibus, tibimet ipſi pul-
cerrimas ſeruareſ, deciperetque regem: quod
homineſ effinxeris, quo nihil minus fieri de-
buerat: quod ignem ſuffuratuſ a nobiſ detuli-
ſti ad iſtoſ. Et mihi quidem videriſ, o optime,
minime intelligere, in tanta criminum gra-
uitate quam clementem et benignum Iouem
fueriſ expertuſ. Quod ſi negeſ iſta te feciſſe,
arguenduſ eriſ, et longa quaedam oratio ex-
tendenda, adnitenduſque mihi, vt quam poſ-
ſum maxime declarem veritatem: ſin concediſ
talem te feciſſe diuiſionem carniuſ, conden-
dorum

τὰς ἀνθρώπους καίνεργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κηλο-
 Φέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότε-
 ρα ἢ ἂν εἴποιμι. λῆρός γάρ ἄλλως τὸ τοιαῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἰρη-
 κας, ὁφόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
 περ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειρά-
 σομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλή-
 ματα. καὶ πρῶτον μὲν ἀκέσον τὰ περὶ τῶν
 κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν ἔρανον, καὶ νῦν λέγων
 ταῦτα, ἀσχύνομαι ὑπὲρ τῆ Διός, εἰ ἔτω μι-
 κρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς δίδτι μικρὸν
 ὅσῃ ἐν τῇ μερίδι εὔρεν, ἀνασκολοπισθησόμε-
 νον πέμπειν παλαιὸν ἔτω θεόν, μήτε τῆς συμ-
 μαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς
 τὸ

dorum hominum inuentum nouasse, et ignem
 subduxisse, fatis est mihi accusatum, nec cū
 plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae dixisti,
 videbimus paulo post. Ego vero, quandoqui-
 dem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te
 prolata, conabor, quantum potero, dissoluere
 crimina. Primumque audi de carnibus. Atque e-
 quidem, ita me iuuet Coelus, nunc etiam ista refe-
 rens pudore suffundor Iouis vicem, qui tam sordi-
 di sit contractique animi, ac suspiciosē querulus, ut,
 quia paruum os in sua portione reperit, in cru-
 cem tollendum mittat verustum adeo Deum, nihil
 amplius auxilii lati memor, neque adeo irae

τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρα-
κίᾳ τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγκυρακτεῖν, εἰ
μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧς Ἑρμῇ, τὰς τοιαύ-
τας συμποτικὰς ἔσας, ἔχρη, εἶμαι, ἀπομνη-
μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὖω-
χήμεμων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτὰ ἐν τῷ
συμπόσιῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὖ-
ριον ταμνεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
καὶ ἑωλὸν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε,
ἔτε θεοῖς πρέπον, ἔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν
γὰρ ἀφέλη τις τῶν συμπόσιων τὰς κομψείας
ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλ-
λαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι
μέθης,

causa quantilla sit cogitans, et plane pueri esse
illud, succensere atque indignari, nisi partem
ipse maiorem accipiat.

8. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
viviales non decet, opinor, memori mente re-
ponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit in-
ter epulas, ludum putare, atque ibi in conui-
vio depositam iram relinquere: verum ut in
crastinum sub pectore recondas odium, et iniu-
riae recorderis, atque hesternae rei memoriam
conferues, apage, neque Deos hoc decet, nec
praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a
conuiujs festiuitates eas, astum et iocos et sub-
fannationes et irrisiones, nihil scilicet aliud erit
reli-

μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ
ἀτερπῇ πράγματα, καὶ ἥμισυ συμποσίῳ πρέ-
ποντα· ὥς ἐγὼ ἔδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὕσε-
ραίαν ἔτι ὦμην τὸν Δία, ἔχ' ὅπως καὶ τηλι-
καῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα
ἠγήσασθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσε-
ται τὸ βέλτιον ὁ αἰρέμενος.

Τίθει δέ, ὦ Ἑρμῇ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ
τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμημέναι τῷ Διὶ, τὴν
δ' ὅλην ὑΦηρῆσθαι· τί ἔν' διὰ τῷτο ἔχρην, τὸ
τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν ἔρανὸν ἀναμειχθαι, καὶ
δεσμά, καὶ σαυρὰς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπι-
νοεῖν,

reliquum, nisi ebrietas, satietasque et silentium,
res tetricae et iniucundae, quaeque minime
computationi conueniant. Quare nihil minus
putaram, quam recordaturum esse Iouem postri-
die; nedum ut tanto opere propterea indi-
gnaretur, seque grauem iniuriam existimaret
esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum
quendam luserit tentando, num, qui deligit,
meliolem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod grauius est,
non minorem me partem attribuisse Ioui, sed to-
tam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat,
quod prouerbio dicitur, terrae coelum misce-
ri, vincula, cruces, totumque Caucasum adin-

νοεῖν, καὶ αἰτὸς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκ-
κῶπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορή-
τῃ ἀγανακτῆντος αὐτῇ μικροψυχίαν, καὶ ἀγέ-
νειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί
ἂν ἐποίησεν ἔτος ὅλον βῆν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν
ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμόνεσθον
διάκσινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἕς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ
ἕς ὀργὴν ὀξύτερος εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως
ἐκείνων ἔκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σαυρῶ ἂν τι-
μήσκιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεῖς τὸν δάκτυ-
λον, τῇ ζωμῇ περιελιχμήσκιτο, ἢ ὀπτωμένων
ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρέχθισεν· ἀλλὰ
συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ
ὀργι-

venire, et aquilas demittere, et iecur extunde-
re? Ista vide ne magnam patefaciant indignan-
tis humilitatem animi ignobilem, et in ira con-
cipienda leuitatem: quid enim hic designet, si
totum bouem perdiderit, qui frustulorum car-
nis paucorum causa tanto opere stomachetur!

IO. Contra homines quanto se praebent ae-
quiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat
ad iram esse promptiores Diis? et tamen eorum ne-
mo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
xans immisso digito de iusculo degustarit, aut assa-
tarum carnum quiddam auulsum deglutierit:
sed veniam dant ipsis: fin est ut etiam valde
irascan-

ὀργισθεῖεν, ἥ κονδύλῃς ἐνέτριψαν, ἥ καὶ κατὰ
κῶρυμβος ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ εἰς παρ'
αὐτοῖς τῶν τηλικύτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν
κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχροὶ μὲν καὶ μοὶ ἀπολογεῖ-
σθαι· πολὺ δὲ αἰσχύῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώ-
πους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῷτο δὲ, ὦ
Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον 2) τὴν κατηγορίαν, καὶ εἰ-
δα καθ' ὁποῖον αἰτιασθῆ με· πότερα, ὥς ἐ-
δὲ ὅλως ἐχρῆν τὰς ἀνθρώπους γεγενέναι, ἀλλ'
ἄμεινον ἢν ἀτρεμεῖν αὐτὰς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέ-
ρασεν

irascantur, aut pugnos incutere solent, aut ala-
pas in malam ingerere; nemioque haecenus apud
eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet cri-
mina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut
turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi
accusatio.

II. De arte fingendi autem, deque eo, quod
homines fecerim, tempus iam dicere: illud au-
tem, Mercuri, quum duplicem habeat infimulatio-
nem, nescio equidem, quam in partem maxime
me criminemini: vtrum, in totum non oportuisse
homines fieri, meliusque fuisse, si conquievis-
sent ac mansissent terra prorsus rudis atque inela-
borata;

P 5

2. Τῷτο --- ἔχον] Haec absolutae structu-
rae forma, qua nominatiuus genitiui locum
tenet, oppido familiaris est Graecis. Hemst.

γασον 3), ἥ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρήν, ἄλλον δὲ
 τινὰ καὶ μὴ τῷτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον;
 ἐγὼ δὲ ὁμῶς ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε,
 ὡς ἑδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τέττα βλάβη γεγένη-
 ται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων,
 πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμ-
 φέρον-

borata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in modum, efformatos.
 At ego tamen de utroque dicam: et primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum
 accidisse, quod homines in vitam sint producti,
 conabor ostendere: deinde, multum interesse,
 vt

3. Ἀτρεμεῖν γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργασον] Si
 homines non finxisset Prometheus, utique
 mansisset illa materia, ex qua sunt formati,
 γῆ ἄλλως ἀνέργασος, ipsique adeo homi-
 nes sine motu temere iacerent, nihil aliud
 quam lutum rude omnique formae decore
 nudatum. hoc est illud ἀτρεμεῖν. Quam
 ob rem *Luciani* verba talem habent sensum:
utrum plane nullos homines oportuisse creari,
sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant,
conquiescerent, terra nimirum prorsus infor-
mis atque arte nulla elaborata. Error Inter-
 pretum in eo versatus fuit, quod γῆν non
 materiam creandorum hominum, sed vel
 terrarum orbem, vel terram quamcumque
 rudem intellexerint. *Hemst.*

Φέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπλοῦ, ἢ
εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν
μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλα (ῥᾶον γὰρ ἔτω δῆλον ἀν γέ-
νοιτο εἴ τι ἡδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας καὶ
νεωτερίσας τὰ περὶ τὰς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον
μόνον καὶ τὸ ἐπεράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἀγρίον
τι χρεῖμα καὶ ἀμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
ταις ἀνημέροις λάσιος· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἡ
νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἡ ξόανον, ἡ τί ἄλλο
τοιᾶτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται
μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ
γὰρ τι προβελεύω εἰς τὸ κοινόν, καὶ σκοπῶ
ὅπως

vt utilius hoc ipsis et melius sit, quam si
terram desertam hominumque vacuam contigif-
set restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam
fiat, an quid ego peccauerim alio ornatu indu-
cto noueque fabricatis hominibus) diuinum so-
lum ac coeleste genus: tellus vero inculta quae-
dam res et informis, filius tota. iisque agresti-
bus horrida: neque erant arae Deorum nec tem-
plum (qui poterat enim?) nec statua, neque si-
mulacrum, neque aliud quicquam eiusmodi, qua-
lia multa iam vbique apparent summa cum cura
in honore habita. Ego vero, semper enim ali-
quid consulo in commune, mecumque agito
quomodo

ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
 δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἶη ὀλίγον ὅσον τῷ πηλῷ
 λαβόντα, ζῶα τινὰ συζήσασθαι, καὶ ἀναπλά-
 σαι αὐτὰς μορφαὶς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικτότα·
 καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾧ μὴ τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ
 ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ πρὸς δ' ἐμμελὲν ἢ ἐξέτασις
 γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μὲντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλ-
 λως, καὶ συνετώτατον, καὶ τῷ βελτίονος αἰ-
 σθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν
 ὕδρι Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνε-
 πिला-

quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque
 omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritu-
 dinis, in animum induxi optimum fore factum,
 si, paruula quadam luti parte accepta, animalia
 componerem atque effingerem specie nobismet
 ipsis adfamilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam diuinam, dum nihil extat ipsi
 contrarium, ad quod instituta comparatione, illam
 esse beatiorē dilucide pateat: tum mortale illud
 esse volebam; artificiosissimum alioquin et pru-
 dentissimum, quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque, secundum poetæ dictum, aqua
 terræ mixta et permollita effinxi homines,
 Mineruamque etiam aduocaui, ut una me-
 cum

πηλαβέσθαι μοι τῷ ἔργῳ. ταῦτ' ἐστὶν ἂν μεγά-
 λα ἐγὼ τὰς θεὰς ἡδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὀρεῶς
 πηλείκον, εἰ ἐκ πηλᾶ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ
 τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὥς ἔοι-
 κε, τὸ ἀπ' ἐκείνῃς ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ, διό-
 τι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγέννηται. ἄτω
 γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττεμένων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ
 μὴ ἄρα τῷτο δέδισε, μὴ καὶ ἔτοι ἀπόσασιν ἐπ'
 αὐτὸν βελεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεὰς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ
 ἄδεν ἡδίκησθε πρὸς ἐμᾶ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ
 μικρῷ-

cum operi manum adcommo-
 daret. Isthæc
 sunt scilicet, quæ gravia in Deos admisi: tum
 detrimentum viden' quantum sit, qui e luto
 animalia confecerim, quodque hætenus erat
 immobile, in motum deduxerim: ex eo, ut vi-
 detur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in
 terra quoque animantia quaedam mortalia ex-
 riterint: quippe illud etiam Iupiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab homi-
 num ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi de-
 fectionis consilia aduersum se ineant, bellum-
 que inferant Diis perinde ac Gigantes. At ni-
 hil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu

κλυτῷ

μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαιά εἶσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγέννηται τοῖς θεοῖς, ἔτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψῃς τὴν γῆν ἐνέτι αὐχμηρὰν καὶ ἐκαλλῇ ἔσαν, ἀλλὰ πόλεις, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικημένας, ἅπαντα ἔδὲ βωμὸς, καὶ θυσίας, καὶ ναὸς, καὶ πανηγύρεις· μεσαὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τῆτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτεν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὲ δέ, ὦ Ἑρ-

vnum aliquod vel minimum, et conticescam, ac iusta me perpeffum a vobis farebor.

14. Quin contra haec in rem esse Deorum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam et pulcritudine spoliata, sed vrbibus, cultis agris, plantisque miribus ornate distinctam, mare nauigatum, insulas habitatas, vbique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iouis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, priuatis vsibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Iouis, Apollinis et tua, Mer-

ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐσι, Προμη-
θεὺς δὲ, ἔδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως ταῖμαυτ' ἄ μόνᾳ
σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάτ-
τω πριῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννέησον,
εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ
ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται,
ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι.
πρὸς δὴ τι τῶτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν
ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶ-
ναι τῶν ὄλων· καὶ πλεῖτόν τινα πλετῆσεν ἐμέλ-
λομεν, ἔτε ὑπ' ἄλλᾳ τινὸς θαυμασθησόμενον,
ἔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἔδ' ἄρ' ἂν εἶ-
χομεν πρὸς ὃ, τι ἐλαττον παραθῶμεν αὐτόν,
ἔδ'

Mercuri, templa videre nusquam non datur; Pro-
methei nusquam: viden' vt meis solius commodis
inuigilem, publica prodam et imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mer-
curi: expende tecum, tibine videatur bonum
aliquod teste carens, seu possum, siue arte
laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo,
similiter suaue iucundumque fore habenti? quor-
um autem illud dixi? quia non factis homini-
bus testem habitura non erat pulcritudo vniuer-
si: nimirum diuitiis abundaremus, quae neque
alii cuiquam essent in admiratione, nec nobis-
met ipsis perinde carae; nihil enim extaret omni-
no, ad quod tanquam imperfectius eas exigere-
mus;

ἄδ' ἂν συνίμεν ἡλίκα εὐδαιμονῶμεν, ἔχ' ὁρῶν-
 τες ἀμοίρας τῶν ἡμετέρων τινάς. ἔτω γὰρ δὴ
 καὶ τὸ μέγα δειχθεῖη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ
 παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολι-
 τεύματι τέτω δέον, ἀνεξαιρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῷ βε-
 λεύματος.

Ἀλλὰ κακῆργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ
 μοιχεύουσι, καὶ πολεμῶσι, καὶ ἀδελφὰς γαμῶ-
 σι, καὶ πατράσιν ἐπιβελεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ
 ἔχ' πολλὴ τέτων ἀφθονία; καὶ ἔ' δὴπερ διὰ
 τέτο αἰτιάσασαίτ' ἂν τις τὸν ἔρανον, καὶ τὴν
 γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεσήσαντο· ἐπεὶ καὶ τέτο
 ἴσως

mus; neque intelligeremus, quanta versemur
 in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum
 magnum patefiat esse magnum, si ad parui men-
 suram comparatur. Vos vero, quem decebat
 ob follers inuentum honoribus afficere, in cru-
 cem sustulistis me, casque mihi vices reddidi-
 stis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores du-
 cunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non
 magna sit vitiorum illorum copia: nec sane
 propterea quis culpauerit Coelum et Terram,
 quod nos condiderint. Hoc insuper fieri
 potest,

ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
 πράγματα ἐπιμελεσμένους αὐτῶν. ἄκῃν διὰ γε
 τῆτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν
 ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι
 αὐτῆς. καὶ εἰτέ τῳ γεῖργῶδες τῆτο, καὶ ἢ δὴ
 ἄλλως, καὶ ἡ Φροντίς ἐκ ἀτερπῆ ἔχσά τινα
 διατριβὴν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, ἐκ ἔχοντες
 ὧν προνοῶμεν; ἡργᾶμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπί-
 νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, ἔδὲν
 ποιοῦντες.

Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τῆτ' ἐσὶν· οἱ μεμ-
 φόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς
 γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλεί-
 πετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι
 δεῖ,

poteſt, vt dicas, neceſſum eſſe multis nos nego-
 tiis implicari, dum curamus illos: eandem igi-
 tur ob cauſam paſtor indignetur, quod gregem
 habeat, cuius ſibi cura ſit gerenda: fuerit hoc
 ipſi laborioſum, at iucundum itidem: eaque ſol-
 licitudo non ingratham praeſebet occupationem.
 Nos autem quid ageremus non habentes, qui-
 bus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibere-
 turque nobis neſtar, et ambroſia nos ingurgi-
 taremus otioſi.

17. Quod vero me maxime vrit, hoc eſt: qui
 inculatis hominum fabricationem, et potiffimum
 mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque inter-
 mittitis in terram deſcendere nunc in tauros,

Q

alias

δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γεγόμενοι, καὶ θεὸς ἐξ αὐτῶν 4) ποιῆσθαι ἀξιῶντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινὰ τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τέττε ἀμεινον προσεήσάμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύμετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔδυσαν, ἢ τὰς ἄλλας

alias in satyros et cycnos versi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes: at quod aliud exemplar isto melius mihi proposuissē, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expers et ferum conueniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrifici-

4. Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Vt παῖδας ποιῆσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facere, mutata nonnihil locutione θεὸς ποιῆσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam grauiter ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumuis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac, suscipere haud dedignentur. Hemst.

·λας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, ἐχὶ τοιῶτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγωσιν, ἔκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσώρωκατε. περὶ μὲν ἔν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκνᾶ.

Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδισον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς θεῶν τῷτό μοι ἀποκρίναί, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτῃ καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; ἔκ ἂν εἴποις. αὕτη γάρ, οἶμαι, φύσις τετραὶ τῷ κτήματος ἔδεν τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῷ μεταλάβοι·
οὐ

crificassent, aliosque vobis honores tribuissent? et vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visatis probissimos Aethiopas: me vero, honorum vobis et victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Iam, si videtur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus: estne quicquam istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est? non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut decrescat, etsi vel alius inde partem capiat: non

οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένε τινός· Φθόνος δὴ ἀντικρυς τὸ τοιᾶτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τέτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεόμενοις· καίτοι θεάς γε ὄντας, ἀγαθὰς χρηεῖναι, καὶ δοτῆρας εἰώων, καὶ ἔξω Φθόνα παντὸς ἐξάνααι· ὅπως γὰρ εἰ καὶ τὸ πᾶν τέτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτᾷ καταλιπὼν, ἔμεγα ὑμᾶς ἠδίκηον· ἔδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτᾷ, μήτε ξιγῆντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητᾷ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως

enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hocceine vos aegre feratis) ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detulissem in terram, nihilque omnino ex eo reliquissem, haud magna a me vobis iniuria foret facta: neque enim vos eo indigeris, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis usus est et ad alia pernecessarius, et plurimum ad sacrificia, ut

ὅπως ἔχοιεν κνίσσῃν ἀγυιάς, καὶ τῷ λιβανωτῷ
 θυμιάν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν.
 ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστ' χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ
 τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὅποτεν
 εἰς τὸν ἄρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἐλίσσομένη πε-
 ρὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἀνγέ-
 νοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω
 δὲ ὅπως ἔχ' καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε κατα-
 λάμπειν αὐτὸς· καίτοι πῦρ ἕτος ἔστι πολὺ θει-
 ότερόν τε, καὶ πυρῳδέεσσεν. ἢ καὶ κείνον αὐτιά-
 σθε, ὥς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἰρηκα-
 σφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστει, εἴ τι μὴ κα-
 λῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχε-
 τε· καὶ γὰρ αὐθις ἀπολογήσομαι.

E P.

vt possint nidore vaporare vias, thus adolere,
 et lumbos hostiarum in aris: video sane vos
 summo opere delectari isto fumo, easque epu-
 las putare suauissimas, quando nidor in coelum
 penetrat multo fumi volunpine subuectus: ad-
 versetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
 stro desiderio. Miror autem, quomodo nec so-
 lem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est
 multo diuinior et flagrantior: aut illumne et-
 iam accusatis, quasi dissipantem propriam vo-
 bis possessionem? Dixi: vos autem utique,
 Mercuri et Vulcane, si quid minus recte dictum
 videatur, emendate et arguite; tumque ego
 iterum partes meas tuebor.

Q 3

20. MERC.

ΕΡ. Οὐ ῥέδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἄτῳ γεν-
ναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνῃσο,
δίδοτι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκεσέ σε. εὖ γὰρ
οἶδα, ὡς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέξησέ σοι τὰ
ἔγκατα ἑξαίρησοντας· ἄτῳ δεινῶς αὐτῆ κατη-
γόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε
θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν 5) ἔ προσγίνωσκες
ἄτῳ κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἡπιστάμην, ὦ
Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι
αὐτίς οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται
σὸς φίλος ἐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν Φῆς
ἐπιπτή-

20. MERC. Facile non est, Prometheus, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iupiter istam orationem tuam non inaudierit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam grauitur ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non praesciueris hoc te supplicio puniendum esse? PROM. Noueram illud, Mercuri; et me solui debere in posterum, noui: et iam quis Thebis adueniet tuus amicus non longo temporis interuallo, sagittis confixurus eam, quam
in me

5. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem se probat Dial. sequ. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator. Hemst.

ἐπιπτήσεται μοι τὸν ἀστόν. ΕΡ. εἴ γὰρ γέ-
νοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοσίμῃ σε
λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχήμενον, οὐ
μέντοι καὶ κρεανομέντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συτευωχέσσομαι ὑμῖν,
καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ἐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμο-
νίας. ΕΡ. τίος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.
ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ
χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρ-
ρητον, ὡς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρε μοι ἀντὶ τῆς
καταδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ
τῶτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε,
καὶ γὰρ ἔτος ἤδη πλησίον ὁ αἰὲς ὑπόμεινε· ἔν-
καρτε-

in me inuolaturam esse dicis, aquilam. MERC.
Ea, Prometheu, vtinam eueniant, teque in-
tuear solutum, et vna nobiscum epulantem; sic
tamen, vt carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: et simul vo-
biscum epulabor, et Iupiter me vinculis soluet
pro non exigua felicitate. MERC. Quanam
ista? eloqui ne graueris. PROM. Nostin', o
Mercuri, Therin? sed non expedit dicere: cu-
stodire praeſtat hoc arcanum, vt merces sit et pre-
tium, quo me a poena redimam. MERC. Quin-
tu tecum serua, o Titan, siquidem hoc melius est:
nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine.

καρτερώς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν
Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνα-
τεμνόμενον ὑπὸ τῷ ἐρνέῃ.

fortiter: atque vrinam tibi iam Thebanus ille,
quem dicis, sagittarius exoriatur, vt te liberet
laceratum ab ista alite.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

Προμηθεύς, καὶ Διός.

ΠΡΟΜ. **Λ**ύσον με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη
πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε Φῆς,
ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν
Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ
ἐγκαιδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦ-
παρ

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis.

ΠΡΟΜ. **S**olve me, o Iupiter: nam graui-
am passus sum. IVP. Ten' vt sol-
vam, ais, cuius oportebat grauiiores habentis
compedes, Caucaſo toto super caput inieſto, a
ſexdecim vulturibus non ſolum detonderi he-
par,

παρι), ἀλλὰ καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιόρησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅς ᾤπιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκὲν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτακτα τοσῶτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκις αὐγνέων ἀπολέμενον ἀστὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. οὐδὲ πολλοσημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. καὶ μὴν ἐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μνήσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ.

par, sed et oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, et mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipē obiecta mihi apponis, et praestantiorē partem tibi met seruas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat iam poenarum exsolui tantum temporis Caucaſo affixus, quae cuius cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore? IVP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati. PROM. At non sine mercede quidem me solues, Iupiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Q 5

2. IVP.

1. Κεῖρεσθαι τὸ ἥπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Hemst.

ΖΕΥΣ. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ.
καὶ τί πλέον ἔξω; ἔ γάρ ἀγναίσεις αὐθις ἔνθα
ἡ Καύκασός ἐστιν, ἔδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι
τεχνάζων ἀλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπέ πρότερον
ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγμαιῶν ἡμῖν ὄντα.
ΠΡ. ἣν εἶπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος
ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολαίπων μαντευόμε-
νος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἔ; ΠΡ. παρὰ τὴν Θέ-
τιν, συνασόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τοῦτί μὲν
ἔγωγος. τί δ' ἔν τὸ ἐπὶ τέτῳ; δοκεῖς γὰρ τι
ἀληθές εἶρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης
τῇ Νηρηίδι· ἣν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σῆς, τὰ
σχεθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἐδρασας
τὸν

2. IVP. Tu me dolis circumvenire studes,
Prometheu. P R O M. Ecquid ex eo lucri ca-
piam? non enim ignoraturus es postea, vbi
Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas
technas struere deprehendar. IVP. Ede prius,
quam mercedem sis soluturus ita nobis necessa-
riam. P R O M. Si dixero, qua nunc vadas,
num tibi fide dignus habebor, si de reliquis et-
iam praedicam? IVP. Quidni? P R O M. Ad
Thetidem properas, cum ea congressurus.
IVP. Id quidem peruidisti: quid tum porro?
videris enim aliquid veri dicturus. P R O M.
Tu ne, Iupiter, rem habueris cum Ne-
reide: etenim, si vterum ferat ex te, quod
erit natum pari te modo tractabit, quo tu
Satur-

τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τῆτα Φῆς, ἐκπεσεῖς θαμέ
με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν
τοιῶτά τι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαι-
ρέτω τοιγαρῶν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ
τέτοις λυσάτω.

Saturnum. IVP. Hoc scilicet significas, eie-
ctum me iri imperio. PROM. Absit omen, o
Iupiter: neque tamen non tale quid concubi-
tus eius minatur. IVP. Valeat ergo Theris:
te autem Vulcanus huius moniti gratia soluat.

II.

Ἔρωτος καὶ Διός.

ΕΡΩΣ. **Α**λλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, σὺ γ-
γνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ
ἔτι ἀφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δὲ
ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ Ἰαπέτῳ 2); ἢ διότι μὴ
πώγω-

Cupidinis et Iouis.

CVPID. **A**t si quid etiam peccaui, Iupiter, igno-
sce mihi: puerulus enim sum, atque
adhuc insipiens. IVP. Tunc puerulus, o Cupido,
qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec
barbam

2. Ἀρχαιότερος τῷ Ἰαπέτῳ] De senibus et
iam delirantibus per contumeliam ponitur.
Ad

πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ
 βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανῆργος
 ὢν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὥς Φῆς,
 ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ; ΖΕΥΣ.
 σκίπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά, ὅς ἐμοὶ μὲν
 ἔτως ἐντρυφῶς, ὥς μὴδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίη-
 κάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀε-
 τόν· ἐμῶ δὲ ὅλως ἐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πε-
 ποίηκας, ἐδὲ συνῆκα ἡδύς γυναικὶ διὰ σέ γεγε-
 νημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς;
 καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον,
 ἢ κύκ-

barbam nec canos protulisti, propterea infans
 haberi vis, quum vetulus sis et vaser? CVP.
 Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego,
 cur me vincere quoque mediteris? IVP. Vide,
 execranda, an parua; qui mihi quidem eum in
 modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris
 me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam:
 me autem omnino nullam, quae amaret,
 effecisti; neque intellexi amabilem mulieri ope-
 ra tua me factum: quin necesse habeo praestigiis
 aduersum illas uti, et celare memet: tum taurum
 cycnum-

Ad astutiam et calliditatem, quae multis an-
 norum experimentis colligitur *Noster* retulit:
 simul autem ad ea respicit, quae veterum
 Theologia de Amoris origine, Deorum
 vetustissimi, tradidit. *Hemst.*

ἢ κύκνον φιλεῖσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνήσκουσιν
ὕπὸ τῆς δέας.

ΕΡ. Εἰκότως. εἰ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνη-
ταὶ ἔσονται τὴν πρόσοψιν. ΖΕΥΣ. πῶς ἔν τὸν
Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Τάκινθος φιλεῖσιν;
ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶ κείνον ἔφευγε, καίτοι κο-
μήτην καὶ ἀγένηιον ἄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρα-
σος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κε-
ραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὥς ἡδίστον ποιεῖ σεαυτὸν, ἐκα-
τέρωθε καθεκτιμένος βοσρεύχας, τῇ μήτρᾳ 3)
τῶν ἀνείλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέσσει
χρυσί-

cycnumue amant; me si videant, moriuntur
prae timore.

2. CVP. Merito sane: neque enim ferre
possunt, Iupiter, mortales tuum conspectum.
IVP. Qui fit ergo, ut Apollinem Branchus et
Hyacinthus ament? CVP. At Daphne istum
quoque fugit, tametsi comatum et imberbem.
Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate,
neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te
redde, vtrisque demissam caesariem mitra sub-
nectens, purpuream habe vestem, indue calceos
aura-

3. Τῇ μήτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum vi-
rile habitum vel inde constat, quod a Iu-
none inter ea recensetur, quae indicio erant,
Bacchum luxu perditum et effoeminatissi-
mum esse. *du Soul.*

χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα
βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι
τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, ἐκ
ἂν δεξαμένην ἐπέρατος εἶναι τειοῦτος γενόμενος.
ΕΡ. εὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥάδιον
γάρ τ' ἔστί γε. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀ-
πραγμονέσσερον δ' αὐτοῦ 4) ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ
τέτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

auratos, ad tibiam et tympana concinne ingre-
dere: tum tu videbis plures te secuturas esse,
quam Bacchi Maenades. IV P. Apage: mul-
tum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu.
CVP. Quin ergo, Iupiter, amare noli: fa-
cile hoc quidem. IV P. Nequaquam: equi-
dem amare velim, sed faciliore via potiri: ea-
que ipsa te conditione dimitto.

4. Αὐτῷ] Positum intelligo pro τῷ ἐρᾶν·
ἐπιτυγχάνειν τῷ ἐρᾶν, votis atque amoris
fructu potiri. Ἐπὶ τέτοις αὐτοῖς, sub hac
ipsa conditione. Hemst.

III.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ZETΣ. Τὴν τῷ Ἰνᾶχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. καί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ZETΣ. ἐκ ἔτι ποῦς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τερᾶσιον τῆτο. τῷ τρέπω δ' εἰηλλάγη; ZETΣ. ζήλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κηκοδαίμονι βεκόλον τινὰ πολυόμματος Ἄργον τένομα ἐπέσησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὔπνος ὢν. ΕΡ. τί ἔν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ZETΣ. καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βεκολεῖ)

Iouis et Mercurii.

IVPIT. **I**nachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Vtique: nimirum Io. IVP. Non amplius puella est ea, sed iuuenca. MERC. Prodigiousum hoc; at quo tandem modo mutata est? IVP. Aemulata Iulino mutavit eam: quin etiam novum aliquod malum machinata est aduersus miseram illam: bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat iuencam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere? IVP. Quum deuolaris in Nemeam (illuc vsquam Argus pascit)

κολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τῆς πελάγους εἰς τὴν Αἰγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιν ποιήσον. καὶ τολοισπὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω 5), καὶ σωζέτω τὰς πλέοντας.

scit) eum interfice; Io per pelagus in Aegyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, et seruet nauigantes.

5. Τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω.] *Ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in vtramque partem vsurpatur. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam et tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Hemst.*

IV.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

ΖΕΥΣ. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἔχρῃν) Φίλησόν με ἤδη, ὥπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφορ ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας

Iouis et Ganymedis.

IVPIT. Ἄγε, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me iam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque

θυγχας ὄξεις, ἔ' πτερὰ, οἷας ἐΦαινόμεν σοι πτη-
νὰς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, ἂν αἰτὸς
ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ
μέσσε τῆ ποιμνίας; πῶς ἔν τὰ μὲν πτερὰ ἐκείνά
σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;
ΖΕΥΣ. ἄλλ' ἔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρας, ὦ μει-
ράκιον, ἔτε αἰτὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν
θεῶν ἔτος εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν 6) ἀλλάξας
ἐμαυτὸν. ΓΑ. τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πάν ἐκεῖνος;
εἴτα πῶς σύριγγα ἂν ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, ἔδὲ
λάσιος εἰ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῶ
θεόν;

que vngues acutos, neque alas, qualis videbar
tibi volucris specie. ΓΑΝ. Tu, homo, non
aquila modo eras, quumque deuolasses, rapui-
sti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluxerunt, tuque iam alius euasi-
sti? ΙΥΡ. At neque homo sum ego, quem
vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium
rex Deorum hicce sum, commode mutata
forma. ΓΑΝ. Ain: tu enim es Παν iste? at
quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque
hirta crura? ΙΥΡ. Eumne tu solum putas
Deum?

6. Πρὸς τὸν καιρὸν] Intelligi voluit *Lucianus*
opportune, vtilitatisque meae feruiens, vt
hac aquilae figura celatus te raperem in
coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν, vel
πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, commode dicere atque
vi temporis ratio pūstulat. Hemst.

θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχήν
 τραγόν ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγρευτες; ἔνθα ἔστηκε·
 σὺ δὲ ἀνδραποδισῆς τις εἶναι μοι δοκεῖς.

ΖΕΤΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ἐκ ἥκσας ὄνο-
 μα, ἃ δὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τῶ ὕον-
 τος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιῶντος;
 ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτισε, Φῆς εἶναι, ὃς πρῶν κατέ-
 χεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπερά-
 νω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν
 κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με
 ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρό-
 βατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις
 ἐπιπεσόντες. ΖΕΤΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
 προβά-

Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus
 ipsi integrum hircum ad speluncam adductum,
 ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis
 esse mihi videris.

α. IVP. Dic mihi, Iouisne non audivisti
 nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluen-
 tis, tonantis, et fulgura mittentis? GAN.
 Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudi-
 sti in nos multam grandinem, qui habitare su-
 perne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem
 pater mactavit? Et cuius admissi reum me
 subripuisti, Rex Deorum? oues quidem
 lupi forte iam discerperunt, in desertas im-
 petu facti. IVP. Etiamne tibi cura est
 ovium

προβάτων ἀθανάτω γεγεννημένω, καὶ ἐνταῦθα
 συνεσομένω μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ
 γὰρ κατὰξεις με ἤδη ἐκ τὴν Ἰδην τήμερον;
 ΖΕΤΣ. ἔδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰτὸς εἶναι ἀντὶ
 θεῶ γεγεννημένος. ΓΑ. ἔκῃν ἐπιζητήσει με ὁ
 πατήρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὗρίσκων, καὶ πλη-
 γὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.
 ΖΕΤΣ. πᾶ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε; ΓΑ. μη-
 δαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξει-
 με, ὑπισχνῶμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ
 κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἑμοῦ. ἔχομεν
 δὲ τὸν τριετή, τὸν μέγαν, ὃς ἡγείται πρὸς
 τὴν νόμην.

ZETΣ.

ouium, qui immortalis factus hic nobiscum fu-
 turus es? GAN. Quid ais? tu non deuehes
 me iam in Idam hodie? IVP. Neutiquam:
 alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiif-
 sem. GAN. At requirer me pater, et in-
 dignabitur non inuento, plagasque postmo-
 dum accipiam, qui gregem reliquerim. IVP.
 Vbi autem ille te videbit? GAN. Nequa-
 quam (hic manere velim); desidero enim
 iam patrem: quod si deduxeris me, polli-
 ceor tibi et alium ab eo hircum iri immola-
 tum, pretium scilicet mei recepti: habe-
 mus autem trimum istum grandem, qui dux
 est gregi ad pastionem.

ZETΣ. Ὡς ἀφελὲς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῦ-
 κός, καὶ αὐτὸ δὴ τέτο παῖς ἐστὶ· ἀλλ', ὦ Γα-
 νύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπι-
 λάθῃ αὐτῶν, τῆ ποιμνίᾳ, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ
 δέ, ἤδη γὰρ ἐπαράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις
 ἐν τεύθει καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα·
 καὶ ἀντὶ μὲν τούτῳ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ,
 καὶ νέκταρ πίῃ. τέτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον,
 ζήσῃ ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ
 φέρεσθαι φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ἔλως,
 εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμῶν,
 τίς συμπαίξεταιί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλι-
 κιώται ἡμῖν. ZETΣ. ἔχεις κἀνταῦθα τὸν
 συμπαί-

3. IVP. Quam apertus puer est et simplex,
 ipsamque illud plane puer adhuc. At, Gany-
 medes; ista quidem omnia valere iube, atque
 obliuiscere gregis et Idaë: tu quippe, etenim
 iam coelestis es, multum hinc bene facies patri
 patriaeque: pro caseo et lacte ambrosiam edes
 et nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis
 praebebis infusum: quodque maximum, non
 homo amplius, sed immortalis eris, fidusque
 tuum apparere faciam pulcherrimam; deni-
 que beatus eris. G A. N. Si ludere cupiam,
 quis mecum ludet: in Ida enim multi æ-
 quales eramus. IVP. Habes et hic, qui
 tecum

συμπαιζόμενόν σοι τῷτον Ἐρωτα, καὶ ἀσφαγά-
λας μάλα πολλὰς. θάρρει μόνον, καὶ Φαιδρὸς
ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ
ποιμαίνειν δέησει κἀνταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ
ἀλλ' οἶνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξι,
καὶ ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίῃ. ΓΑΝ. τοῦτο
μὲν ἔχαιρον. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ
γάλα, καὶ ἀναδῆναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ.
Ἰδὲ, πάλιν ἔτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀν-
θρώποις διακονήσονται εἴεται· ταυτὶ δ' ἄρ' ἀνός-
εσι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.
ΓΑΝ. ἡδίων, ὦ Ζεῦ, τῷ γάλακτος; ΖΕΥΣ.
εἴσῃ μετ' ἀλίγον, καὶ γευσάμενος ἂν ἔτι πρόσθι-
σεις

tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene
multos: bono animo solum esto, et hilaris, nul-
lumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. ΓΑΝ. Quo autem vobis utilis sim: hiccine etiam pastorem agere oportebit? IVP. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficies, curamque geres conuiuii. ΓΑΝ. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, et scite porrigere cymbium. IVP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, et hominibus se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. ΓΑΝ. Suavius ne, Iupiter, lacte? IVP. Scies paulo post, et eo gustato perro non desiderabis

σεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. καμῆσομαι δὲ πᾶ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τῷ ἡλικιώτῃ Ἑρωτος; ΖΕΤΣ. ἔκ' ἀλλὰ διὰ τῷτο σε ἀνῆρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμῆ; ΖΕΤΣ. ναί, μετὰ γε τοιᾶντα, οἷος εἶ σὺ, Γανύμηδες· ἔτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΤΣ. ἔχει τὶ θέλκτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὄγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸν ὕπνον σρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥς παρα τὴν μητέρα

lac. GAN. Vbi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine. IVP. Non: sed eapropter te subripui, vt vna dormiamus. GAN. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi dormire mecum? IVP. Vtique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad somnum te iuuabit forma? IVP. Habet aliquod delinimentum suaue, somnunique molliorem inducit. GAN. At pater sane mihi succensebat vna dormienti, atque eharrabat mane, quemadmodum eius interuertissem somnum volutando, calcitrando, ei voce, interea dum dormiebam, missa: quare ad

τέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον τὰ πολλὰ. ὦ-
 ρα δὴ σοι, εἰ διὰ τῆτο, ὡς Φῆς, ἀνὴρπασάς
 με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα
 ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς, σρε-
 φόμενος. ΖΕΤΣ. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον
 ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιο μετὰ σοῦ. Φιλῶν
 γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.
 ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι,
 σὲ καταφιλέντος. ΖΕΤΣ. εἰσόμεθα τότε τι
 πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 πτόντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχορήσοντα ἡμῖν,
 διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

re ad matrem ablegabat me plerumque dormi-
 tum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut
 ais, subripuisti me, ut deponas iterum in ter-
 ram: ceteroquin negotium habebis vigilando:
 incōmodabo enim tibi continuo corpus ver-
 sans. IVP. Hoc ipsum a te mihi suauissimum
 accidet, si vigilauero tecum: usque enim deo-
 sculabor te et amplexabor. GAN. Tu videris:
 ego somnum capiam vel te dissuauiente. IVP.
 Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc au-
 tem abduc ipsum, Mercuri, ex ubi hauserit im-
 mortalitatis potum, reduc vinum nobis mini-
 straturum, postquam docueris prius, quomodo
 porrigere deceat scyphum.

V.

Ἥρας καὶ Διός.

HPA. **Ε**ξ ἧ τὸ μεῖράκιον τῆτο, ὦ Ζεῦ, τὸ
 Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦ-
 ρο ἀνήγαγες, ἑλαττόν μοι προσέχεις τὸν νῆν 7).
 ZETΣ. καὶ τῆτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς
 ἤδη, ἀΦελῆς ἔτω καὶ ἀλυπτότατον; ἐγὼ δὲ ὦ-
 μην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὅπο-
 σαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. **E**x quo adolescentulum illum, Iupiter,
 Phrygium ab Ida raptum huc sub-
 duxisti, minus me curas. IVP. Illumne et-
 iam, o Iuno, aemularis, tam simplicem et nul-
 li plane molestum? equidem opinabar in mu-
 lieres solas difficilem esse te, quaecumque con-
 fueuerint mecum.

2. IVN.

7. Μὴ προσέχεις τὸν νῆν] Inter alia poni so-
 let haec locutio in re amatoria, quando
 quis alteri morem gerit et obsequitur;
 blanditiis officiosis prolestat amoremque
 demereri-studet: sic maritus uxori, uxor
 marito προσέχειν τὸν νῆν dicitur. Hemst.

HPA. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, εἰδὲ πρέ-
ποντα σεαυτῷ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν,
ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν 8), ἐπὶ τὴν
γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ σάτυρος, ἢ
ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν σοι
καὶ ἐν γῇ μένῃσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τετὶ παιδίον
ἄρπασας ἀνέπτῃς, ὃ γενναϊότατε θεῶν, καὶ
συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν 9),
οἶνο·

2. IV N. Ne ista quidem recte facis, nec di-
gna tua persona, qui omnium deorum quum
dominus sis, relicta me legitima vxore in terram
descendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum
taurumue mutatus: attamen illae tibi saltem in
terra manent: verum Idaeum istum puerum ra-
puisti et huc euolasti, generosissime Deorum: et
nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus,

R 5

at

8. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex
alia enim nulla legitimi liberi procreaban-
tur, nisi quae lege conuenisset in manus.
Apud Athenienses autem maxime debe-
bant obseruari in contrahendis nuptiis οἱ
νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, vt Plato ait.
Hemst.

9. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν] Proprietas quae-
dam est Graeci sermonis, seu mauis Atti-
cae venustatis, quae sensu citius percipia-
tur, quam verbis explanetur. Maligne ve-
ro ἐπαχθέν. nam ἐπάγειν, ἐπείσχειν,
obdu-

οἶνοχοῶν δὴ τῷ λόγῳ· ἄτως ἠπόρεις οἶνοχόων,
καὶ ἀπηγορεύεασιν ἄρα ἤτε Ἡβη, καὶ ὁ ἩΦαι-
σος διακονέμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα ἐκ αὐ-
τῆς ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ Φιλῆσας πρότερον
αὐτόν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φίλημά σοι
ἡδίον τῆς νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο ἐδὲ διψῶν
πολλὰκις αἰτεῖς πειεῖν· ἐνίστε δὲ καὶ ἀπογευσά-
μενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πίνοντας ἀπο-
λαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ,
πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνθα προσήρ-
μωσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ Φιλῆς.
πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
ἐπιθεόμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραιὸν ἐκά-
θησα

at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincerna-
rum penuria: defecerunt scilicet delassati Hebe
et Vulcanus ministrando: et tu sane calicem
non aliter accipere soles ab eo, quam osculo
prius dato in omnium conspectu: ac suavius ti-
bi suavius est nectare: ideo ne fitiens quidem
saepe poscis bibere: interdum etiam degustato
solum poculo, praeberere soles ipsi: quumque bi-
berit receptum calicem, quantum in eo reli-
quum est, educis, unde et ipse bibit, qua-
que parte adplicuit labia, ut et bibas simul
et osculeris. Nuper enim rex et omnium
pater, positis aegide ac fulmine, sedebas
talis

obducere meretriculam, pellicem, superducere:
vnde γυναῖκες ἐπείσακτοι. Hemst.

θησο ἀσφαλιζών μετ' αὐτῶ, πώγωνα τηλικῶ-
τον κηθευμένος. πάντα ἔν ὅρῳ ταῦτα, ὥστε
μὴ οἷς λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μεράκιεν
ἔτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ
ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ
νέκταρι; ἢ γὰρ ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἄπαξ Φι-
λῆσαι σε, ἐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τῷ
νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι. ΗΡΑ.
παιδεραστῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μα-
νεῖην, ὡς τὰ χεῖλη προσεσθγχεῖν τῷ μαλθακῷ
τῷ τῷ Φρυγί, ἔτως ἐκτεθληυμένῳ. ΖΕΥΣ.
μὴ μὲ λαιδορῶ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς.
ἔτοσι

talis cum eo ludens, qui tantam barbam pro-
mittis. Ista video equidem cuncta, vt nihil fit,
cur putes te latere.

3. IVP. Et quid tantum in eo criminis est,
Iuno, si adolescentulum ea forma inter biben-
dum perbassem, et delecter vtrisque osculo et
nectare? imo si permisero ipsi vel semel oscula-
ri te, iam non amplius vitio mihi vertes, quod
antefarendum nectari arbitrer suauium. IVN.
Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, ser-
mones: at mihi ne contigerit vsque eo infan-
nire, vt admoueam labia molli huic Phrygi
tamque effeminato. IVP. Ne tu con-
viciis incesse, optima, meos amores: hic
ce

ἄτοσι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἔβέλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμᾶ ἔνθα μέμνησο γῆν οἶά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τῆτον ἔμπαραινεῖς. ΖΕΥΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνης ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους· Φιλῆσαι μεταξύ, ὃν ἔδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλῆσειας ὑπὸ τῆς ἀσβολῆς κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἔ γάρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκείνος

ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis; sed tempero verbis, ne te magis irritem.

4. IVN. Vtinam et vxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. IVP. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, et eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister
magis

ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐθις ἐς τὴν Ἰδην· καθαρὸς γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἡδίων τῷ νέκταρος. ●

HPA. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλῃ μεσὸς ἐστὶ, καὶ ναυτιᾷς ὄρων αὐτὸν, ἐξότῃ τὸν καλὸν κομήτην τῷτον ἢ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαμ δὲ ἔχ' ἑώρας ταῦτα, ἔδ' οἱ σπινθῆρες, ἔδ' ἢ κάμιнос ἀπέτρεπόν σε μὴ ἔχ' πίνειν παρ' αὐτῷ. ZETΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, ἔδεν ἄλλο, καὶ μοι ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπῆσα· εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραία δεχο-

magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, et roseo digitorum nitore, et scite porrigit poculum, quodque te maxime vrit, osculatur neclare suavius.

5. IV N. Nunc et claudus, o Iupiter, est Vulcanus, et digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, et fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutriuit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus auertebant te, quin biberes ab eo. IV P. Angis, Iuno, remetipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graueris a puero formoso

δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοεῖτω·
 σὺ δέ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδε τὴν
 κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάσῃ δις Φίλει με, καὶ ὅτε
 πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμῆ ἀπο-
 λαμβάνοις. • τί τῷτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰ-
 μώζεται γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

moſo accipere poculum, tibi filius vinum mini-
 ſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi praebe cali-
 cem, et ad ſingulos bis ſuauiare me, quumple-
 num porrigis, quumque iterum a me recipis.
 Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim,
 ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit.

VI.

Ἥρας καὶ Διός.

HPA. Τὸν Ἰξίονα τῷτον ὄρω, ὦ Ζεῦ; ποῖόν
 τινὰ τὸν τρόπον ἡγῇ; ZETΣ. ἀν-
 θρωπον εἶναι χρεῖον, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν.
 ἔ γὰρ ἂν συνῇν ἡμῖν ἀνάξιος τῷ συμποσίῃ ὢν.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. Ixionem iſtum vides, o Iupiter: qua-
 lem moribus eſſe putas? IVP.
 Commodum hominem, atque ad hilaritatem
 conuiuii factum: non enim nobiſcum verſa-
 retur, ſi quidem indignus eſſet ſympoſio.

IVN.

ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐσι, ὑβρισῆς γε ὦν· ὥς τε
μηκέτι συνέσω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὑβρισε; χρη-
γὰρ, οἶμαι, καὶ μὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;
καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιῶτ' ἐσιν
δ' ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν διὰ τὸ καὶ
μᾶλλον εἰποῖς ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρη-
σε· μῶν ἔν' ἐπείρα 10) τινά; συνήμι γὰρ ὁποῖόν
τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, ἐκ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ,
πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόων
τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείωρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ
καὶ

IVN. Indignus sane; quippe iniuriae grauis
auctor: quare nobiscum amplius ne sit. IVP.
Quam tandem iniuriam fecit: oportet enim, vt
arbitror, me quoque certiorē fieri. IVN.
Quid autem aliud? at pudor impedit ne dicam;
tale facinus, est ausus. IVP. Et eam qui-
dem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia
fuerit conatus: an igitur aliquam tentauit: ete-
nim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud,
quod eloqui refugias.

2. IVN. Imo me ipsam, non aliam quandam,
Iupiter, iam dudum. Primum equidem ignora-
bam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic
autem

10. Ἐπείρα] Πειρᾶν ad Venerem sollicitare, pu-
dicitiam alicuius tentare. Hemst.

καὶ ἔβρινε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶπότε πιῖσα
 παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει με-
 ταξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς προσῆγε, καὶ
 αὐθις ἀφώρξα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρω-
 τικὰ ὄντα, καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἠδέμην λέγειν πρὸς
 σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίης τὸν ἄν-
 θρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγος ἐτόλμησέ μοι προσ-
 ἐνεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρυόντα,
 καὶ προκυλινδόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα,
 ὥς μηδὲ ἀκῆσαιμι αὐτῷ ὀβρισηκὰ ἱκετεύοντος,
 ἀπῆλθόν σοι φράσασσα. σὺ δὲ αὐτὸς ἔρχ ὅπως
 μέτει τὸν ἄνδρα.

Z E T Σ.

autem et gemebat, et sublacrimabatur: si quan-
 do, ut biberam; traderem Ganymedi poculum;
 tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-
 que poculum osculabatur interea; oculis admo-
 vebat, atque iterum intuebatur in me. Illa
 iam intelligebam amatoria esse: et diu quidem
 me pudebat haec apud te dicere, putabamque
 cessaturum hominem ab insania. At postquam
 blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego
 destituens illum adhuc in lacrimis et pedibus
 aduolutum, obturatis auribus, ne audirem con-
 tumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indi-
 catura: tu autem vide quomodo virum vl-
 ciscaris.

3. IVP.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρχτος ἐπ' ἐμέ αὐτόν, καὶ μέχρι τῶν Ἑρας γάμων; τοσῶτον ἐμεθύσθη τῷ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τέτων αἵτιοι, καὶ πέρα τῷ μετρέει Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτὰς ἐποίησάμεθα. συγγνωσοὶ ἔν, εἰ πιάοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἑράνια κάλλη, καὶ οἷα ἔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ ἐν ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὲ μὲν καὶ πάνυ ἔτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ Φέρει II) τῆς

3. I V P. Siccine infandus ille in memet ipsum, et ad Iunonis usque concubitus? adeone inebriatus fuit neclare? verum nosmet eorum causa sumus, et ultra modum amantes hominum, qui conuiuas etiam eos adsciuimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed et nobismet ipsis aliquando. I V N. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, nalo,

II. Ἄγει σε καὶ Φέρει.] Sensus est: te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur. Ἄγειν καὶ Φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant. Hemst.

τῆς ῥίνος, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα
 ἂν ἡγῆται σοι· καὶ ἀλλάττη ῥαδίως ἐς ὅ, τι ἂν
 κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τῷ ἔρω-
 τος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας
 ποτὲ αὐτῇ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθουν
 ἔτεκεν.

ΖΕΤΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ
 τι ἐγὼ ἐπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα
 ὅ μοι δοκεῖ περὶ τῷ Ἰξίονος; κλαῖειν μὲν μη-
 δαμῶς αὐτὸν, μὴδ' ἀπώθειν τοῦ συμποσίου·
 σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει,
 καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέ-
 δια

naso, vt aiunt, trahens: et tu sequeris ipsum,
 quocumque ducat, mutarisque facile in quam-
 cumque iusserit formam: atque omnino posses-
 sio ludusque amoris es profecto: etiam nunc
 Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius
 vxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi
 Pirithoum peperit.

4. I V P. Tune etiamnum recordaris eorum, si
 quid ego lusi in terram descendens? at scinne,
 quid mihi de Ixione videatur? punire quidem ne-
 quaquam ipsum, neque extrudere symposio;
 inurbanum enim: quandoquidem vero amat,
 et, vt ais, plorat, et intolerabilia suf-
 fert. I V N. Quid porro, Iupiter? nam
 metuo

δια γὰρ μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης. ΖΕΥΣ.
ἔδαμῶς. ἀλλ' εἰδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι
αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
καμεινὸς ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τῷ ἔρω-
τος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· ἔτω
γὰρ παύσαιτο ἀνωμένος, οἷηθεὶς τετυχημένῳ
τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραισιν
ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΥΣ.
ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις
δεινὸν ἀπὸ τῷ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ
τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμέ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.
ΖΕΥΣ. οὐδὲν τῷτο Φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ
ποτε

metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas.
IV.P. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula
vbi finxerimus ipsi tibi simile, postquam solu-
tum fuerit conuiuium (vigilat autem, vt credi
par est, prae amore) adclinemus iuxta ipsum,
sic enim sedatus fuerit, eius dolor, si putarit se
quod concupierat, adeptum esse. IV.N. Apage:
pessime pereat, vt qui rem supra suam sortem
affectet. IV.P. Sustine tamen, o Iuno: quid
enim ad te mali redundabit ab isto figmento,
si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. IV.N. At nebula ista ego esse videbor, et
turpe illud in me patrabit ob similitudinem.
IV.P. Nihil dicis: neque enim nebula

ποτε Ἡρα γένοιτ' ἂν, ἔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἡρᾷ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διί. καὶ πρὶν τάχα ἐρῶν με φήσειεν αὐτῷ, οἱ δὲ πιεῦσασιν, ἐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν. ΖΕΥΣ. ἔκῃν, ἣν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, συμπεριεσχθήσεται μετ' αὐτῷ αἰεὶ, καὶ πόνον ἀπαυσον ἔξει, δίκην διδᾶς τῷ ἔρωτος. ΗΡΑ. ἔ γάρ δεινὸν τῷτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

vnquam Iuno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. IVN. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, vbi in terram venerit, et narrabit omnibus se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iouem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse. IVP. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris. IVN. Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

VII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

ΗΦΑΙ. **Ε**ώρακας, ὦ Ἀπολλων, τὸ τῆς Μαΐας
βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλὸν
τὸ ἐστίν, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη
ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκείνῳ
γε φῶ βρέφος, ὦ Ἡφαίστε, ἢ μέγα ἀγαθόν,
ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα αὖ ἀδικῆσαι δύ-
ναιτο ἀρετίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶ-
να, ἔ τὴν τρίαينαν ἐκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ
τέτα γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τῷ κελεῖ τὸ ξίφος,
ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τῷ τόξῳ,
καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ.

Apollinis et Vulcani.

VVLC. **V**idistin', Apollo, Maiæ filiolum ma-
do editum? quam pulcer est, ar-
ridetque omnibus; et iam patefacit aliquid, quod
magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixe-
ro infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui
Iapeto sit senior, quantum ad astutiam? VVLC.
Eccui male facere possit recens natus? AP. Ro-
ga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
Martem; illius enim eduxit clam vagina gla-
dium: ne me ipsum dicam; quem exarmauit
arcu et sagittis.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἴση, ὦ Ἥφαισε, εἴσαι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσήλθεν ἤδη. ΑΠ. τί ἔν, πάντα ἔχεις τὰ ἔργα λεία, καὶ ἔδεν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἀπολλών. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκιψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νῆ Δία, τὴν πυράν γαρ ἔχ' ὄρω. ΑΠ. ἀλλ' ὅψαι αὐτὴν περ ἐν σπαργάνοις τῶ βρέφους. ΗΦΑΙ. ἔτως ὀξύχαιε 12) ἐστὶ καὶ ἀπὸ τῆς γαστρὸς ἐκμαλετήσας τὴν κλεπτικὴν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σωμαῖα, καὶ ἐπίτροχα. ὃ δὲ καὶ διακο-
νεισθαι

2. VVLC. Haec iste recens natus, qui vix mouere se poterat in fasciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VVLC. Atqui iam accessit. AP. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit? VVLC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VVLC. Ita me Iupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VVLC. Tamne acutis est manibus, ac si in vtero medietatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audiuiſti iam loquentem argutula quaedam et volubilia: quin et sinistra-

12. Ὀξύχαιε] Significat *agili manuum mobilitate promptum*. Hemſt.

τεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος
 τὸν Ἑρώτα κατεπάλαυσεν εὐθύς, ἐν οἷδ' ὅπως
 ὑφέλων 13). τῷ πόδε· αἶτα μεταξὺ ἐπαινέμε-
 νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κερὸν ἔλαβε,
 προσπτοξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκη· τῷ Διὶ
 δὲ γελῶντος, τὸ σιγῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρυτέρως
 ὁ κεραινὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κακείνον
 ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸν παῖδα
 Φῆς. ΑΠ. ἔ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.
 ΗΦΑΙ. τῷ τῷ τε το τεμαίρεσθαι ἔχεις;

ΑΠ. Χαλῶνην που νεκρὰν εὐρών ὄργα-
 νον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ
 ἀναρ-

nistrare nobis vult: heri vero prouocatum Cu-
 pidinem luctando deiecit statim nescio quomo-
 do subducens pedes: tum interea dum lauda-
 batur Veneris cestum surripuit, illum amplexae
 ob victoriam; Iouis autem ridentis sceptrum,
 et, nisi grauius esset fulmen, multumque ignem
 haberet, illum quoque surripuisset. VVLC.
 Agilem quendam et alacrem puerum narras.
 AP. Non hoc tantum, sed et iam musicam.
 VVLC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP. Testudinem alicubi mortuam quam in-
 venisset, instrumentum ex ea musicam compegit:

S 4

manu-

13. Ὑφέλων] Luctatorum est ὑφέλων τὰς
 πόδας, τὰ σκέλη, vt aduersarios in ter-
 ram deiiciant. Lubrica quoque dicuntur
 ὑφέλων, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τὰς
 πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. Hemst.

ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβας 14) ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινόμενος ἐπτά χορδὰς, μελωδοῖ πάνυ γλαφυρόν, ᾧ Ἥφαιστος, καὶ ἐναρμόνιον, ὥς καὶ αὐτὰ φθάνειν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσκήντα. ἔλθγει δὲ ἡ Μαῖα, ὥς ἔδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τῆς ἄλλης κατίοι, κλέψων τί κίκερθεν δηλαδὴ. ὑπόπτρας δ' ἐσί· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν,

manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum clauiculis infixis, et asserculo supposito, fidesque intendens septem canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, et concinnum, ut ego met ipsi inuideam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: et virgam quandam sibi confecit mirabili virtute

14. Κολλάβας] Κόλλαβοι sunt paxilli, vel clauiculae, quibus fides in lyris intenduntur. Πήγεις vero sunt manubria. Ζυγὸς vero, siue ut aliis ζύγωμα, iugum, est transuersum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus, siue quibus nullum illae sonum edebant. Graecis.

ναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τὰς νεκράς.
 ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγιον εἶναι.
 ΑΠ. τοιγαρὲν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν
 πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὗγε ὑπέμνησας· ὥς τε βα-
 διῶμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ περ ὡς Φῆς εὐ-
 ρεθεῖη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

tute praeditam, qua animas ducit, deducitque
 mortuos. VVLC. Hanc ipsi donavi, ludicrum
 ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem
 forcipem (furto sublatum.) VVLC. Recte sa-
 ne admonuisti: quare ibo ad eum recuperan-
 dum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

Ἡφαίστε καὶ Διός.

ΗΦΑΙ. Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γάρ,
 ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν
 ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους θεοὶ μιᾷ πληγῇ διατε-
 μεῖν. ΖΕΤΣ. εὗγε, ὦ Ἡφαίστε· ἀλλὰ δῖελέ
 με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών. ΗΦΑΙ.

Vulcani et Iouis.

VVLC. Quid me, Iupiter, oportet facere?
 venio enim, ut iussisti, securim
 habens acutissimam, etiam si lapides opus sit vno
 ictu dissecare. IVP. Recte sane, o Vulcane. At tu
 diuide meum caput in duas partes deiecta securi.

ΗΦΑΙ. πειρᾷ με, εἰ μέμνηνα; πρόσταττε δ' ἄν
 τάληθες, ὅπερ θέλεις σαι γενέσθαι. ΖΕΥΣ.
 διαιρεθῆναι μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις,
 ἔ νῦν πρῶτον ὀργισομένῃ πειράσῃ με· ἀλλὰ χρεὶ
 καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
 ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ με τὸν ἐγ-
 κέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὄρα, ὦ Ζεῦ,
 μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν· ὁξὺς γὰρ ὁ πέλεκυς
 ἐστὶ, καὶ ἐκ ἀναιμωτί, ἔδει κατὰ τὴν Εἰλεΐθιμαν
 μυιώσεται σε. ΖΕΥΣ. κατένευκέ μόνον, ὦ
 Ἥφαιστε, θαρρύνων. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέ-
 ρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ
 χρεὶ ποιεῖν, σὲ κελεύοντος; τί τέτο; κόρη ἔνο-
 πλος;

V V L C. Tentasne me an infaniam? Quin im-
 pera vere quod vis tibi fieri. I V P. Diuide mi-
 hi caluariam: quod si morem non gesseris, non
 nunc primum iratum experiere me. Sed vide
 ut ferias omni animi contentione, neque cun-
 cteris: pereo enim prae doloribus, qui meum
 cerebrum conuellant. V V L C. Vide, Iupi-
 ter, ne male quid faciamus: acuta enim secu-
 ris est, et non sine sanguine, neque ad Luci-
 nae, morem tibi obstetricabitur. I V P. Incute
 modo, Vulcane, audacter: ego enim noui
 quid conducat. V V L C. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat,
 te iubente? Quid hoc? puella armata?
 Magnum,

πλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἤπερ σφατόπεδον, ἔκ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρίχιζαι, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθρασιᾶ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγεννηται ἤδη ἐν βραχεὶ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κόσμεῖ καὶ τῆτο ἡ κάρυς. ὥσε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γὰρ τὰ γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη

Magnum, o Iupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem viuam nutrices, idque armatam: profectq castra, non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, et furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac matura exitit breui: caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Iupiter, obstetriciam mercedem redde illa virgine mihi desponsa. IV P. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor. VVLC. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt; iamque

ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΤΣ. εἴ σοι ῥάδιον,
ἔτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

iamque ipsam corripiam. IVP, Si tibi hoc facile, ita fac: noui tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΟΣ. Ἐσιν, ὦ Ἑρμῇ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;
ΕΡΜ. ἔδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ.
ὁμῶς προσάγγελον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει,
Φημί. ἀκαιρὸν γάρ, ὥς ἐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν ἐν
τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεσιν;
ΕΡΜ. ἔκ' ἄλλ' ἐτεροῖόν τι ἐσί. ΠΟΣ. συνή-
μι. ὁ Γανυμήδης ἐνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο·
ἀλλὰ

Neptuni et Mercurii.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc conuenire Io-
vem? MERC. Nequaquam, Ne-
ptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia
ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non
opportunum enim; atque adeo visere non licet
eum in praesentia. NEPT. Num Iunoni dat
operam? MERC. Minime: sed longe aliud
quiddam est. NEPT. Intelligo; Gany-
medes intus. MERC. Neque hoc: at
ipse

ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τῷτο φῆς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιᾶτόν ἐσι. ΠΟΣ ἀλλ' ἔχρη πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; ἂν ἔλελήθει ἡμῶς ἀνδρῶγυνος ὢν; ἀλλ' ἔδὲ ἐπεσήμεναιεν αὐτῷ ἡ γαστήρ δγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἔ γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὥς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τῷ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ.

ipse sane non optime valet. NEPT. Vnde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Puderet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patrum. MERC. Peperit iam modo, Neptune. NEPT. Agage: ille ne peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius vterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis vterum gestat, et in omni parte corporis: at quanam est Semele?

2. MERC.

ΕΡ. Θεβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθῆσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτήσασθαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἦκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τῆς πυρός, ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσασθαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτῆς μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν

τρίτω

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, eius vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Ioue cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est testum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percussio semori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc

tertio

τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἔν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διονύσον ἐπονομασθέντα. ΠΟΣ. ἔκ᾽ ἂν ἀμφότερα, τῷ Διονύσῳ τὰ τέκνα καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ οὗδὲ ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἔν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τ᾽ ἄλλα ποιῆσαι, ὅς' ἂν νομίζηται, ὥσπερ λεχοῖ.

tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Vbinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum tradidi Nymphis educandum, imposito Dionysi nomine. NEPT. Ergo utrumque Dionysi istius et mater et pater est hicce. MERC. Ita quidem videtur. At ab eo, aquam ipsi ad vulnus iaturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

Ἑρμοῦ καὶ Ἡλίου.

ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν,

Mercurii et Solis.

MERC. Sol, ne currum egeris hodie, Iupiter ait, nec cras, neque perendie;

ἡμέραν, ἀλλ' ἐνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις
 ἔσω νύξ μακρὰ, ὥς τε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὐ-
 θις τὰς ἵππας, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνά-
 παυε διὰ μακρᾶ σεαυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα,
 ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων.
 ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ
 ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, καὶ τὰ μοι ἀχθεταί, καὶ
 τὴν νύκτα τριπλασίην τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέ-
 γνωνεν; ΕΡ. ἔδὲν τοιαῦτον· ἔδ' ἐς αἰὲ τᾶτο
 ἔσαι. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεσέραν γε-
 νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πᾶ δὲ καὶ ἐσίν, ἢ
 πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ.
 ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύω-
 νος γυναικὸς, ἣ σύνεσιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς;
 εἶτα

die; sed intus mane: idque temporis interval-
 lum una esto nox longa. Quare solvunt Horae
 iterum equos: tu restingue ignem, teque re-
 crea quiete post longum tempus. SOL. Insolita
 haec, o Mercuri, atque inusitata nuncians ades:
 sed numquid de via aberrare visus sum in cursu,
 et extra limites equos agere, idque mihi succenser,
 et propterea noctem triplo maiorem die facere
 constituit? MFRC. Nihil quidem tale: neque
 semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut no-
 ctem sibi fieri productiorem velit. SOL. Ille au-
 tem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nun-
 ciares? MERC. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryo-
 nis uxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam
 amans:

εἶτα ἔχ' ἰκανὴν νύξ μία; ΕΡ. ἔδαμῶς. τεχθῆ-
ναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν,
καὶ πολὺχθλον θεόν. τῷτον ἔν ἐν μιᾷ νυκτὶ
ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιερ-
γείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἔν, ὦ Ἑρμῇ, ἔκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ
Κρόνου, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν) 15) ἔδ' ἀπό-
κοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, ἔδ' ἀπολι-
πὼν ἄν τὸν ἔρανον ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ
ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ
αὐτῆς

amans : tum porro non satis est vna nox? MERC.
Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo
congressu magnū et multis certaminibus insi-
gnem Deum: is talis ut vna nocte absoluator,
fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene
vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Sa-
turni (sumus autem soli sine arbitris) neque secu-
habat ille a Rheā, nec relicto coelo Thebis in le-
ctum ibat: sed dies erat dies, et nox itidem pro
mensu-

15. Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν] Consueta loquen-
di formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, *soli sumus et*
sine arbitris, qua tum potissimum vtuntur,
si quis liberius quiddam, quod alios, si ad-
sint, possit offendere, sit dicturus. Αὐ-
τὸς pro *solus*, *seivinctus ab aliis*, etsi satis sit
usitatum, est tamen, ubi sefellerit Inter-
pretes. Hemst.

αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δέ, ἢ παρηλαγμένον ἔδέν. ἔδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσήνη γυναικὶ ἔνεκα χρηῖ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεσέρεας μὲν γενέσθαι τὰς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδόν, ἀτριβῇ μένεσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τὰς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβίεν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδννται περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκεῖνος ἀπτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ἐν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῴφῳ. ΕΡ. σιώπα, ὦ Ἥλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ κακείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέσειλε, τὴν μὲν σχολῇ
 προβαί-

mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iouis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras. MERC. Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans et Somnum, renunciabo iis etiam, quae Iupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur,

προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τὰς ἀνθρώ-
πους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν ἔτι τὴν νύκτα γε-
γεννημένην.

diatur, Somnus autem ne remittat homines,
ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

XI.

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.

ΑΦΡΟ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ ποιεῖν
σε; ὅπότε ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γέ-
νη, ἰσάναί μὲν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν εἰς τὸν
Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνη-
γέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐ-
τὸν ἐκ μέσης τῆς ἰδῆς; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀ-
φροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τέτων αἰ-
τιος. ΑΦΡΟ. Ἰα, εὐκείνος. ὑβριζῆς εἰσιν.
ἐμέ

Veneris et Lunae.

VEN. Quid ista, Luna, dicunt facere te?
quum aduersus Cariam veneris, siste-
re te bigas, et despectare in Endymionem dor-
mientem sub diuo, quippe venatorem; aliquan-
do etiam descendere ad ipsum ex media via?
LVN. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi ho-
rum causa. VEN. Hem: ille insolenter iniurio-
sus

ἐμὲ γὰρ αὐτῇ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι
 μὲν εἰς τὴν Ἰδὴν κατὰγων, Ἀγχίστῃ ἕνεκα τοῦ
 Ἰλίου, ἄρτι δ' εἰς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύ-
 ριον ἐκεῖνο μαιράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ
 ἐπέραςον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με
 τὸν ἐρώμενον· ὥςτε πολλάκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ
 παύσεται τοιαῦτα πρὶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ
 τὰ τόξα, καὶ τὴν φάρετραν, περὶ αἰρήσειν δὲ
 καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέ-
 τεινα εἰς τὰς πρυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὃ δὲ ἔκ οἷδ'
 ὅπως τοπαραυτίκα δεδιώς, καὶ ἰκετεύων, μετ'
 ὀλίγον ἐπιέλεσμαι ἀπάντων.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν;
 εὐπάραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ.
 ἔμοι.

sus est: en, in me matrem qualia designavit,
 nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia;
 alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescen-
 tulum, quem quum et Proserpinae amabilem
 fecit, ex dimidia parte mihi subripuit meos amo-
 res. Atque adeo saepe comminata fui, nisi de-
 sistat talia facere, me confracturam esse eius
 arcus et pharetram, imo etiam circumcisorum
 alas: quin iam plagas ipsi intentaui in nates
 sandalio: is autem nescio quo pacto, in prae-
 sentia quidem timectus et supplex, post pau-
 lo oblitus est omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? ma-
 lum enim hoc maxime solatio mitigetur. LVN.
 Mihi

ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ,
καὶ μάλιχα ὅταν ὑποβλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ
ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δε-
ξιά δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω ἐπικεκλα-
σμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περικειμένη· ὁ
δὲ ὑπὸ τῆ ὕπνῃ λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμ-
βρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψο-
φητὶ κατιῶσα, ἐπ' αἰρων τῶν δακτύλων βε-
βηκυῖα, ὥς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖν·
οἶσθα· τί ἂν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα·
πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τῆ ἔρωτος.

Mihi quidem sane pulcer, o Venus, videtur;
tumque maxime, quando subiecta super rupem
chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex ma-
nu pene defluentia: dextra vero circa caput sur-
sum reflexa admodum decet faciem ambiens:
ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur am-
brosum illum halitum. Tunc ergo sine ullo
strepitu delapsa, summisque pedum digitis in-
nixa, ne expergefactus subito conturbetur; rem-
nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae conse-
quuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. **Ω** τέκνον Ἔρως, ὄρα οἷα ποιεῖς. οὐ
τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς
ἀνθρώπους ἀναπείθεις κατ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλή-
λων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἔρανῳ· ὃς
τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπίδεικνύεις, ἀλλάτ-
των ἕς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ καὶ ῥ' δοκῇ· τὴν Σε-
λήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τῷ ἔρανῳ, τὸν Ἥλιον δὲ
παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις,
ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἕς ἐμέ
τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρόων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ,
ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γρυῦν ἤδη,
καὶ

Veneris et Cupidinis.

VEN. **Ο** fili Cupido, vide, qualia facis:
non ea, quae in terra contingunt,
dico, quaecumque homines inducis, ut in se
quisque aut alii in alios admittant; sed etiam
quae in coelis: qui Iovem quidem multas in
formas conuersum identidem exhibes, eum mu-
tans in quodcumque tibi commodum viderur,
Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clyme-
nen commorari nonnunquam cogis oblitum cur-
sus ordiendi: nam quae in me genitricem com-
mittis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed
tu, audacissime, Rheam etiam ipsamiam vetulam
et

καὶ μητέρα τοσάτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδερ-
σειν, καὶ τὸ Φρύγιον μειράμιον ἐκείνο ποθεῖν·
καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη
τὰς λέοντας, παραλαβῆσα καὶ τὰς Κορύβαντας,
ἄτε μανικὰς καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω
τὴν Ἰδὴν περιπολῆσιν· ἡ μὲν, ὀλολύξεσα ἐπὶ
τῷ Ἄττι· οἱ Κορύβαντες δὲ, ἃ μὲν αὐτῶν, τέ-
μνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὃ δὲ, ἀνείς τὴν κόμη,
ἵστα· μεμνηνὼς διὰ τῶν ἁρῶν· ὃ δὲ, αὐλεῖ τῷ
κέρατι· ὃ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ 16), ἡ
ἐπικτυ-

et matrem tot Deorum impulisti, ut puerum
amet, Phrygiumque istum adolescentulum ap-
petat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque
leonibus et adsumtis in comitatum Corybanti-
bus, qui scilicet fanatici sint et ipsi, sursum deor-
sum Idam circumuagantur, haec ululatus edens
ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit si-
bi ense cubitum, ille effusa coma fertur furietus
per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,
alius bombum excitat pulso tympano, aut
T 4 increpat

16. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum
minus, quod manibus a saltantibus pulsaba-
tur, cuius sonus voce βόμβος recte expri-
mitur. Cymbalum vero fuit instrumentum
constans duobus hemisphaeriis aeneis et
concauis, quae collidebantur, et quorum
sonitus voce κτύπος commode describi-
tur. *Glexic.*

ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντὰ ἐσι. δέδια τοῖνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιᾶτο ἢ τὸ μέγα σέκακον τεκῆσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ πᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔσα, κελεύσῃ τῆς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέεσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΒ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέεσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιχῶ αὐτές· οἱ δὲ, σαίνεσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ σῶμα, περιλιχησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε
 ἂν

increpat cymbalo: et in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas comprehensum te discerpere aut leonibus obiiicere: ista timeo in periculo te versantem videns.

2. CVP. Bono esto animo, mater, quandoquidem et leonibus ipsis iam familiaris sum, et saepe consensis eorum tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, et manum acceptam in os delambentes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem

ἀν ἐκείνῃ σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη ἔσα ἐν τῷ
 Ἄττῃ· καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ
 οἷά ἐσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ
 τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τέτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ
 μήτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τῷ Ἀρεῶς,
 μήτ' ἐκείνον σῷ; ΑΦΡΟ. ὡς δεινὰς εἶ, καὶ κρατεῖς
 ἀπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ μὴ ποτὲ τῶν λόγων.

tandem illa otium agat, aduersum me vt quicquam
 conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego
 delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vos-
 met autem ipsae desiderio tenemini pulcrorum:
 eorum ergo ne me infimuletis: hoc cenne vis, ma-
 ter, vt non amplius ames neque ipsa Martem, nec
 ille te? VEN. Quam mirificus es et superior omni-
 bus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

XIII.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.

ZETΣ. Πύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡρά-
 κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ
 ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια σῷ
 συμ-

Iouis, Aesculapii, et Herculis.

IVP. Cessate, Aesculapi et Hercules, ri-
 xantes inter vos quasi homines:
 indecora enim haec, et aliena conuiuio
 T 5 Deo-

συμποσίε τῶν θεῶν. HPA. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τετὸν τὸν Φαρμακέα προκατακλίνεσθαι μου. AΣΚ. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. HPA. κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε 17); ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιεῖντα, νῦν δὲ κατ' ἔλθον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας; AΣΚ. ἐπιλέλησαι γάρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; HPA. ἔκην ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τσσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνδρώ-
πας

Deorum. HERC. Ertu velis, o Iupiter, istum veneficum supra me accumbere? AESC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te Iupiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti. AESC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iouis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, et
in ho-

17. ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas inuoluta: vide quae notavimus ad Tim. §. I. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἀμὴν θέμις, quando mortuos in vitam reuocabat. Hemst.

πας ὑβρισὰς τιμωρέμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσῶσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρησιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἄδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα ἰσάμην, ὅτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἁμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τῷ χιτῶνος, καὶ μετὰ τῷτο, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐδέλευσα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρεῖανδεδυκώς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλω, ἀλλ' ἔδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορέμενός

in homines iniuriosos animaduertendo: tu vero praefectas herbarum radices colligis, et circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil praestiteris.

2. AESC. 'Recte narras: nam iniusta tibi flammae vestigia sanavi, quando nuper huc adscendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci liberos et uxorem. HERC. Nisi desieris conui-

μενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔ πολὺ σε
 ὀνήσει ἡ Ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ
 κεφαλὴν ἐκ τῷ ἔρανῃ, ὥς μὴδὲ τὸν Παιήονα
 ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον συντριβέντα ΖΕΥΣ.
 παύσασθέ Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν
 ξυνεσίαν, ἡ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ
 συμποσίῃ καί τοι εὐγνωμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκα-
 τακλίνεσθαί σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον ἀποθανόντα.

ciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum
 profutura sit immortalitas: etenim sublatum te
 proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne
 Paean quidem ipse mederi tibi possit, cranio con-
 trito. IVP. Finem, inquam, altercandi facite, et
 non conturbate nobis consuetudinis iucundita-
 tem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a conui-
 vio. Enimuero aequum est, Hercules, priorem de-
 cumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπόλλων; ΑΠ.
 ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτι-
 κοῖς.

Mercurii et Apollinis.

MERC. Quid contracto vultu es, Apollo?
 ΑΡ. Quia enim, Mercuri, pa-
 rum ex sententia mihi procedunt res amato-
 riae.

κοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιαῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. ἔδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλε. ΕΡ. τέθνηκε γάρ, εἰπέ μοι, ὁ Τάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνος; ὦ Ἀπολλων; ἢ τίς ἔτις ἀνέραςος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεῖράκιον; ΑΠ. αὐτὸς ἐμὲ τὸ ἔργον. ΕΡ. ἔκιν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλων; ΑΠ. ἔκιν, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκῆσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κἀκίσα ἀνέμων ἀπολάμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλῶ καὶ αὐτὸς, ἀμελόμενος δέ,

riae. MERC. Dignum certe moerore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? et quis adeo amoris expertus erat, ut occiderit formosulum illum iuuenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam inuoluntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iam dudum et ipse, sed

δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέ-
 ῥιψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω·
 ὁ δὲ ἀπὸ τῆ Ταυγέτης καταπνεύσας ἐπὶ κεφα-
 λὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτόν, ὥς ἐκ
 τῆς πληγῆς αἷμα τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖ-
 δα εὐθύς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυ-
 ρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι
 ἐπισπώμενος ἄχρι τῆ ἕρκος· τῷ παιδί δὲ καὶ
 τάφον ἐχώσαμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπῃ ὁ δίσκος
 αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τῆ αἵματος ἀνθος
 ἀναδέναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὣς Ἑρμῇ, καὶ
 εὐανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γραμί-
 ματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρα σοι
 ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; E P, ναί, ὦ Ἀπολ-
 λον·

sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum
 proiicio, ut solebamus, discum in altum, Ze-
 phyrus, inquam, a Taygero deorsum spirans in
 caput puero impegit; quam poterat vehemen-
 tissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis
 manaret multus, et puer statim emoreretur.
 At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis
 immisissis, fugientem persecutus usque ad montem;
 puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi di-
 scus illum deiecit; atque a sanguine florem sub-
 mittere terram feci suavissimum, Mercuri, et flo-
 ridissimum omnium florum, qui praeterea literas
 habet luctum super mortuo testantes. Num tibi si-
 ne ratione tristitia videor adfectus? MERC. Vri-
 que,

λον· ἥδεις ἰγάρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥς τε μὴ ἄχθῃ ἀποθανόντος.

que, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne grauius feras eo mortuo.

XV.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

ERM. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναισον, ὦ Ἀπολλόν, τὰς καλλίστας γεγαμημένας, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνέσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶτι ῥέομενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικευφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώπῳ

Mercurii et Apollinis.

MERC. Et quale tandem, claudum istum Vulcanum, et artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem et Gratiam! A P. Fati quaedam felicitas, σ Mercuri: neque tamen id non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxime quando vident sudore manantem, in fornacem primum atque intentum, multam fuliginem in facie

πε ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιᾷτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσι τε, καὶ Φιλέσσι, καὶ συγκαθεύδουσι 18). ΕΡ. τῷτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ ἩΦαίσῳ Φθονῶ· σὺ δὲ κέμα, ὦ Ἀπολλον, καὶ κινδύριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει Φρόνει, κ' ἔγω ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

Α Π.

cie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur et vna cubant. MERC. Illud et ipse indignor, Vulcanoque inuideo. Iam tu capillos come, Apollo, et citharam pulsa, et superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæstricum corporis habitum, et artem lyrae temperandae; tum vbi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. Α Ρ.

18. Καὶ ὅμως τοιᾷτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσι τε, καὶ Φιλέσσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet; postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusatiuum et poscunt et habent, quasi et ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita solet vnus casus poni, ad quem verba sequentia, diuersum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo cum Graecis conueniunt Latini. *Iensus.*

ΑΠ. Ἐγὼ δέ τε καὶ ἄλλως ἀναφροδίτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γὰρ, ὧς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥς εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τῆ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων σεφάνας ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' ἔχρη αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σὲ λέγεται τετοκέναι· πλήν ἐκεῖνό μοι ξιστὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς ἔζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἀπόλλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ ἔρανῳ· ἄλλως

2. A P. Ego quidem et alias inuenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen et Hyacinthum, haec aufugit me et odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: et nunc illorum vicem coronas habeo. M E R C. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. A P. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. M E R C. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in coelo: quae

ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ, καὶ κεί-
 νη ἔρῳ, ὥς ἐοίχον αὐτῇ τῷ χαλκῷ τὰ τέ-
 λει. ΑΠ. καὶ ταῦτα εἶπεν τὸν Ἡφαιστον εἰδέ-
 ναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο,
 γενναῖον ὄρῳ νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν·
 ὥς ἐπὶ τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γὰρ δεσμός
 τίνα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλληφῆσθαι;
 σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. ΑΠ. ἐγὼ οἶδα; εὐ-
 ξάμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ συλληφθῆσόμενος εἶναι.

quae praeterea circa Martem est occupata pluri-
 mum, eumque amat; ideoque parum ipsam fa-
 bri istius ferrarii cura tingit. AP. Haec tu pu-
 tas Vulcanum seire? MERC. Sane: sed quid
 efficere possit, quum strenuum videt iuvenem;
 eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
 perat; nisi quod minatur, vinetula se quaedam
 machinaturum aduersus illos, et oppressurum ir-
 retitos in lecto. AP. Nescio: at equidem opta-
 verim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

Ἥρας καὶ Λήτους.

ΗΡΑ. Καλὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέ-
 κνα ἔτεκες τῷ Διὶ. ΛΗ. οὐ πᾶσαι,
 ὦ Ἥ-

Iunonis et Latonae.

IYN. Pulcros enim vero, Latona, et tu libe-
 ros peperisti Ioni. LAT. Non omnes;
 Iuno.

ὁ Ἥρᾱ, τοιούτως τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥ-
 Φαισός ἐστιν. ΗΡΑ. ἄλλ' ἔστος μὲν ὁ χωλός,
 ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ
 κατασκευόσμηκεν ἡμῖν τὸν ἔρᾱνον, καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ἐγήμει, καὶ σπαδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ
 δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρῆνικὴ πέρα τοῦ
 μέτρεα, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν
 Σκυθίαν ἀπελθῶσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει 19)
 ξυνοκτονῶσα, καὶ μιμημένη τὰς Σκύθας αὐτὰς,
 ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσ-
 ποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξοῦειν, καὶ
 κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι,
 καὶ

Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulca-
 nus. IVN. Sed hic claudus tamen utilis est,
 quippe artifex optimus, et adornauit nobis coe-
 lum, et Venerem duxit, ab eaque obseruatur.
 De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra
 modum et montana; ac denique in Scythiam
 profecta nemo nescit quales cibos capiat hospi-
 tibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos,
 qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae
 se ferri cuncta se scire, et iaculari, et ci-
 thara ludere, et medicum agere, et vaticinari;
 V 2 tum

19. Οἷα ἐσθίει.] Hoc est, quibus sacrificiis
 delectetur: nam sacrificia esse putabant con-
 viuia Deorum. Cleric.

καὶ κατασησάμενος ἐργασήριχ τῆς μαντικῆς, τὸ
 μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύ-
 μοις, ἐξαπατᾷ τὰς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ
 ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως
 ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα.
 καὶ πλατεῖ μὲν ἀπὸ τῆ τοιᾶντα· πολλὰ γὰρ οἱ
 ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὰς καταγοητεύε-
 σθαι· πλὴν ἐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετω-
 πέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γὰρ ὁ
 μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον
 τῷ δίσκῳ, ἔπραεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύζεται
 αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ἔτω καλὸν καὶ κο-
 μήτην ὄντα. ὥς ἐχ' ὁρῶ καθότι καλλιτεκνο-
 τέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

Λ Η.

tum constitutis officinis artis diuinandi Delphis,
 Clari et Didymis frustratur consulentes, obli-
 qua et ambigua in vtramque interrogationis par-
 tem respondens, ne periculum sit, vt arguatur
 error. Inde quidem ditescit, plures enim
 sunt stulti, quique se praebent fascinandos:
 nec tamen praeterit prudentiores, plerumque
 praestigias ipsum offundere. Ergo vates igno-
 rabat se occisurum esse delicias suas disco; nec
 praediuinavit fore, vt fugeret ipsum Daphne,
 idque tam pulcrum et bellule comatum. Ita-
 que non video, qua parte prolis laude Nio-
 ben praestare videaris.

2. LAT.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενομήτονος, καὶ ὁ ψευδόμεντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκείνος θαυμαζὸς, ἐν ᾧ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ Μῆσαυ δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν αὐν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μασικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἀθλιὸς ἀπόλωλεν, ἀδίμως ἄλλος· ἡ δὲ καλὴ σε παρθένας ἔτω καλὴ ἐσιν, ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τῷ Ἀκταίωνα, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἰσχρὸς αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐὼ γὰρ

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix et mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos: sum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in conuiuio, admirationi est omnibus. I V N. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Mar-syas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actaeone, verita ne iuuenis euulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, V 3 neque

γὰρ λέγειν ὅτι ἂν τὰς τεκύσας ἐμαίετο, πάρε-
 θένος γε καὶ αὐτῇ ἔσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα,
 φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διῖ, καὶ συμβασιλεύεις
 αὐτῷ, καὶ διὰ τῆτο ὑβρίζεις ἀδελῶς· πλὴν ἄλλ'
 ὀψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύεσσαν, ὅπο-
 ταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατήϊ, ταῦρος ἢ
 κύκνος γενόμενος.

neque parturientibus obstetricaturam fuisse, vir-
 go si modo foret. L A T. Arroganter, o Iuno,
 te effers, quia coniux es Iouis, cumque eo re-
 gnum tenes: propterea contumeliam facis per-
 licenter: at videbo te post paulo iterum lacri-
 mantem, quum te Iupiter relicta in terram de-
 scenderit, tauri cygniue sumta specie.

XVII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠΟΛ. Τί γελοῦς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιά-
 τατα, ὦ Ἀπολλόν, εἶδον. ΑΠ. εἴ-
 πέ ἂν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀνέσχεαι ἔχω ξυγγελοῦν. ΕΡ.
 ἢ Ἀ-

Apollinis et Mercurii.

ΑΠΟΛ. Quid rides, Mercuri? M E R C.
 Quia scilicet maxime ridicula,
 Apollo, vidi. A P. Quin narra, ut et ipse
 re audita vna tecum possim ridere. M E R C.
 Venus

ἡ Ἀφροδίτῃ ξυνῆσα τῷ Ἄρει κατεΐληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὰς ξυλλαβῶν. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἔρεϊν ὅμοιας. ΕΡ. ἐκ πολλῶ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρυσεν αὐτὰς· καὶ περὶ τὴν εὐ- νὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθίς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾔετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπαὶ δὲ ἐπέβη- σαν τᾷ λέχῳ, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν. καὶ ἐντὸς ἐγε- γένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐταῖς ὁ Ἥφαιστος· ἐκείνη μὲν ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ ἔσσει, ἐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδεσμένη· ὁ δὲ Ἄρης
τὰ

Venus concumbens cum Marte confrieta est, et Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tan- dem modo? nam facetum quiddam dicturus vi- deris. MERC. Iampridem, opinor, ista quum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbi- trabatur: verum conspicit eum Sol, et indi- cium defert ad Vulcanum. Vbi autem adscen- derunt lectum, intraque casses recepti in ope- re erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, et superuenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quem- admodum obtegeret sese pudibunda: Mars

τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπι-
ζε ῥήξιν τὰ δεσμά· ἐπεὶ δὲ συνεῖς ἐν ἀφύ-
κτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

ΑΠ. Τί ἔν; ἀπέλυσεν αὐτὰς ὁ Ἥφαιστος;
ΕΡ. ἔδέπω, ἀλλὰ ζυγαλέσας τὰς θεάς, ἐπι-
δείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ
ἀμφοτέροι κατὰ νευυκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυ-
θριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἡδισον ἐμοὶ ἔδοξε μονο-
νυχί αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλ-
κεὺς ἐκεῖνος ἀκαιοδεῖται καὶ αὐτὰς ἐπιδεικνύμε-
νος τὴν αἰσχύνην τᾷ γάμῃ; ΕΡ. μὴ Δί', ὅς γε
καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεξῶς. ἐγὼ μὲν τοι, εἴ χεῖ
τάληθές εἴπειν, ἐφθόνην τῷ Ἄρει 20), μὴ μὲν

νον

primum effugere conabatur, sperabatque se ru-
pturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se tene-
ri, ut inde spes euadendi sit nulla, supplicabat.

2. AP. Quid ergo? absoluit eos Vulcanus?
MERC. Nondum; sed conuocatis Diis spectan-
dum praeber adulterium. Hi autem nudi am-
bo, colligatique demisso vultu rubore suffun-
duntur; spectaculumque sane iucundissimum
mihi fuit visum tantum non patratum opus
ipsum. AP. Fabrum autem istum non pudet
ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?
MERC. Nequaquam; ut qui etiam iuxta ad-
stans irrideat eos. Equidem, si verum est di-
cendum, inuidebam Marti non solum adul-
teranti

20. Ἐφθόνην τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dia-

νον μοιχεύσαντι τὴν κελίσιν θεόν, ἀλλὰ καὶ
δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔκῃν καὶ δεδέσθαι
ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τῷ; ΕΡ. σὺ δ' ἔκ ἂν, ὦ
Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι
γὰρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

teranti formosissimam Deam, sed et adligato
cum ea. ΑΡ. Tune ergo vinciri te patereris ea
mercede? ΜΕΡC. Tū nolle, Apollo? pro-
pius accede tantum et vide: magnus eris mihi
Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

dialogus ex Homero deformatus; sed isto-
rum lepor vix est, vt satis intelligi possit,
nisi poetam ipsum legeris Od. Θ. 331. Hemst.

XVIII.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Εγὼ μὲν ἰσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι
τοιᾶτος ἦν υἱός, θῆλυς ἔτω καὶ διε-
φθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα μὲν ἀναδε-
δεμέ-

Iunonis et Iouis.

IVNO. Me quidem puderet, Iupiter, ta-
lis filii, tam feminei et cor-
rupti ebrietate; qui mitra reuinctam ge-
rat

δεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις
 γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
 τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων·
 καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πα-
 τρί. ΖΕΤΣ. καὶ μὴν ἔτός γε ὁ Θηλυμίτρης,
 ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, ἔ μόνον, ἰὼ Ἥρα,
 τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆντας
 τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς Θράκας ὑπηγάγε-
 πο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδὲς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ
 τέτῳ στρατιωτικῷ, τὰς τε ἐλέφαντας εἴλε,
 καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς
 ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμαλωτὸν ἀπή-
 γαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἐπραξεν, ὀρχόμενος
 ἄμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις,
 μεθύων,

rat comam, plurimum cum furibundis mulieri-
 bus verferetur, mollior iis ipsis, ad tympana ti-
 biasque et cymbala choreas agens, atque omni-
 no cuius similior, quam tibi patri. IVP. At-
 qui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
 lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit,
 incolentesque Tmolium cepit, et Thracas tibi
 subiecit; sed et aduersus Indos rapto mulie-
 bri isto exercitu elephantos in potestatem rede-
 git, et regione tota potitus est, regemque
 paululum resistere ausum captivum abduxit;
 et ista quidem omnia perfecit saltans simul
 et choreas ducens, thyrsis vsus hederaceis,
 ebrius,

μεθύων, ὥς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δὲ τις ἐπε-
χειρήσῃ λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
τελευτήν, καὶ τῷτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδή-
σας τοῖς κτήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα
ταῦτα, καὶ ἐκ ἀνάξια τῷ πατρός; εἰ δὲ παι-
διὰ καὶ τρυφήν προσέσιν αὐτοῖς, ἔδειξ Φθόρος·
καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων. οὗ-
τος ἦν, ὅπερ ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

HPA. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαίνεσθαι καὶ τὸ εὖ-
ρεμα αὐτῷ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦ-
τα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθύουσιν ποιεῖσι σφαλλό-
μενοι, καὶ πρὸς ὑβρίν τραπόμενοι, καὶ ὅλως
μεμη-

ebrius, ut ais, et furore concitus. Tum si quis
in animum induxit male dicere ipsi, contumel-
liis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque pœ-
nas expetiit, vel ligatum obstringens palmiti-
bus, vel ut discerneretur efficiens a matre tan-
quam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, at-
que haud indigna patre? Si vero lusus et la-
sciunia simul adsint, nihil est ea in re, quod in-
vidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis
sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

2. IVN. Tu mihi videris laudaturus
etiam inuentum eius vitem et vinum; idque
tamen si videas, qualia perpetrent inebriati
titubantes atque ad iniuriam versi, et plane
furen-

μευηότες ὑπὸ τῆς πότης· τὸν γὰρ Ἰκάριον, ὃς
 πρῶτον ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ
 διεφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ.
 ἔδεν τῆτο Φῆς· ἔ γάρ οἶνος ταῦτα, ἔδεν ὁ Διό-
 νυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ
 τὸ πέρα τῆς καλῶς ἔχοντος ἐμφρεῖσθαι τοῦ
 ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἐμμετρα πίνη, ἡλαρώτερος
 μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔ-
 παθεν, ἔδεν ἂν ἐργάσκειτο ἔδενά τῶν συμπο-
 τῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν 21) ἔοικας, ὦ
 Ἥρα,

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo dō-
 nauit palmitem, ipsi compotatores intereme-
 runt concisum ligonibus. IV P. Nihil hoc ad-
 rem, quod dicis: non enim vinum ista, ne-
 que Bacchus facit; sed potus immoderate sum-
 tus, et ultra quam deceat ingurgitari mero:
 qui vero bibendi modum seruat, hilarior et
 suauior existit; neque eiusmodi, quale Icario
 contigit, quicquam designauerit in ullum
 compotatorem. At tu adhuc aemulari videris,
 Iuno,

21. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Ex hoc loco compo-
 situm illud in Lexica peruenisse credibile est:
 si quis pro spurio expellendum sentiat, eum
 nihil morabor: nam hic quidem sine dubio
 legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν· saepius ista par-
 ticula vitiata verbis sequentibus adhaesit.
 Hemst.

"Ἡρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε δια-
βάλλεις τῷ Διονύσῃ τὰ κάλλιστα.

Iuno, et Semeles meminisse, ut quae crimine-
ris Bacchi pulcerrimas dotes.

XIX.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας
θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν
Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν,
ἐμὲ τὴν μητέρα· μένης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς,
καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δάς, κενὴ δ'
οἰσῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστο-
χος; ΕΡ. δέδια, ὦ μήτερ, αὐτήν· φοβερά
γάρ ἐσι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπό-
ταν

Veneris et Cupidinis.

VEN. Quid enimvero, Cupido, quod
alios quidem Deos debellaris omnes,
Iouem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me
quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva,
et in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis
pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, et col-
lineandi sis imperitus. CVP. Meruo, mater, eam:
nam formidabilis est et torua, atque admodum vi-
rilis:

ταν ἄν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτήν, ἐπισείξω τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότερομος γίνομαι, καὶ ἀπορῆεῖ με τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γὰρ ἔ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπκισας αὐτόν, καὶ νενίκηκας. ΕΡ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίσταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορεῖται 22) αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλω παρῆπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσσει, Φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασσα, ἡ τῷ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλῶ-
σα,

rilis; quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, et contremisco, defluuntque tela meīs de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? et tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. CVP. At iste ultro admittit me, atque inuitat: Minerva contra semper suspiciosa torne me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praeteruolarem, propius ad-mota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum iniiciam,
aut

22. Ὑφορεῖται] Eleganter Erasmus, adductis supercilis, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset Benedictus, qui dedit, torne semper adspiciat hoc est δεῖ-
μῳ δεῖν. Hic autem ὑφορεῖσθαι suspectum habere, et diligentiam ne nocere obferuare. Hemst.

εα, ἡ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ, πολ-
λὰ τοιαῦτα ἠπειλήσε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, καὶ
ἐπὶ τῇ σήθεος ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχιδ-
ναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορ-
μολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναῖν δέδιας, ὡς Φῆς,
καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν
κρυαυρόν τῷ Διός. αἱ δὲ Μῆσαι διὰ τί σοι ἄ-
τρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κακύναι λό-
φος ἐπισείχσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;
ΕΡ. αἰδῶμαι αὐτάς, ὦ μήτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι,
καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχουσι,
καὶ ἐγὼ παρίσταναι πολλάκις αὐταῖς, κηλέμε-
νος

aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eius-
modi est interminata: tum porro acerbum vi-
det habetque ad pectus faciem quandam formi-
dolofam, serpentibus comatam, quam ego ma-
xime metuo: territat enim me, et, quum eo
oculos conuerto, in fugam propellor.

2 VEN. At expauescis Minervam, ut ais,
et Gorgonem; idque tu, qui non formidaris
fulmen Iouis. Musae vero cur tibi sunt inuul-
neratae, et extra teli iactum positae? an et il-
lae cristas concutiant, et Gorgonas ostendunt?
CVP. Revereor illas, mater; nam vene-
randae sunt, et semper quiddam commeditantur,
et cantu distinentur: atque ipse adsto saepius
illis

νος ὑπὸ τῷ μέλῃ. ΑΦ. ἔχ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἔνεκα οὐ τιτρώσκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, ἔδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε, Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὄρων· εἴτα καὶ ἰδίῳ τινι ἔρωτα ἤδη ἔρῃ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον; ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκῃσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιᾷτῳ ἔστιν. ἔπει τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte et istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur non vulneres? CVP. In summa, ne consequi quidem illam licet fugientem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem iam amat. VEN. Cuius, fili? CVP. Venationis et ceruorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, et sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem et ipsum, ac longe iaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsam arcu fixisti.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφρο-
δίτη, Πάρις, ἢ Ἀλέξανδρος.

ΖΕΥΣ. **Ε**ρμῆ, λαβὼν τετί τὸ μῆλον, ἀπιδί-
ες τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα τὸν βηκόλον, (νέμει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρῳ) καὶ λέγε πρὸς αὐτόν, ὅτι σε, ὦ Πά-
ρι, κελύβει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θαῖς, ἢ
τις αὐτῶν ἢ καλλίσῃ ἐσί· τῷ δὲ ἀγῶνος τὸ
ᾧθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὦρα δὲ ἤδη
καὶ

Dearum Iudicium.

Iupiter, Mercurius, Iuno, Minerva,
Venus, Paris, aut Alexander.

IVP. **A**ccepto, Mercuri, isto pomo abi in
Phrygiam ad Priami filium boum pa-
storem (pascit autem Idaei montis in Gargaro) ipfi-
que dic: Te, Pari, iuber Iupiter, quandoquidem
formosus ipse es, et sapiens in rebus amatoriis,
sententia Deabus lata pronunciare, quae illa-
rum pulcerrima sit: certaminis autem praemium
victrix recipiat pomum. Iamque commodum est,

καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθᾶμαι τὴν δίκαιαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἶόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νεοκηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μή τὸ καλλιγεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδεος τέτρα ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρεος, κἂν ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπισήσεις ἡμῖν δικαστὴν, θαρσύνουσα βαδιούμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. γὰρ

vt ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio nullus arbitri, vt qui ex aequo vos amem, et, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, vt alia ne dicam, necesse, vni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuuenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, et Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex et montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Iupiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae ostentationem: quid enim

γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό με; χρή δὲ καὶ ταύταις
ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. H P. οὐδ' ἡμεῖς
ὦ Ἀφροδίτῃ, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης
ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν διαίταν, ἀλλὰ δεχόμεθα
καὶ τῆτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ZETΣ.
ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί
Φῆς; ἀποσρέφῃ, καὶ ἐρυθρίᾳς; ἐσι μὲν ἴδιον,
τό αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρ-
θένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἀπιτε ἔν, καὶ ὅπως
μὴ χαλεπήνητε τῷ δικασῇ αἰ νενικημένοι, μηδὲ
κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νουάνισκῳ. εἰ γὰρ οἷόν τε
ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

E P. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ
μοι·

enim ille mei reprehenderit? attamen oportet
illis quoque placere hominem. IV N. Nec nos,
Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si
permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum,
quicumque sit, Parin. IVP. Tibine, nata,
eadem placent? quid ais? faciemne auertis et
erubescis? est hoc quidem proprium, ut vere-
cundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen
annuis: abite ergo: at ne quid acerbius
indignemini iudici, quae victae eritis, nec ma-
lum inferatis inueni: fieri quippe non potest,
ut aequae sitis pulchrae omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam,
ego viae dux, vos autem non lente sequimini

μοι· καὶ θαρρῆσθε, εἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἰκανώτατος· ἐκ· αὐτοῦ ἐκείνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τῆτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμὲ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δίκασιν· πότερα δὲ ἀγαπῶς ἐστὶν ἔτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ συνέσιν; ΕΡ. ἔ· παντελῶς ἀγαπῶς ἐστὶν, ὧ· Ἀφροδίτῃ. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνιστῆναι Ἰδαίᾳ γυνή, ἰαυτὴ μὲν, ἀγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρεϊος· ἀλλ' ἔ· σφόδρα προσέχειν αὐτῇ δοίκε. τίνος δ'· ὧ· ἐνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως ἡρώμην.

Α·Θ·Η.

me: bonoque estote animo: novi Parin, iuuenis est formosus, praeterea amoris deditus, et ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo uiuit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier; commoda quidem facie, at rustica, et valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4 MIN.

ΑΘΗ. Παρὰ πρεσβεύεις, ὦ ἄτος, ἰδίᾳ ταύ-
 τη κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηναῖ,
 δεινόν, εἰδὲ κατ' ὑμῶν· ἀλλ' εἰρετό με, εἰ ἄγα-
 μος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τῶτο πολυ-
 πραγμονῶσα; ΕΡ. ἐκ οἶδα. Φησὶ δ' ἔν ὅτι
 ἄλλως ἐπείθον, ἐκ ἐξέπιτήδες, ἤρετό με. ΑΘΗ.
 τί ἔν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. εἰ δοκεῖ. ΑΘΗ, τί δὲ
 τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φι-
 λόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βεκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν
 ἀληθές ἐκ ἐχῶ λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄν-
 τ' καὶ τῶτων ἐρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βέλυσθαι
 ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ.
 ὁρᾷς; εἰδὲν ἐγὼ μέμφομαι, εἰδὲ προσεγκαλῶ
 σοι

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum pri-
 vatim cum ea sermones communicans. MERC.
 Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vo-
 bis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset
 Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curique sci-
 scitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod
 casu in mentem venerat, non de industria ro-
 gasse me. MIN. Quid ergo? caelebs est?
 MERC. Haud putem. MIN. Quid porro?
 bellicarumne rerum studio tenerar, et gloriae
 cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea
 de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi
 quod conicere licet iuvenem expetere, horum
 ut sibi facultas fiat, et velle sane se primum esse
 in praeliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, ne-

σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γάρ, καὶ ἐκ Ἀφραδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷς μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ κατὰ τὸ ἀπλῆν ἀπεκρίναμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων 23), καὶ σχεδὸν γε κατὰ τήν·

que infimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad quærelas sunt proclives, non Veneris hoc est. M E R C. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

§. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, et circiter ex aduerso Phrygiae sumus:

23. Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων] Ἀποσπᾶν, auellere, distrahere, auocare: ἀποσπᾶσθαι, vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix diuelli possunt ac discedere. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque auocari se patiuntur, raro commodi causa, saepius inconsiderate, sic vt periculum aliquod aut damnum grauius consequatur. Haec in Atticis, castigatissimisque scriptoribus satis sunt vñtata: verum quando ἀποσπασθῆναι

τὴν Φρυγίαν εἶμεν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὁρῶ,
καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβοῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δματῆρ τὸν Πά-
ρη. ΗΡΑ. πῶς δὲ εἶναι; ἃ γὰρ καὶ μοι φαίνε-
ται. ΕΡ. ταύτη, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαϊὰ σκό-
πει, μὴ πρὸς ἀκρὴ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευ-
ρὰν, ἃ τὸ ἀντρὸν καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. ΗΡΑ.
ἀλλ' ἔχ' ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί Φῆς; οὐχ
ὁρᾷς βαῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτῶσι δάκτυλον ἐκ
μέσων

mus: quin etiam Idam video, Gargarumque to-
tum accurate; et, ni fallor, ipsum vestrum iu-
dicem Paridem. IVN. Vbi vero est? necdum
enim mihi apparet. MERC. Illac, Iuno, ad
sinistrum respice; non ad summum montem; sed
iuxta latus, vbi antrum et gregem vides. IVN.
Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non
tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium

X 4

ex

ναί simpliciter pro χωρισθῆναι, recedere,
digredi ponitur, illud iam communi, quam
vocant, et minus accuratae Graece loquen-
di formae proprium est. Eandem vim ob-
tinuit ἀποσπασαί, vbi tum intelligendum
est ταύτῳ quod a Macedonia vel Alexan-
drina dialecto videtur tractum: nam apud
vetustiores vix equidem reperiri putem.
Πολλοὶ autem, secus atque Interpretes fe-
cerunt, iungendum est cum ἀπεσπασαίμεν
Hemst.

μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καὶ τινὰ ἐκ
 τῆ σκοπέλης κτκθέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
 καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκιδνασθαι τὴν ἀ-
 γέλην; H P A. ὤρῳ νῦν, εἴ γε ἐρεῖνός ἐστιν. E P.
 ἀλλ' ἐκεῖνος 24). ἐπιβῆδ' δὲ πλησίον ἐσμέν. ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, κατασάντες βραδίῳμεν, ἵνα
 μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανῆς κτδι-
 πτάμενοι. H P A. εὖ, λέγεις, καὶ ἔτω ποιῶ-
 μεν. ἐπεὶ δὲ καταβιβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀ-
 Φροδίτη, προῖεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ.
 σὺ

ex mediis rupibus prodeuntes; et quendam ex
 scopulo decurrentem, qui pedum habeat, et re-
 pellat, ne protenus dissiperur armentum? IVN.
 Video nunc, siquidem is est. M E R C. Is adeo
 ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si
 viderur, positis vestigiis incedamus, ne contur-
 bemus eum desuper ex improviso deuolantes.
 IVN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quan-
 doquidem autem degressi sumus, tui iam muneris,
 Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae:
 etenim

24. Ἀλλ' ἐκεῖνος] Ἀλλὰ eleganter positum:
 Imo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς inngenda cum
 κατασάντες: quandoquidem vero prope ad
 Paridem aduenimus, in terra, si viderur, posi-
 tis pedibus incedamus: ne scilicet inuenis a-
 nimo conturbetur, et plane stupebat, si
 nos desuper adnatantes viderit. Hemst.

σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκός, ἐμπειρος εἶ τῷ χωρείου,
 πολλάνις, ὡς λόγος, κατελθῆσα πρὸς Ἀγχί-
 σην. ΑΦΡ. ἔ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τέτοις ἀχθο-
 μαί τῶς σκώμασιν.

ΕΡ. Ἀλλ' ἐν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ
 αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τῷ
 μαιρακίᾳ τῷ Φρυγός, καὶ πολλάνις δεῦρο ἤλθεν
 ὑπ' ἐκείνῃ καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ
 παιδός· καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀστῷ ἦν 25),
 συμ-

etenim te par est peritā esse loci, quae saepe,
 vt fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN.
 Non admodum, Iuno, istis commoueor cauilla-
 tionibus tuis.

6. MER.C. Atque ego adeo vobis viam mon-
 strabo: etenim ipse non raro commoratus sum in
 Ida, quando Iupiter amabat adolescentulum Phry-
 gem: tum saepiuscule huc veni ab eo demissus ad
 inuisendum puerum: quumque iam ab aquila ve-
 here-

X 5

25. Ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀστῷ ἦν] Dubites,
 vtrum de Ioue haec intelligenda sint, an
 de Ganymede: posterius in versione fere
 sum secutus. Prius si quis anteferendum
 putet, sensus erit talis: *Et cum iam mūsa-
 tus in aquila lateret, ad latus eius vna vola-
 bam, adiutabamque in allcuando Ganymede:*
 series orationis fauet; sic dixerit ἐν τῷ
 ἀστῷ, quod Latinis est *latere in aquila,*
aquilae forma celari: idque eo probabilius,
 quia

συμπαριπτάμεν αὐτῷ, καὶ συντεκρίζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνέρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ παίρνιον· καταπτάμενος δὲ ἐπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κέφως μάλ᾽ αὖ τοῖς ἐνωξὶ περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τίσαν δακνών, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεσφραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἔν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβόν· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέας. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἔτοσι πλησίον, ὥς τε προσεΐπωμεν αὐτόν.

Χαῖρε,

heretur, iuxta simul volabam, alleuabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; deuolans autem pone eum Iupiter valde leuiter vnguibus amplexus, et oris, quam in capite gerebat, tiamam morfu prehensens tollebat puerum turbatum, ceruiceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

7. Sal-

quia Ganymedem non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de vnguibus alitis pendentem. *Henst.*

Χαῖρε, ὦ Βεκόλε. ΠΑ. νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὧν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἀγείς τὰς γυναῖκας; ἔ· γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, ἔτω γε ἔσαι καλαί. ΕΡ. ἄλλ' ἔ· γυναῖκες εἰσίν. "Ἦσαν δέ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναῖν, καὶ Ἀφροδίτην ὀρεῖς, καὶ μὲ τὴν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρεῖς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ ἔδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τῇ κάλλεος αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνώσιν ἐπιτρέπω· τῇ δ' ἀγῶνός τὸ ἀθλον εἴσῃ ἀναγνὲς τὸ μῆλον. ΠΑ. Φέρ', ἴδω, τί καὶ βάλεται· Η ΚΑΛΗ,

7. Salve, bonus pastor. PAR. Et tu sane, iuuenis: quis autem huc aduenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam et Venerem intueris, meque Mercurium misit Iupiter. At quid trepidas et palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Iubet autem te Iupiter, iudicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, et ipse formosus es, et doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tandem velit:

FORMA

ΚΑΛΗ, Φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἔν, ᾧ δέσπο-
τα Ἑρμῇ, δυνηθεῖν ἐγὼ θνητὸς αὐτός, καὶ
ἀγροικὸς ὢν, διμασῆς γενέσθαι παραδόξα φέας,
καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βανόλον; τὰ γὰρ τοιαῦ-
τα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀσικῶν·
τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἶγός ὁπότερα ἢ καλλίων,
καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν διμά-
σαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλᾶι, καὶ οὐκ
οἷδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέ-
ραν μεταγάγῃ τὴν ὄψιν ἀποσπᾶσας· ἡ γὰρ ἐ-
θέλει ἀφίσχασθαι χαδίως, ἀλλ' ἐνθά' ἂν ἀπερεί-
σῃ τοπρῶτον, τέττα εἴχεται, καὶ τὸ παρὲν ἐπαι-
νεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν
ὄρεᾷ,

FORMA PRAEſTANS, ait, ACCIPIAT. At
quomodo: domine Mercuri, possum ego morta-
lis omnino, et rusticus, iudicem agere admi-
randi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco
conueniat? haec enim talia diiudicare delicatu-
lorum potius et urbanorum hominum: de me
autem, quae capella capellam forma praestet,
item iuuenca iuuenecam aliam, id quidem forte
iudicauerim ex arte.

8. Hae vero omnes perinde pulchrae, et sane
nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat
visum abstractum; non enim vult abstinere facile;
sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque
praesens probat; quod si ad aliud transferit; id ae-
que

ὄρᾳ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον πα-
ραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχεται μοι τὸ
καλλὸς αὐτῶν, καὶ ὅλον πέριεῖληφέ με, καὶ
ἐχθρομαι, ὅτε μὴ καὶ αὐτός, ὥσπερ ὁ Ἄργος,
ὅλῳ βλέπειν δύταμαι τῷ σώματι. δεῦρ δ' ἂν
μοι καθῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδῆς τὸ μῆλον.
καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέ-
βηκε τῷ Διὸς ἀδελφῇ, καὶ γυναῖκα· ταύτας
δὲ θύγατέρας· πῶς ἂν ἔχαιε καὶ ἄλλῃ ἢ
κρίσει; ΕΡ. οὐκ εἶδα· πλὴν ἔχῃ οἶόν τε ἀναδύ-
ναι πρὸς τῷ Διὸς κεκλευσμένον.

ΠΑ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῇ, πείσαι 26)
αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς
νευ-

que patrum vider, atque immoratur, et a proximis
abripitur: atque adeo, ne longum faciam, cir-
cumfusa mihi est forma earum, totumque me
occupauit: indignor equidem, quod, quemad-
modum Argos, toto videre nequeam corporei
Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si
tribuam pomum. Huc porro accedit, haec ut sit
Iouis soror et coniux, illae filiae: qui ergo non
ardua sit hoc: etiam nomine pronuntiatio?
MERC. Haud scio: attamen fieri non potest,
ut subterfugias a Ioue iussus.

9. PAR. Vnicum illud, Mercuri, fac sibi per-
suadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferior-
res

26. Πείσαι] Positum est, ut Grammatici lo-
quun-

ναγκημένος, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. ΕΡ. ἄτω Φασί παῖσαι· ὥρα δέ σοι ἤδη περβαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τι; ἐκείνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βέλομαι, πότῃ ἐξαγιάσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τῆτο μὲν σὸν ἂν εἴη τῷ δικαστῇ· καὶ προσταττε ὅπῃ καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βέλομαι. ΕΡ. ἀπέδυτε, ὦ αὐταί· σὺδ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεστέφην.

Α Φ.

res discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita aiunt se facturæ; curandum tibi nunc, ut peragas iudicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorare examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me auersum.

10. VEN.

quantur; ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῆς. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti. Hemst.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύ-
σομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνος ἔχω τὰς ὠλέ-
νας λευκάς, μηδὲ τῷ βροῦπις εἶναι μέγα φρονῶ,
ἐπίσης δὲ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλῇ. ΑΘΗ.
μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης 27), ὦ Πάρι,
πρὶν ἂν τὸν κερὸν ἀπόδηται (Φαρμακίς γὰρ εἶσι)
μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτᾶ· καίτοι γε ἐχρῆν
μηδ' ἄτω κεκαλλωπισμένην παρῆναι, μηδὲ το-
σαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς
ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος
ἐπίδει-

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima
vestes ponam, ut discas, me non solas habere
vlnas candidas, neque eo, quod grandes mihi
sint oculi, elierri: namque aequaliter sum tota,
et similem in modum pulcra. MIN. Ne prius
illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposue-
rit (est enim venefica) ne te fascinet eius ope:
quin etiam laud oportebat ita exornatam ad-
esse, neque tot fucatam pigmentis, quasi re-
vera meretricem quandam, sed nudam formam
exhi-

27. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] Micyllas et Benedictus:
ne prius ipsum exueris, quae versio stare non
potest, nisi probaueris Ed. I. ἀποδύσης·
nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω,
vetat ratio linguae Graecae. Legendum
omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, *ne prius ipsa*
se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, *ne tu prius*
illam vestes ponere iubeas. Hemst.

ἐπιδεικνύειν. ΠΑ. εὖ λέγῃσι τὸ περὶ τῆς κερ-
 ςᾶ καὶ ἀπόθῃ. ΑΦΡ. τί ἔν ἐχί καὶ σὺ Ἀ-
 θηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελᾶσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισταίεις τὸν λόφον, καὶ τὸν
 δικασὴν φοβεῖς; ἢ δέδιαις μὴ σοι ἐλεγγητῶν τὸ
 γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἀνευ τῆς φοβερᾶς βλέπομε-
 νον. ΑΘΗ. ἰδὲ σοι ἡ κόρυς αὐτῇ ἀφῆρηται. ΑΦΡ.
 ἰδὲ σοι καὶ ὁ κερὸς. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. ὦ Ζεῦ τεράσιε τῆς θεᾶς, τῆς κάλλεος,
 τῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλε-
 νὸν αὐτῇ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς
 ἄξιον τῆς Διός; ὡς δὲ ὄρα ἡδὲ ἡδῶς; καὶ γλα-
 φυρὸν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη
 μὲν

exhibere. P. A. R. Recte monent de cestro: atque
 ergo deponere. V. E. N. Quid igitur nec tu, Mi-
 nerua, galea derraeta nudum caput ostendis,
 sed quatis cristas, ac iudicem territas: num me-
 tus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam
 conferat caesium illud oculorum, si absque illo
 galeae terrore spectetur? M. I. N. Ecce tibi,
 castis haec est demta. V. E. N. Ecce tibi, cestus
 quoque. I. V. N. At exuamur.

II. P. A. R. Iupiter prodigialis! quod specta-
 culum, quae forma, quanta voluptas! qualis
 haec virgo! quam regium ista et verendum
 resplendet, vereque dignum Ioue! haec au-
 tem ut suauiter intuetur! imo etiam festiuum
 quiddam, atque illecebrosam fabrifit. Iamque
 ego

μὲν ἄλλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ
 ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιδεῖν βέλομαι, ὡς νῦν γε
 ἀμφίβολός εἰμι, καὶ ἐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀ-
 προβλέψω, πάντα τὰς ὁψεις περισπώμενος.
 ΑΦΡ. ἔτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἀπιτε ἂν αἱ δύο.
 σὺ δὲ, ὦ Ἡρα, περίμενε. ΗΡ. περιμένω. κα-
 πειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα σοι καὶ τὰλλα ἡ-
 δὴ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς Ψή-
 Φε τῆς ἐμῆς 28). ἦν γὰρ με, ὦ Πάρι, δικά-
 σης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας
 δεσπό-

ego quod satis est habeo felicitatis. At, si pla-
 cer, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam
 nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
 potissimum oculos conuertam quaquauersum vi-
 su distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Re-
 teditate ergo vos ambae: tu, Iuno, resta. IVN.
 Resto: verum postquam me diligenter inspexe-
 ris, hoc aliud etiam tibi atque etiam est confide-
 randum, an placeant tibi dona, quae praemium
 tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari,
 iudicaueris esse forma praestantem, vniuersae eris
 Αἰῶνος

28. Τῆς ΨήΦε τῆς ἐμῆς] Ψῆφος ἐμῇ, *in-
 fragium mihi secundum ac fauens*: quemad-
 modum enim Latinis *meus*, *tuus*, sic apud
 Graecos aliquando ἐμός, σός, usurpantur.
 Εἰ καλὰ σοι, an vtilia tibi sint, rebusque
 tuis conueniant. Hemist.

δεσπότης. ΠΑ. ἔκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτε-
ρα· πλὴν ἄλλ' ἄπιθι, πεπράξεται γὰρ ἅπερ
ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέστηξαι σοι.
κῶτα ἦν με, ὦ Πάρι, διμάσης καλὴν, ἔποτε ἦ-
των ἅπει ἐκ μάχης, ἄλλ' αἰεὶ κρατῶν· πολεμι-
σὴν γὰρ σε, καὶ νικηφύρον ἅπεργάσομαι. ΠΑ.
ἄδεν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμῃ καὶ μάχῃ· εἰ-
ρήνη γὰρ, ὡς ἑρᾶς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν
τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἢ τῷ πα-
τρὸς ἀρχή· θάρρει δέ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ,
καὶν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἄλλ' ἐνδυθὶ ἔδῃ,
καὶ

Athae dominus. P A R. Non donorum spe no-
stra constant: iamque recede: fient in hac lite
finienda, quae videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adsum tibi:
at hoc, quaeso; si me, Pari, pronunciaris
formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, et
victorias reportantem reddam. P A R. Nihil,
Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam
pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phry-
giam et Lydiam, belloque nullo infestatur
patris imperium. At bono esto animo: ne-
quaquam ius tuum imminuetur; etiam si do-
norum spes nos iudices minime commo-
veat. Sed indue iam vestes, atque im-
pone

καὶ ἐπίθῃ τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐν- διατρέβων ἐκάστῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τὰς με ἀκχοσον· ἐγὼ γὰρ πάλα ὁρῶ- σά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν, ἐποῖον ἔτι οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τῇ κάλλει, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασί τας πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ διαφθεῖρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὁρῶν; τί δ' αὖ ἀπόναιντο τῇ σὲ κάλλει αἰβῶες; ἔπρε- πε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μὲν τοι ἄγροι-
κόν

pone galeam; satis enim vidi. Venerem adesse tempus.

13. V E N. En adsum prope: quin tu specta singulas partes curate, nihil praetercurrens, ve- rum immoratus unicuique membrorum. Si lu- bet autem, formose, et isthaec ex me audi. Ego sane iam dudum, quum te viderem iuue- nem et pulcrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat, beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso, quod non, relictis sco- pulis istisque rupibus, in vrbe viuas, sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fructum, capias ex montibus? quidue iu- vet honesta species tua boues? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agrestis

κόν τινα καὶ χωρίτην, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδὴν αἰ-
γυνάϊκες. ἀλλὰ τινὰ ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργό-
θεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακωνικῆς, οἷα περ ἡ Ἑλέ-
νη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' ἑδὲν ἐλάττων
ἡμῶν, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ
εἰ καὶ μόνον θεάσασαί το σε, εὖ οἶδ' ἐγώ, πάντα
ἀπολιπῶσα, καὶ παρασχῶσα ἑαυτὴν ἐκδοτόν,
ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀ-
κήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. ἑδὲν, ὦ Ἀφροδί-
τη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκήσαιμί σε, τὰ πάντα
διηγμένης.

ΑΦΡ. Αὐτὴ θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκεί-
νης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος
γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ.

λευκὴ

alicipius ac rusticae, quales per Idam sunt mu-
lieres, sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut
Corintho, vel Laeoniae, qualis Helene, aeta-
te integra, pulchra, nullaque parte inferior me,
quodque maximum est, amatoriae nequitiae pe-
rita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
bus relictis, seque in tuam potestatem dedita,
sequetur, et una tecum habitabit. Omnino au-
tem fieri non potest, quin inaudieris aliquid de
ea. P A R. Nihil quicquam, o Venus: at nunc
perlibenter audiverim ex te cuncta denarrantem.

14. V E N. Est filia Ladae, illius formosae,
ad quam Iupiter deuolauit in cycnum mu-
tatus. P A R. Qualinam facie? V E N.

Can-

λευκή μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐν κύκνῳ γεγενημένην· ἀπαλή δὲ, ὡς ἐν ὧ τρεφεῖσα, γυμνάς τὰ πολυλά· καὶ παλαισικὴ καὶ ἄτω δὴ τι περιπέδουτος, ὥς καὶ πόλεμον ἀμφὶ αὐτῇ γενέσθαι, τῷ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστῆραν ἀπήντησαν, προσεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένος· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγενημένης; ΑΦΡ. νέας εἴ σὺ, καὶ ἀγροίκος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γάρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ.

Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ouo nutrita: nuda plerumque luctae et palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis peruenit, omnes Achiuorum principes ad illam sibi despondendam conuenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias iam nuptae? VEN. Scilicet iuuenis es rudis et rusticus: ego quippe noni, ut conveniat ista facere. PAR. At quomodo? etenim velim et ipse scire.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ
 τῆς Ἑλλάδος, καὶ πειδὰν ἀΦίκη ἐς τὴν Λακεδαί-
 μονα, ὅψεται σε ἡ Ἑλένη· τέντεῦθεν δὲ ἐμὸν
 αἶψα εἶη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεται σε, καὶ ἀ-
 κολῶθήσεται. ΠΑΡ. τᾷτ' αὐτὸ καὶ ἀπιστον εἶ-
 ναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιπῆσαν τὸν ἄνδρα, ἐθε-
 λῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ.
 θάρρει τᾷτ' γε ἔνεκα. πᾶνδε γάρ μοι ἐσὼν δύο
 καλῶ, Ἥμερος καὶ Ἔρως· τᾷτ' σοι παραδώσω
 ἡγεμόνα τῆς ὁδῆς γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως,
 ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖ-
 κα ἔρᾳ· ὁ δ' Ἥμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς,
 τᾷθ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερτέον τε θήσει, καὶ ἐρά-
 σμιον·

15. V.E.N. Tu quidem peregrinaberis ad
 lustrandam nimirum Graeciam: tum vbi perue-
 neris Lacedaemonem, videbit te Helena: exin-
 de iam mearum fuerit partium curare, vt amo-
 re capta te sectetur. P.A.R. Id ipsum incredi-
 bile esse mihi videtur, vt, deserto marito, ani-
 mum inducat, cum homine barbaro et peregri-
 no nauigationi se dare. V.E.N. Bonum animum
 habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt
 duo, pulcherrima forma, Himerus et Eros:
 utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et
 Cupido quidem se totum insinuabit in eam,
 cogetque mulierem amare: Himerus autem
 tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse
 est, desiderabilem te faciet atque amabi-
 lem.

σμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῶσα δεήσομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολαθεῖν· καὶ ἄτως ἅπαντες αὐτὴν ἀναπεύσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γὰρ ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ ἐκ οἷδ' ὅπως καὶ ὁρῶν αὐτὴν οἶομαι, καὶ πλέω εὐδὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνεμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποίω.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὦ Παρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν 29),
ἀμεί-

lem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Grati-
as, ut nos comitentur: atque ita omnes cer-
te Helenam permouebimus. P. A. R. Quorsum
ista euadent, non liquet, Venus: attamen amo-
iam Helenam, et nescio quo pacto videre illam.
mihi videor, et nauigo recta in Graeciam,
redeoque compos mulieris, idque (me male ha-
bet, quod nondum haec omnia facio.

16. V. E. N. At tu ne prius ames, Pari, quam
mihi conciliatricī et pronubae gratiam retu-
leris.

Y 4

29. Προμνήστριαν καὶ νυμφ.] Vox altera de-
clarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir
ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo
ipsi pertingere nefas, e patris aedibus du-
cit sponfam. Siu autem tunc primum con-
trahit, ipsi sponso licet inde petere, sed
amico

ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ με νικη-
 Φόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ
 τὰς γάμους καὶ τὰ ἐπινύμια. πάντα γὰρ ἐνεσί-
 σοι, τὸν ἄρτα, τὰ κάλλος, τὸν γάμον τέτε-
 ρε μῆλα πρίσθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μὴ μου
 ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βέλαι ἐπο-
 μώσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπέσχε- πάλιν.
 ΑΦΡ. ὑπισχνέμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην
 παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολαθῆσιν γε ἐπ'
 αὐτὴν 30), καὶ ἀφίξασθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν
 Ἰλίον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ
 πάντα.

leris sententia secundum me data: decet enim
 me victricem vobis vna adesse, ac festum agere
 simul nuptiarum et victoriae meae: omnia quip-
 pe licet tibi, amorem, formam et nuptias pro
 isto pompo comparare. P A R. Metuo, ne me
 negligas post iudicium. V E N. Vin' insiuran-
 dum interponam? P A R. Neuriquam: sed pro-
 mitte denuo. V E N. Recipio enimvero tibi He-
 lenam me tradituram esse uxorem, eamque por-
 ro te secuturam esse, atque Ilium ad vos pro-
 fecturam: ipsa ego adero, et adiutrix ero ad haec
 omnia.

amico sibi, in eo obeundo munere, assum-
 pto, quā ideo παράνυμφος aut πάροχος di-
 cebatur. *Laedes.*

30 [Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a Luciano profectum es-
 se non credo: an ἐπακτὴν; imo potius ἐπὶ
 αὐτὴν. *Hemst.*

πάντα. ΠΑΡ. καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἥμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξις; ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ἥμεναιον πρὸς τέτοις παραλήψομαι. ΠΑΡ. ἀλλ' ἐπὶ τέτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τέτοις λάμβανε.

omnia. P A R. Etiam Amorem et Himerum et Gratias adduces? V E N. Ne dubita: Pothum et Hymenaeum insuper adsumam. P A R. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. **Η**κασας, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἡπαίλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; ἦν ἐθελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆ ἀρανῆσειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζησθε με, μάτην ποιήσετε· οὐ γὰρ

Martis et Mercurii.

MARS. **A**udistin, o Mercuri, qualia minitatus fit nobis Iupiter, quam superba et absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim

γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελ-
κύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ
τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν
καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν,
ἢ ἂν ἀρνηθεῖν· ὁμῶ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέ-
ρειν ὥς μὴ καταβρῆσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν 31) προσλάβωμεν, οὐκ ἂν
πείσθῃην.

ΕΡ. ΕὐΦήμει, ὦ Ἄρες. ἔ γὰρ ἀσφαλὲς λέ-
γειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσω-
μεν τῆς Φλυαρίας. ΑΡ. οἶσι γὰρ με πρὸς
πάντας

enim profecto detraxeritis. Ego contra si vo-
luero sursum attrahere, non vos solum, sed et
terram simul ac mare adducta in sublime tollam:
et cetera, quaecumque ipsemet audiuiisti. Ego
autem, si singulos compares, omnibus fortio-
rem esse et validiorem, inficias non iuerim:
sed vna iunctis tot Diis superiorem esse, vt pon-
dere nostro ne deducere quidem eum valeamus,
etsi terram et pontum adsumserimus, haud sane
mihi persuaferim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tu-
tum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet
ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas
ad

31. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καί, diuersus
est vsus, quando iterantur hac particulae,
neque huc congruit. Hemst.

πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχευθῆν ἡπισάμην; ὃ γὰρ μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκρόντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἔκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γάρ ἐ πρὸ πολλῶ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβέλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶν ἐδέδετο αὐτῷ κεραιῶν, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελῶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτῶ. ΕΡ. σιώπα· εὐφῆμι. ἐ γὰρ ἀσφαλές ἔτε σοὶ λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκροῖν τὰ τοιαῦτα.

ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noueram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, et Iuno, et Minerua seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserrata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine actionitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius. MERC. Tace: faue linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

Πανός καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΑΝ. **Χ**αῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. EPM. νῆ καὶ
σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. ἔχ' ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις;
EPM. καὶ μάλα. πῶς ἔν υἱὸς ἑμὸς εἶ; ΠΑΝ.
μοιχιδίος εἰμι, ἐξ ἑρώτος σοι γενόμενος. EPM.
νῆ Δία; τράγε ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα.
ἑμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύ-
την, καὶ πώγωνά λασίον, καὶ σκέλη δίχνηλα,
καὶ τραγικὰ, καὶ ἔρᾶν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; ΠΑΝ.
ὅσα ἂν ἀποσκιάψης εἰς ἐμέ, τὸν σεαυτῷ υἱόν,
ὦ πάτερ, ἐπονείδισον ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ
σεαυ-

Panis et Mercurii.

PAN. **S**alue, pater Mercuri. MERC. Imo
et tu quoque: sed quomodo sum ego
tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius et Mer-
curius: MERC. Ita sane: at quo pacto filius
meus es? PAN. Per adulterium sum ex amo-
re tibi natus. MERC. Profecto hircæ prius
aliquo adulterante capram: meus enim qui fie-
ri potest, ut sis cum cornibus, et naso tali, et
barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis,
et cauda super nates. PAN. Quicquid in
me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o
pater, probris ac dedecore afficis: quin potius
temet

σεαυτὸν, ὅς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς·
 ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. EPM. τίνα δὲ καὶ Φῆς σε
 μητέρα; ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἐγώ γε;
 ΠΑΝ. ἔκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησόν σεαυ-
 τόν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιά-
 σω. τί δακῶν τὸν δακτυλὸν ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ
 ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίᾳ λέγω Πηνελόπην. EPM. εἴτα
 τί παθῆσα ἐκείνη ἀντ' ἐμῆ τράγωσε ὁμοιον ἔτεκε;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε
 γὰρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ,
 μήτηρ μὲν σου, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ
 Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων
 Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος
 καὶ

temet ipsum, qui tales gignis et procreas; ego
 vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem
 dicis matrem tuam? numquid imprudens in ca-
 pra stuprum commisi? PAN. Non capram qui-
 dem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeat,
 si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuli-
 sti: quid commosso digito quaeris, multumque
 haesitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.
 MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum
 illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi.
 Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater
 quidem tua, inquit, ego sum Penelope Sparta-
 na: at patrem scito deum habere te Mercurium
 Maiae et Iouis filium: quod autem cornutus,
 hirci-

καὶ τραγосоκελῆς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατήρ ὁ σὺς, τράγω ἐκυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθου· καὶ διὰ τῷτο ὁμοίους ἀπέβης τῷ τράγω. ΕΡΜ. νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοῖςτον. ἐγὼ ἔν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὦν, σὺς πατὴρ κελύσσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μισθικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος ἐδὲν ἐμῷ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγῆμαι αὐτῷ τῷ χορῷ. καὶ τὰ ποιμένα δὲ εἰ θεᾶσαιό με, ὅποσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθέριον

hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis euaseris hirco. ΜΕΡC. Sane com-
memini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, et ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. ΠΑΝ. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, et fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem et thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quotcumque circa Tegeam et per Parthe-

θένιον ἔχω, πᾶνυ ἡσθήση. ἔρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶν δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτως ἡρίτευσσα ἐν Μαραθῶνι, ὥς τε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἐλθῆς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τῷ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πᾶν, ἤδη; τῷτο γὰρ, οἶμαί, καλῶσί σε. ΠΑΝ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ ἐκ ἂν ἀγκηπῆσαιμι συνῶν μιᾷ. ΕΡΜ. ταῦς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τῷ Διονύσῃ Μαινάσι, καὶ πᾶνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶσθα οὖν ὅ,τι

thenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quaeso, dic mihi, duxistin iam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. ΠΑΝ. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sum una, quaecum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. ΠΑΝ. Tu quidem irrides: ego vero et Echo et Pityn in eo, et cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque observor. ΜΕΡC. Scin' igitur, quid

ὅ,τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτᾷντί μοι;
 ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν
 ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσσιθί μοι, καὶ Φιλο-
 φρονῶ· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούον-
 τός γε τινός.

quid mihi gratificabere, fili, iam primum peten-
 ti a te? PΑΝ. Impera, pater: nos autem vi-
 derimus ista. ΜΕΡC. Et accede ad me, et
 comitate blanda complectere: patrem vero vide
 ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

ΑΠΟΛ. Τί ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίες, ὦ Διό-
 νυσε, ἀδελφές εἶναι Ἑρωτα, καὶ
 Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας
 τὰς μορφαίς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔμικρὰν
 περι-

Apollinis et Bacchi.

ΑΡΟΛ. Quid autem dicamus? eademne matre
 natos, Bacche, fratres esse Cupidi-
 nem, Hermaphroditum et Priapum, dissimiles pla-
 ne forma, et vitae instituto? etenim hic quidem
 undique pulcherrimum tractat, et potentia non
 medio-

περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχών· ὁ δὲ Θῆλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. ἐκ αὐ-
διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος·
ὁ δὲ καὶ πέρα τῆς εὐπρεπῆς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.
ΔΙΟ. μηδὲν θαυμασθῆς, ὦ Ἀπολλών· οὐ γάρ
ἡ Ἀφροδίτῃ αἰτία τῆς, ἀλλὰ οἱ πατέρες διά-
φοροι γεγεννημένοι· ὅπερ γε καὶ ὁμοπάτριοι πολ-
λάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἀρσεν, ἡ δὲ θή-
λεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ'
ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν·
τόξόταται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου
τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλών· ἐκεῖνα δὲ ἔχ' ὅμοια, ὅτι
ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοντονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ
μαντεύῃ, καὶ ἰσὺ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἶσι
γάρ

mediocri circumdatus omnibus imperat: iste mu-
liebris, semiuir, et ambigua facie; haud plané
dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam
ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C.
Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim
Venus huius discriminis causa, sed patres inter se
dispare: vbi sane eodem geniti patre saepius ex
vno vtero hic masculus, illa femina, quemadmo-
dum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos ta-
men similes, et eadem studia tractamus, quippe
ambo arcus usu periti. B A C. Vsque ad arcum,
eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident,
quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu
autem vaticineris, et sanes aegrotos. A P. Putan-

γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκυθαῖς; ἤγε καὶ παρεσκεύασαι, ἥν τις Ἑλλήν ἀφίκηταί ποτε εἰς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῶ, μυσатτομένη τὰς σφαγὰς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιῶσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοὶ διηγέσσωμαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτὰς περ μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος αἰδῶμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιῶτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ

ne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, vt, si quis Graecus peruenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo nauis, auersata caedes. BAC. Iure quidem illa merito.

2. Vetus ad Priapum vt redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaeci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in conuiuio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille; sed pudor vetat dicere. AP. Tentabat te? BAC. Rem tenes. AP. Tu autem quid ad haec? BAC. Quid aliud quam risi. AP. Laudo, quod

τὸ μὴ 32) χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γάρ, εἰ καλὸν σε ἔτις ὄντα ἐπέιρα. ΔΙΟ. Τὰς μὲν ἔν' ἐνεκα καὶ ἐπὶ σέ ἄν, ὦ Ἀπολλόν, ἀγάγοι τὴν πείραν· καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι. ΑΠ. ἄλλ' ἐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentauit. BAC. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus et comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur. ΑΡ. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

32. Εὐγε, τὸ μὴ] Scribendum est, εὐγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. Hemst.

XXIV.

Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.

ΕΡΜ. Εἰ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν ἄραν' θεὸς ἀθλιώτερος ἐμᾶ; ΜΑΙ. μὴ λέγε, ὦ Ἑρ-

Mercurii et Maiae.

MERC. Estne enim aliquis, mater, in coelo deus inferior me? ΜΑΙ. Ne dixeris, Mer-

ὦ Ἑρμῇ, τοιοῦτον μὴ δέν. E P M. τί μὴ λέγας;
 ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ
 πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν
 μὲν γὰρ ἐξαναζάντα παίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ;
 καὶ διασρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετή-
 σαντα ἕνασα, παρεξάναμ τῷ Διὶ, καὶ διαφέ-
 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτῆ ἄνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομῆντα· καὶ ἐπανελθόντα ἐτι κεκονιμέ-
 νον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν
 νεώνητον 33) τῆτον θύοχρόν ἦμειν, καὶ τὸ νέ-
 κταρ

Mercuri, tale quicquam. M E R C. Ne dixerim,
 qui tot negotia sustineo solus, lassitudine con-
 fectus, inque tot ministeria distractus! mane
 quidem mox atque surrexi, euerrere sympo-
 sium oportet, et postquam instraui concionem,
 cum ordine disposui singula, apparere Ioui et
 perferre quoquo versus nuncios ab eo sursum
 deorsum indies ingens spatium emetientem:
 quumque tediero adhuc puluerulentus, ap-
 ponenda est ambrosia: prius vero quam re-
 cens emtus ille pincerna veniret, ego etiam ne-
 ctar

33. Νεώνητον] Iure vocat Ganymedem, cu-
 ius rapti pretium dederat Iupiter vel equos
 immortales, vt cum *Homer.* II. ε. 265. et
Apollod. II. p. 123. plerique tradunt; vel
 vitim auream, vt ex Cycli poetis refert
Schol. Euripid. ad *Orest.* v. 1392. *Hemst.*

ταρ ἐγὼ ἐνέχρουν. τὸ δὲ πάντων δεινότατον,
ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-
λὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλάτῳ ψυχαγωγεῖν,
καὶ νεκραπομπὸν εἶναι, καὶ παρῆσαναι τῷ δικα-
στηρίῳ. ἔ γάρ ἴστανό μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα,
ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ τὰς ἀκκλησίαις κηρύτ-
τειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νε-
κρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

Καίται τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν
ἐκάτερος ἐν ἔρανῳ καὶ ἐν ἄδῃ εἰσίν. ἐμοὶ δὲ
καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ σείνα ποιεῖν
ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέ-
λης υἱοὶ ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὖ-
χῶνται

star infundebam. Quod autem omnium est
molestissimum, ne nocte quidem dormio solus
Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni
vmbas deducere, defunctosque prosequi, et
adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt,
quae de die facio, quum in palaestris versor,
in concionibus praeconem ago, rhetoras edo-
ceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant ad-
ministranda sunt mihi in tot partes obeundas
diuiso.

2. Atqui Ladae liberi alternis vterque in coe-
lo et apud inferos degunt: mihi autem singulis
diebus et haec et ista sunt facienda. Alcmenae et
Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati,
Z 3 epulan-

χᾶνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαΐας τῆς Ἀτλαντος
 διαπονέμαί αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἔχοντά με ἀ-
 πὸ Σιδῶνος 34) παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὃ, τι πράττει ἡ
 παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐδὲς
 εἰς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ'
 ἐκείθεν εἰς Βοιωτίαν, Φησίην, ἑλθὼν, ἐν παρό-
 δῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα
 ἧδῃ. εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἡξίωσα
 πεπεῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δελεύοντες.
 ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρεὶ γὰρ πάντα
 ὑπη-

epulantur curarum expertes: ego Maia Atlantis
 filia natus ministro illis. Quin imo iam modo
 venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam
 me miserat visurum, quid agat puella, antequam
 respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem
 Danaen: tum inde in Boeotiam, inquit, profe-
 ctus in transitu Antiopam vise. Iamque plane
 confectus animum despondi: atque adeo, si mihi
 facultas foret, perhibenter equidem postulauerim
 vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem
 serviunt. M A. Mitte ista, fili: oportet enim cun-
 cta

34. Ἀπὸ Σιδῶνος] Credo, Lucianum memo-
 riae vitio, dum his ludicris animum relaxat,
 param attentum pro sorore Cadmi filiam
 posuisse. Hemst.

ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν
ὥσπερ ἐπέμψθης, σόβει εἰς Ἄργος, εἴτα εἰς τὴν
Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις·
ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

Ita morigerari patri te iuuenem. Nunc igitur,
ut missus es, propera, quantum potes, Argos:
deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior ac-
cipias: nam in iram et bilem proclives sunt
qui amant.

XXV.

Διὸς καὶ Ἡλίου.

ZETΣ. Οἶα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κἀκίς;
ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα,
μειρακίῳ ἀνότητῳ πισεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν
κατέφλεξε, πρόσγειας ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ
κρύβης διαφθαγγῶν ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀπο-
σπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως αὐδέν ἄ,τι οὐ ξυνε-
τάραξε,

Iouis et Solis.

IVP. Qualia patraſti, Titanum peſſime! per-
didisti quae in tertis sunt omnia,
adolescuntulo insipienti concredito curru; quae
haec exuffit, prope terram latus, illa frigore
corrumpi fecit, multum inde abducto igne: ut-
que paucis dicam, nihil est, quod non contur-

τάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ
 γιγνώμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, εἰδὲ
 λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιῦτον ἡμῖν
 τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διΦρηλάτην ἐκπέπομ-
 Φας. ΗΛ. ἤμαρτον, ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέ-
 παινε, εἰ ἐπέσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πό-
 θεν γὰρ ἄν καὶ ἔλπισα τηλικῶτον γενήσεσθαι
 κακόν; ΖΕΥΣ. ἐκ ἥδεις, ὅσης εἰδῶτο ἀκρι-
 βείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐνβαίῃ
 τῆς ὁδῆ, οἴχεται πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν
 ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν
 χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀΦηνιάξουσιν εὐθύς·
 ὥσπερ ἀμέλει καὶ τῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
 καὶ

barit, et confuderit: ac nisi animaduerſa re de-
 ſeciſſem illum fulmine, ne reliquiae quidem ho-
 minum reſtarent: talem nobis optimum illum
 aurigam, et curruſ agitatoreſ emiſiſti. S. Q. L.
 Peccaui, Iupiter: ſed ne acerbiuſ feras, ſi mo-
 rem geſſi filio multum ſupplicanti: vnde enim
 ſperare potui tantum fore mali? I. V. P. Non tu
 ſciebaſ, quanta indigeret accuratibne haec reſ,
 et, ſi quiſ tantillum euagetur a via, actum eſſe
 de omnibuſ? ignoraſbaſne porro equorum ani-
 moſ, utque deceat continere ſumma vi fraena? ſi
 quiſ enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim:
 quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtule-
 runt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, inter-
 dum

καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῆ δρόμῃ ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβάλλοντα αὐτοί· ὁ δὲ ἔκτειχεν ὅ, τι χρῆσταιτο αὐταῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπισάμην, καὶ διὰ τῆτο ἀντειῖχον ἐπιπολὺ, καὶ ἔκ ἐπίστυον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῆ, ἀναβιβασάμενος 35) ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεσθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὰν, ἐφ' ὅπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω
ἀφέν-

dum etiam in contrariam, quam quo cussus forebat, partem; tum sursum et deorsum, ac plane quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Isthaec equidem omnia noram, at propterea retinebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnauit et lacrimis, et mater Clymene vna cum eo, permisi currum ut conscenderet, et monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum im-

Z 5

missis

35. Ἀναβιβασάμενος] Illud in Interpretibus reprehendere licet, quod βεβηκέναι dede-
rint viae *insistere*, quum sit, *firmiter certoque gradu nixum consistere*, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis et frenamordentibus non facile turbetur. ἐσσηκέναι βεβαιώς. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum et βεβηκέναι per se sumitur. Hemst.

ἀφέντα ὑπερνεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κἀτάντες
 αὐτοῖς ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιωῶ,
 καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ
 καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύναι· ὁ δὲ
 (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τοσέτα πυρός, καὶ ἔπι-
 κύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἔξεπλάνη, ὡς τὸ εἰ-
 κός· οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο ἔκ ὄντα ἐμὲ τὸν
 ἐπιβεβηκότα, κατὰφρονήσαντες τῷ μεριαιίου
 ἐξετρώποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐ-
 ποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς
 μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυχος 36).

ἀλλὰ

missis habenis in sublime ferri, tum deorsum
 rursus vergere, quoque pacto compotem esse ha-
 benarum, ac minimum concedere animis equo-
 rum. Addidi porro, quantum esset discrimen,
 nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe
 puer, quum conscenderat tantum ignem, et
 prospexerat in profundum immense patens, stu-
 pore perculsus fuit, ut par est: equi autem,
 ubi senserunt non adesse me, qui currum
 insistens regerem, contempto adolescentulo,
 praecipites extra viam ruerunt, et graviora
 ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e ma-
 nu dimissis, opinor metuens, ne excute-
 retur, ipse arreptam tenebat antygem.

Sed

36. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυχος] Est ἄντυξ
 orbiculus summae curuli sellae additus eam-
 que cingens; sed proprie tamen eius cacu-
 men

ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοί, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα πολμήσας; νῦν μὲν ἔν συγγνώμῃ ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὁμοίον παρανομίης, ἢ τινὰ τοιᾶ-
τον σεαυτῷ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅπως οὐκ ἔστι πῦρ ὃ κεραυνὸς πυρῶδες ἐσθλόν.
ὥς· ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς,
ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύσας, καὶ αἰγέροι γι-
γνέσθω-

Sed et ille iam, quam meruit, habet poenam, et mihi, Iupiter, satis est supplicii luctus.

3. IVP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, et populi fiant ob

men aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si currum consistere oporteret, habenae circumligari possent. Hinc patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιώς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. *Hemst.*

ἡέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει 37)· σὺ δὲ συμπη-
 ζόμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐ-
 τῷ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπτα) ἔλαυ-
 νε, ὑπαγαγὼν τὰς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τού-
 των ἀπάντων.

ob huncce casum. At tu refecto curru (infra-
 ctus enim est temo eius, alteraque rotarum con-
 trita) cursum redordire subiunctis equis. Ut
 tamen memor sis horum omnium.

37. Ἐπὶ τῷ πάθει] Dederant Interpretes,
prae dolore: parum accurate. Πάθος est
 ipsius Phæthontis fulmine icti præcipitati-
 que casus. Hemst.

XXVI.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠ. Εἰς μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ
 Κάστωρ ἐστὶ τῶτων, ἢ πότερος ὁ Πο-
 λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ ἔκιν' ἂν διακρίναιμι αὐτούς.
 E P M.

Apollinis et Mercurii.

AP. Potin ut mihi dicas, Mercuri, vter
 Castor sit horum, aut Pollux?
 nam equidem ut discernam eos, non est.
 MERC.

ΕΡΜ. ὁ μὲν χθρὲς ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκείνος
 Κάστωρ ἦν, ἔτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς
 διαγιγνώσκεις; ὁμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι ἔτος μὲν,
 ὦ Ἀπολλων, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχνη
 τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγω-
 νιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ
 Βέβρυκος Ἀμύκῃ ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων·
 ἄτερος δὲ ἔδὲν τοιῆτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθα-
 ρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὲς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὤνη-
 στας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλ-
 λα πάντα ἴσα, τῷ ὥς τὸ ἡμίτομον 38), καὶ
 αἵτηρ

MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is
 Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto di-
 gnoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic,
 Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae
 accepit ab aduersariis pugilatu certans; ea ma-
 xime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus,
 quando Iasoni socius nauigabat: alter autem ni-
 hil tale praefert, sed putus est atque integra
 facie. AP. Gratum inprimis fecisti, qui me
 docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta
 sunt paria, oui dimidium segmentum, eique
 addita

38. Τῷ ὥς τὸ ἡμίτομον] Pileos intelligi, qui-
 bus Castores utebantur, in aperto est posi-
 tum, indeque *Carullum* vocasse pileatos fra-
 tres: figura sane pileorum dissectum per
 medium oui putamen referebat. *Hemst.*

ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥς πολλαῖς ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τῷ Πολυδεύκης ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τότε, τί δήποτε ἐκ ἄμφω ζύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τῶτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔξυνετήν, ᾧ Ἐρμῇ, τὴν νομὴν, εἴτε ἔδ' ὄψοντα ἕτως ἀλλήλας, ὅπερ ἐπόθεν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς,

addita superne stella, iaculum in manu, et equus utriusque albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. ΜΕΡC. Fraternus amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum, alterum immortalitatem esse; inter se diuiserunt eo pacto ipsi immortalitatem. ΑΡ Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos

θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἄλλα,
ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται,
σύ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος
ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων
ἕκαστος ἔχει τινα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις
χρησίμην; ἔτσι δὲ τί ποιήσασιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ
εὐωχῆσονται, τηλικῶτοι ὄντες; ΕΡ. ἔδαυῶς,
ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσει-
δῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν
πᾶ ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαν-
τας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμπλέοντας.
ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σωτήριον λέγεις
τὴν τέχνην.

Deos, iste apud defunctos per vices fit. Atta-
men, sicuti ego vaticinor, Aesculapius mede-
tur, tu luctari docēs exercitator in hoc genere
optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque
Deorum singuli habent artem quandam aut Diis
aut hominibus vtilem, quid hi nobis operis fa-
cient? an inertes epulabuntur tam grandī na-
tu? MERC. Neutiquam, illis haec est mandata
provincia, vt ministrent Neptuno; et obequita-
re decet pelagus, et sicubi nautas hieme vexatos
viderint, confidere in ea naui, illaque vestos
feruare. AP. Bonam, Mercuri, et salutarem
narras artem.

Ἑνάλιον Διάλογον.

I.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας

ΔΩΡ. **Κ**αλὸν ἔρασῃν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν
 Σικελὸν τέτον ποιμένα ἐπιμεμνηνέαι
 σοί (1). ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος
 γὰρ υἱὸς ἔστιν, ὁποῖος ἂν ᾔ. ΔΩ. τί ἔν, εἰ καὶ
 τῷ Διὸς αὐτῷ παῖς ὢν ἄγριος ἔτω καὶ λάσιος
 ἐφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονό-
 φθαλμος, οἷσι τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν
 πρὸς

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae.

DOR. **P**ulcrum amatorem, o Galatea, aiunt,
 Siculum istum pastorem, insanire in
 te. GAL. Ne cauillare, Dori: Neptuni enim
 filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo?
 si vel Iouis ipsius filius ferus adeo et hirtus vi-
 deretur, quodque omnium est maxime deforme,
 vnoculus, censenne genus ipsi profuturum esse
 ad

I. Ἐπιμεμνηνέαι σοι] *Commode Lucianus*
 eam locutionem adhibuit, quae grauissimi
 amoris, futuriq[ue] proximi vim contineat.
Hemst.

πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. ἔδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὃ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, ἔδὲν ἐνδέεσερον ὁρῶν, ἢ εἰ δὴ ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, ἔκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐράμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑ. Οὐκ ἐράμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδισκὰν τῷτο ἔ φέρω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόρον αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παιζέσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὼ μεταξὺ τῶ ὄρεος καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομνηνύεται, ὑμᾶς μὲν ἔδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν
ἢ καλ-

ad formam? GAL. Neque hirtum illud eius, et, vt ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: et oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL. Haud certe amatum; verum illam nimiam obprobriandi libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex inuidia illud facere, quia pascens aliquando, quum a specula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua parte inter montem et mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omni-

A a

bus

ἡ καλλις ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπαῖχε τὸν
ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ· δεῖγμα γὰρ ὡς
ἀμείνων εἰμί, καὶ ἀξιώεστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθη-
τε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν κα-
λὴ ἔδοξας, ἐπίφθορος οἷε γεγονέναι; καίτοι
τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν
μόνον; καὶ τῆτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυ-
ρῶ καὶ γάλακτι. πάντα ἔν τὰ ὅμοια τέτοις ἡ-
γεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπότ' ἂν ἐθελήσης μαθεῖν,
οἷα τυγχάνεις ἔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρης τινὸς,
εἶποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε
σεαυτὴν ἄδεν ἄλλο ἢ χροῶν λευκὴν ἀκριβῶς· ἐκ
ἐπαι-

bus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque soli etiam
mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio
enim sunt, me forma meliorem esse, et amore
dignam: at vos despectae fuistis. DOR. Tu si
pastori et lumine defecto pulcra fuisti visa, ideo
te talem putas, cui inuideamus? atqui quid
aliud in te laudare potuit, quam candorem tan-
tummodo? hanc, opinor, ob causam, quod ad-
fueuerit caseo et lacti: cuncta igitur his similia
ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris discere, qualis tibi sit
facies, a rupe quadam, si quando tranquillum fue-
rit mare, pronam in aquam despectans, contempla-
re temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam
exqui-

ἐπαινείτο δὲ τῷτο, ἣν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἔρασῃν καὶ τῷτον ἔχω· ὑμῶν δὲ ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθημεὺς ἐπαινῇ· ὁ δὲ Πολύφημος τότε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἤκασαμεν αὐτῷ ἄδοντος, ὅποτε ἐκώμασε πρῶτην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη Φίλη, ὄνον ἂν τις ἐγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἶα! κρανίον ἐλάφῃ γυμνὴν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πῆχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, καὶ δὲ νόκλωπι περιζρέψας, ἐμελῶδει ἄμυσόν τι, καὶ

exquisite: illud autem non laudatur; nisi enitescat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem velistum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, siue nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem et aliis rebus excellit, et musicus est.

4. D O R. Tace, Galatea: audiuius illum canentem, quando comestatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum iugum addidisset, atque alligasset neruos, quos nulla clauicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam

καὶ ἀπώδῳ, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ
λύρα ὑπήχει· ὥς ἐδὲ κατέχειν τὸν γέλῳτα
ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ
μὲν γὰρ Ἥχῳ ἐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλον,
ἔτω λάλος ἔσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσχύνετο,
εἰ φανείη μιμημένη τραχεῖαν ὥδην, καὶ κατα-
γέλασον.

ἘΦερε δὲ ὁ ἐπέραιος ἐν ταῖς ἀγνάλαῖς ἀθυρ-
μάτιον ἄρκτε σκύλακα 2), καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ

προσ-

et absonum; dum aliud ipse vociferaretur, aliud
lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem
risum poteramus in amatorio isto cantico: nam
Echo multum aberat, ut respondere ipsi veller,
tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si vi-
sa fuisset imitari asperum cantum et ridiculum.

3. Imo ferebat etiam amabilis iste in vl-
nis ludicrum, vrsae catulum, hirsutia sibi
plane

2. Ἀθυρμάτιον ἄρκτε σκύλακα] Ἀθύρματα
non tantum catuli Melitaei, atque eius ge-
neris animalia oblectamenti causa delicatius
habita, sed et Deorum ἀθύρματα, quibus
sibi consecratis delectari putabantur. Poly-
phemi formam vrsi decebant, ludicrum ve-
nustissimum; ingenium, quod eos non sibi,
sed dominae Galateae seruaret. Vnum
vrsi catulum, quem in vlnis ferret, suffi-
cere putavit *Lucianus* suos sine dubio secu-
tus auctores. Τὴν καὶ minus opportune
posi.

προσεοικότε. τίς ἐκ ἂν Φθανήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιάττε ἐραστῆ; ΓΑΛ. ἔκ᾽ ἐν σὺ, Δωρί, δειξὼν ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδικιώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστῆς μὲν ἔδειξέ μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπ' ἐραστῆς εἶναι. τοιᾶτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς Φασι, καὶ σιτάμενος τὰς ἐπιδημῶντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶς αὐτῆ.

plane similem. Quis non inuideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiores scilicet, ac doctius canentem, qui que cithara ludere melius sciat. DOR. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudiuorus, ut aiunt, et cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eueniat, tuque mutuum ames illum.

positum: scripserat *Noster* κατὰ τὸ λάσιον etc. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι. *Hemst.*

II.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΥΚ. **Ω** πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κα-
 τάρᾳ ξένῃ· ὃς μεθύσας ἐξετύ-
 φλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς
 δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ
 μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ
 διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλᾳς, Ὀδυσσεὺς ὀνομά-
 ζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ἐν λέγεις, τὸν Ἰθακή-
 σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐ-
 πραξεν, εἰδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν.

ΚΥ. Κατέλαβεν ἐν τῷ ἀντρῷ, ἀπὸ τῆς νομῆς
 ἀναστρέψας, πολλὰς τινὰς, ἐπιβαλεῦντας δη-
 λονότι

Cyclopolis et Neptuni.

CYC. **P**ater, qualia sum passus ab illo scele-
 rato hospite, qui, quum inebriasset,
 excaecavit me dormientem aggressus. NEP.
 Quis ista, Polypheme, est ausus? CYC. Initio
 semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
 extraque teli iactum erat, Vlysssem sibi nomen
 esse dixit. NEP. Noui, quem dicas, Ithacen-
 sem illum: ex Illo domum reuehebatur. Quo-
 modo tamen ista patrauit, qui haud valde forti
 sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu re-
 versus aliquam multos, insidiantes nimirum
 gregi-

λονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύ-
 ρῃ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παρμεγέθης)
 καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐνκυσάμενος δ' ἔφθον δέν-
 δρον ἀπὸ τῆ ὄρας, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐ-
 τὰς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς,
 ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐν-
 ταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκείνος, εἴτε Οὔτις,
 εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πειεῖν φάρμακόν
 τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβελότα-
 τον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὖ-
 θὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πιόντι, καὶ τὸ
 σπήλαιον αὐτὸ ἀνεξρέφετο, καὶ ἔτι ὅλως ἐν
 ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ εἰς ὕπνον κατεσπᾶσθην.
 ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γὰ
 προσέειπε

gregibus: vbi autem opposui ianuae operculum
 (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci suc-
 censa, quam ferebam arbore a monte, id agere
 videbantur, ut absconderent sese. Tum ego cor-
 reptos eorum quosdam, ut aequum erat, com-
 manducaui, quippe latrones: ibi vaferrimus il-
 le siue Vtis, siue Vlysses, dat mihi bibere me-
 dicamentum infusum, suaue quidem, et odoris
 boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissi-
 mum: etenim cuncta statim videbantur mihi cir-
 cumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sur-
 sum deorsum vertebatur, nec amplius omnino
 apud me eram; denique in somnum deuolutus
 sum. Ibi ille, raso ad acuendum vecte, et ambusto

προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς ἂν ἐξέθορες μετὰ ξυ τυφλάμενος. ὁδ' ἂν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἔ γάρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΤ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνῃ παρὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὅπως ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλθον 3) ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε

Κύκλω-

insuper, lumine me priuavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

3. N E P. Quam tu altum obdormiuiſti, fili, qui non exſilueris, dum oculus effodiebatur. Vlyſſes autem quo pacto effugit: nam, vt mihi quidem certo perſuadeo, non potuit amouere petram a ianua. C Y C. Imo ipſe abſtuli, vt magis eum caperem exeuntem: nam quum conſediſſem iuxta ianuam, venabar manibus expanſis, ſolas praetermittens oues ad paſtum, praeciapiensque arietem quaecumque par erat illum facere pro me.

4. N E P. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros
Cyclo-

3. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec inter-

Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τῷ ἐπιβελεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπιόντες. ἔτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρχτος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλισα ἠνίατέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἔδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟ. θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη ὅτι,

εἰ

Cyclopas quanto poteris clamore aduocasses aduersum eum. CYC. Conuocaui, pater et uenerunt: sciscitati autem insidiatoris nomen, ubi ego dicebam Vtin esse, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumuentum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; uisciscar ipsum, ut discat,

Αα 5

quam-

interpunctio, qua Fl. caret, a posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, debuerat scribi: *μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo. Ut Gronouius uoluit, ita plane V. 2. et ferri potest, ὑπ' ἐκείνοις scilicet προβάτοις: sed potius habuerō, ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum ἡριῶ, ut Homero, cuius paene uerba Lucianus expressit, sit consentaneum: vid. Od. I, 444. Hemst.*

εἰ καὶ πῆρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον,
τὰ γὰρ τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτὰς καὶ ἀ-
πολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεσι· πλεῖ δὲ ἔτι.

quamvis caecitati oculorum mederi non possim,
fortunam tamen nauigantium, ut seruem eos
aut perdam, in mea esse potestate: nauigat au-
tem adhuc.

III.

Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.

ΠΟΣ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλφειῆ, μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐμπροσθὼν εἰς τὸ πέλαιγος οὔτε
ἀνκμίνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἄπα-
σιν, ἔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ
διὰ τῆς θαλάττης ξυνεσῶς, καὶ γλυκὺ φυλάτ-
των τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπεί-
γῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου 4) βύθιος ὑποδύς, καθά-
περ

Alphei et Neptuni.

NEP. Quid hoc est rei, Alphee? solus aliorum
illapsus in pelagus nec commisceris sa-
lo, ut quidem mos est fluuiis omnibus, nec requie-
scis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci
seruato liquore, non permixtus praeterea purus-
que properas, nescio quo pacto in profundum et
demer-

4. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire
non

περ οἱ λῆροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψαι πρ, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. ΑΛ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πόσειδον, ὥς μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. ἔκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἢ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ (5). ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελική· Ἀρεθῦσαν αὐτὴν καλεῖσιν.

ΠΟ.

demergens, vt grauiæ solent et ardeæ: et videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. ALP. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim et tu fuisti sæpius. NEP. Mulierem, Alpheæ, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum vnam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen vbi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Sículus: Arethusam vocitant.

2. NEP.

non poterat maris vniuersi dominum: quapropter malim, καὶ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Hemst.

5. Ἡ δὲ, πρᾶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Cape quasi posuisset *Lucianus*, ἢ δὲ Ἀρεθῦσα· sequi solet ἔτος in hoc structuræ genere creberime. Hemst.

ΠΟ. Οἶδα ἔκ ἀμορφον, ὧ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθυσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαρᾶ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὧ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, πᾶ τὴν Ἀρέθυσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὧ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὐ λέγεις· χῶρεῖ παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλίας μίγνυσσιν τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

2. NEP. Noui sane non iuuenustam, Alphee, Arethufam: imo enim est pellucida, pueroque solo scaturit, et aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea. ALP. Ut tu vere nosti fontem Arethufam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero. NEP. At abi, et esto felix in amore. Imo istud etiam mihi expone; ubi Arethufam vidisti tu, qui Arcas es, quum illa sit Syracusis? ALP. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerferis a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, et vnam in aquam coite.

IV ΜΕΝΕ-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ καὶ Πρωτέως.

MEN. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὅπτε ἀλλαγείης, ὅμως καὶ τῷτο ἔξω πίσεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γένεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῶντα, τῷτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς καὶ τοιοῦτο γιγνώμενος.

ΠΡ.

Menelai et Protei.

MEN. At aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; et arborem, id quoque ferri potest: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est: verum, si et ignis fieri possit, qui in mari habiter, id valde admiror, ac minime credo. P R O. Ne mireris, Menelae: nam ita res est, fio. MEN. Vidi ipse equidem: sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praestigias quasdam admouere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

2. PRO.

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτως ἐναργυῶν γένοιτο; ἔκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς οἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτὸν; εἰ δὲ ἀπισεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὥ γενναίωτατε, τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσσεσιν. ΜΕ. οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς ἔδὲ πολὺπεν ἐωρακέναι πώποτε, ἔδ' ὁ πάσχει ὁ ἰχθὺς ἔτος εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπεν εἶδον. ἃ πάσχει δέ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σέ.

ΠΡ.

2. PRO. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis refideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam species ante oculos consistens, tum tu, vbi ignis factus fuero, admoue mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam vrendi tunc mihi adsit. MEM. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelae, videris polypum vidisse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam eius libenter didicerim a te.

3. PRO.

ΠΡ. Ὅποία ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ
 τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς
 πλεκτάνας, ἐκείνη ὁμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,
 καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνήμενος τὴν πέ-
 τραν, ὡς ἂν λάθῃ τὰς αἰτίας, μὴ διαλλάττων,
 μηδὲ Φανερὸς ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λί-
 θῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ
 παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. ἔκ οἶδα, ὦ
 Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιςεύσειας, τοῖς σεαυ-
 τῇ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον. ἀλ-
 λά τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕ-
 δωρ γίνεσθαι.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit,
 aptaueritque acetabula, et adglutinat is haeserit
 cirris, illi similem se reddit, mutatoque colore
 scopulum imitatur, ut fiant piscatores nihil di-
 versus, proptereaue nec conspicuus, sed pla-
 ne similis isti lapidi. MEN. Ista narrant:
 tuum autem illud multo est incredibilius, Pro-
 teu. PRO. Nescio profecto, Menelae, cui
 sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsis ocu-
 lis denegas. MEN. Videndo sane vidi: sed
 res est portentosa, idem ut ignis et aqua fiat.

• V.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; ΓΑ. ἔ ξυνεσιώμην ὑμῖν ἐγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσάτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἔν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παρῆσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῆ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσάτῳ λαθῆσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτέν-

Panopes et Galenes.

PAN. Vidistin', Galene, heri, qualia designarit Eris inter coenam in Thessalia, quod non et ipsa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud vna vobiscum fui: Neptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatam ac tranquillam interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat? PAN. Thetis et Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite et Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel

ἀρετάντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μάσαις ἀδύσαις προσεχόντων τὸν νῦν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλ' ἓν τι πάγκαλον, χρυσὸν ὄλον, ὧ Γαλήνη· ἐπεγγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδόμενον δὲ τῷτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἐνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο.

Καίπειδ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρεσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκάσῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἤξιζν. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέσῃσεν αὐτὰς, καὶ ἄχρι χειρῶν πρὸςχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἄλλ' ἐπεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ, Φησι, περὶ
 ΤΕΤΕ

vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in coniuiuium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PVLGRA ACCIPIAT: id autem prouolutum quasi de industria peruenit vbi Iuno, Venus et Minerua decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticui-
 mus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iupiter diremisset eas, ad manus res peruenisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, iudicium non

τάτου (καίτοι ἐπεῖναυ αὐτὸν δικάσαι ἤξιον)
 ἔπιτα δὲ εἰς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμει παῖδα·
 ὃς οἶδ' τε διαγνώσκει τὴν καλλίονα, Φιλόπαλος
 ὢν, καὶ ἐκ αὐτοῦ ἐκείνος κρίνει κακῶς. ΓΑ. τί
 εἴη αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι,
 ἀπίασιν πρὸς τὴν Ἰδην. ΓΑ. καί τις ἔξει με-
 τὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατῆσαν; ΠΑ.
 ἤδη σοι Φημί, ἐκ ἄλλῃ κρατήσῃ, τῆς Ἀφρο-
 δίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ τι πάνυ ὁ δίκαιότητος
 ἀμβλυώτῃ.

interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret,
 istae magno opere laborarent) abite vero in
 Idam ad Priami filium, qui certe nouerit di-
 gnoscere pulcriorem formarum elegans specta-
 tor; neque is profecto iudicauerit male. G A L.
 Quid ergo Deae, Panope? P A N. Hodie, pu-
 to, petunt Idam; et aliquis adfuturus erit mox,
 qui nunciet nobis victricem. G A L. Iam nunc
 tibi dico, non alia vincet, Venere quidem cer-
 tante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum
 acie.

VI.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης, καὶ Ποσειδῶνος.

ΤΡΠ **Ε**πὶ τὴν Λέρνην, ὃ Ποσειδόν, παραγί-
γνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσο-
μένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· ἐκ οἷδα
ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν
τινὰ, ὃ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδρο-
φόρος ἐστίν; ΤΡ. ἔμενεν· ἀλλὰ τῷ Δαναῷ ἐκεί-
νη θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῇ,
Ἀμυμῶνῃ τᾶνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖ-
το, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληροχρῶγεϊ
τάς θυγατέρας, καὶ αὐτεργεῖν διδάσκει, καὶ
πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλ-
λα παιδεύει ἀκνὺς εἶναι αὐτάς.

ΠΟ.

Tritonis, Amymones, et Neptuni.

ΤΡΙ. **Α**d Lernam, Neptune, accedit quotidie
aquatum virgo, res plane pulcerrima:
haud equidem scio formosiores me puellam vidisse.
ΝΕΡ. Ingenuamne dicis, o Triton, an famu-
la quaedam est ad aquam ferendam? ΤΡΙ. Ne-
quaquam: sed Danaï istius filia, vna quinquage-
narum et ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim
sum et quomodo vocetur, et genus. Danaus au-
tem durius habet filias, et ad opus suis manibus fa-
ciendum instituit, atque etiam mittit aquam hau-
sturas: ad cetera porro ministeria condoces facit,
ut impigrae sint.

Ββ 2

ΝΕΡ.

ΠΟ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν ἔτω τὴν
 ὁδὸν ἐξ Ἄργος εἰς Λέρνην; ΤΡ. μόνη· πολυδί-
 ψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥς ἀνάγκη αἰεὶ
 ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἔμετρίως μὲν διατά-
 ραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥς ἰώμεν ἐπ'
 αὐτὴν. ΤΡ. ἰώμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφο-
 ρίας, καὶ σχεδὸν πεκατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἐσιν. ἴστα
 εἰς τὴν Λέρνην. ΠΟ. ἐκῆν ζεῦξον τὸ ἄρμα· ἢ τᾶτο
 μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς
 ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν·
 σὺ δὲ ἀλλὰ 6) δελφῖνά μοι τινὰ τῶν οὐκίων
 παρά-

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis
 ad Lernam? TRI. Sola: valde autem siticulo-
 sum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est
 semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Tri-
 ton, mediocriter me conturbasti, quum perse-
 cutus es, quæ spectant ad puellam: quare ad-
 eamus ad eam. TRI. Eamus: iam enim tem-
 pus est aquationis; et fere, ni fallor, in media
 versatur via petens Lernam. NEP. Itaque iun-
 ge currum: aut illud quidem longam habet mo-
 ram, subdere equos iugo, et currum apparare:
 quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velo-
 cioribus

6 Σὺ δὲ ἀλλὰ] Hortandi vis atque incitandi
 in ἀλλὰ, quando imperatiuis praeponitur,
 perquam est familiaris, et in Nostro fre-
 quens. Hemst.

παράζησον· ἐφίππασμαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ τάχιστα. ΤΡ. ἰδὲ σοι ἔτοσι ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρηνήχρου, ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λερναίαν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθα περ, σὺ δ' ἀποσκοπεῖς ὅπότε ἂν αἰσθῇ προσαιῶσαν αὐτήν. ΠΡ. αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρεθένος· ἀλλὰ συλληπτὰς ἡμῖν ἔστιν. ΑΜ. αἰθρῶπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδισὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῇ θείᾳ ἐπιπεμφθῆναι· ὥς βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἔσι. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ

cioribus adducito: equitans enim in eo prouehar celerrime. TRI. Ecce tibi istum delphinorum ocysimum. NEP. Bene: aueliatur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam peruenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco; tu prospecta; quumque senseris aduentantem illam. TRI. Haec ipsa tibi prope adest.

3 NEP. Pulchra, Triton, et florens virgo: omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarus es, et videris in nos ab Aegypto patre impissus esse: quare innocabo patrem. TRI. Tace, Amygone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo,

καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀπο-
πνιγέσμαι ἢ ἀθλία καταδύσα. ΠΟ. Θάρρει,
ἄδεν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν
σοι ἀναδοῦναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ
τριάϊνῃ τὴν πέτρην πλησίον τῆ κλύσματος·
καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν
ἂχ υδροφορήσεις ἀποθανῶσα.

inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.
N E P. Bonum animum habe: nullum incom-
modum patieris: imo etiam fontem tui nomi-
nis emicare faciam ibi, percussa tridente hac pe-
tra, prope maris aestum: tu vero felix eris, so-
rorumque sola non feres aquam mortua.

V I I

Νότου καὶ Ζεφύρου.

NOT. Ταύτην, ᾧ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν
διὰ τῆ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρ-
μῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν αἰλᾶς ἔρωτι; Z E.
ναί, ᾧ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς
ἦν

Noti et Zephyri.

NOT. Illam ergo, Zephyre, iuuentam, quam
per pelagus in Aegyptum Mercurius
ducit, Iuppiter vitiauit amore captus? Z E P. Ita
est, Note: neque tunc tamen erat iuuenta, sed
filia

ἦν τῷ ποταμῷ Ἰνάχῃ· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάντα εἴωρα ἐρωῶντα τὸν Δία. ΝΟ. νῦν ἔν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός; ΖΕ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τῷτο εἰς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἐς' αὐν διανήξηται, ὥς ἀποτελεῖσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοίτο καὶ αὐτῇ, καὶ τὸ τεχθέν.

ΝΟ. Ἡ δαίμαλις θεός; ΖΕ. καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσαι δέσποινα, ὃν τινα αὐν ἡμῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. ΝΟ. θεραπευτεῖα τοιγαρῶν, ὦ Ζήφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὔσα· νῆ Δία εὐνεξέρεα γὰρ οὕτω γένοίτο. ΖΕ.

filia fluvii Inachî: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione feruida, quod vehementer videret amare Iouem. ΝΟ. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ΖΕΡ. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transierit, ut partum ibi enixa (vterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Haec iuuenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Note: et praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcumque nostrum voluerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Caelenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

ZE. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν, ὅρῳ ὅπως ἀκέτι μὲν τετραποδισί βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐθις ἐποίησε; NO. παράδοξα γὰρ ταῦτα, ὦ Ζεφύρε· ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ἄρα, καὶ διχῆλὰ τὰ σκέλη; ἀλλ' ἐπέραςος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίᾳ κυνοπρόσωπος γεγένηται; ZE. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμαυσος ἐκείνος οἶδε τὰ πρακτέα.

ZEP. Profecto: magis enim beneuola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque euasit in terram: viden' vt non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, et pro iuvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciuerit, quid sit faciendum.

VIII.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων

ΠΟΣ. Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ Φιλάνθρωποι ἔσε· καὶ πάλα μὲν τὸ τῆς Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπροσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τῷτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταΐναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· ἐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον· ΔΕΛ. μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γινόμενοι. ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ ὅτι

Neptuni et Delphinum.

NEP. Recte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxi cum matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso subleuassēs cum habitu citharoedico et cithara, enatasti ad Taurum, neque neglexisti male nautarum selere per-euntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum, qui

ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χει-
ρῶσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο.
πῶς δ' ἔν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τῆτον ἐγένετο,
ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περιάνδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ,
καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ.
ὁ δὲ πλατῆσας παρὰ τῷ τυράννου ἐπιθύμησας,
πλεύσας οἰκαδὲς εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξα-
σθαι τὸν πλῆτον· καὶ ἐπιβάς πορθμεῖς τινὲς
κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυ-
σόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον
ἐγένοντο, ἐπιβηλεύεσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει)
ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν
ἀνάλα-

qui vobis praelio nauali victis formam mutauit,
quum decuisset in potestatem redigere tantum,
quo pacto alios sibi subiecit. At quomodo, quae ad
Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

DEL. Periander, opinor, delectabatur eo,
et saepius arcessebat ob artis excellentiam: hunc
autem nactum a tyranno diuitias desiderium ce-
pit domum redeundi Methymnam ad ostentan-
tes. Quare conscensa vectoria nauicula
multorum hominum, ut prae se tulit multum
ferre se auri et argenti, ubi medium Aegaeum re-
tigerunt, insidiantur ipsi nautae. Tum ille (au-
scultabam enim omnia adnatans nauigio) quando-
quidem id vobis constitutum est, inquit, at ornata
sumto,

ἀναλαμβάνοντα με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόντα εἰσατε εἶψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἤσσε πάνυ λυγρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθήμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς Φιλομυσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

sumto, decantatoque lessa sponte finite me proicere memet ipsum: mox citharœdi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enataui ad Taenarum. NEP. Equidem laudo te ob studium illud musices; dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditæ cantionis.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν σενὸν τέτο, εἰς δ' ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλίσθω.

Neptuni et Nereidum.

NEP. Fretum illud angustum, quo puella delapsa est, Hellepontus ab ea voce

λείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, πα-
 ραλαβῆσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς τα-
 Φεῖν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ
 Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπώνυμῳ πελά-
 γει τάδε φθω· ἐλθῶμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίσαι ὑπὸ
 τῆς μητρὸς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τότῳ μὲν, ὦ
 Ἀμφιτρίτη, ἔθέμις. εἰδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦ-
 θα περ κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅ-
 περ εἶπὼν ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερσονήσῳ τε-
 θάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔμικρὸν ἔσαι
 αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πεί-
 σεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῷ Ἀθάμαντος ξιω-
 κομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἧς τῷ Κιθαιρῶ-
 νος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχ-
 σα

vocetur: cadaver autem vos, Nereides, ac-
 ceptum ad Troadem deferte, ut sepeliatur a re-
 gionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune;
 verum hoc ipso in pelago, cui nomen dedit,
 sepeliatur: miseret enim nos eius, quae mise-
 randa fuit a nouerca passa. NEP. Id quidem,
 Amphitrite, fas non est; neque porro decorum
 isthic alicubi iacere eam sub arenâ: sed, quod
 dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae
 mandabitur: id autem solatium erit ipsi non
 mediocre, quod post paulo eadem et Ino
 patietur, praicepsque cadet ab Athamante
 fugata in pelagus ex summo Cithaerone, quâ
 parte protenditur ad mare, gerens praeter-
 ea fi-

σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς. ΝΗ. ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένως τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῆ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρὴν ἔτω πονηρὰν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὧ Ἀμφιτρίτῃ, ἐκ ἀξίον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῆσα κατέπεσεν ἀπὸ τῆ κριῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἐχειται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβῆσα ὀχύματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βίθους ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα γ), καὶ πληγιά-
σασα

ea filium in vlnis. NER. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix praebeuit illi mammam Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est. NER. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, quum frater eius Phryxus absque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam iuuenis est, ac potest sustinere se aduersas motus celeritatem: illa autem prae insolentia, quum inscendisset vehiculum prorsus inusitatum, et prospectasset in profundum immense patens, obstupescit, aestuque simul aeris correpta,
et ver-

7. Τῷ Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα] Scio recte dici Θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχουσθαι. Sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expe-

σασα 8) πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀνερ-
τῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τῷ κριῖ, ὧν τείως
ἐπειλήπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ.
ἀκῶν

et vertigine ex violentia volatus, e manibus
amisit arietis cornua, quae haecenus pre-
hensa tenuerat, et defluxit in mare. NER.
Non

expedire nequeo: ista sane particula diuer-
sum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod
simul cum stupore tenellam virginem corri-
puerit, praecipitemque labi fecerit in ma-
re. Quocirca, quod repudiauit Graecius,
patrocinium istius scripturae τῷ θάλπει
non subterfugio: θάλπος enim interpreta-
ri licet *feruorem aeris*, qui spiritum delica-
tulae virginis intercepto eo facilius, quod
aries impetu volatus altioris celerrimo
proueheretur. Vt aëri aestu Solis ca-
lesfacto θάλπος, sic et alia pari potestate
vocabula tribuuntur, Φλέγμα, καῦμα,
πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod
suffocet, et animae meatum impediatur: op-
portunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχε-
σθαι. Ita commodum erit ΤΩ θάλπει,
et ἅμα suum locum iure tuebitur. Hemst.

8. Ἰλιγγιάσασα] Σκοτοδιῶσα. vox Syracu-
sana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν ζρόφος γέ-
νηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τῷτο τὸ
πάθος καλεῖσιν ἰλιγγον. Interp. Aristophan.
Acharn. Bourdel.

καὶν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν
πιπτέσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῶ
τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum multo Nephelle potentius.

X.

Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὧ Ποσειδον,
ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφα-
λον ἐπινήχουσαν συμβέβηκε. ταύτην, Φησί·
ὁ Ζεὺς, σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνεν, καὶ ποιήσον
ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
σηεῖας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς.
ΠΟ. πεπράχεται τότο, ὧ Ἴρι. τίνα δὲ ἔμως
παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι

Iridis et Neptuni.

IRIS. Insula ista errans, Neptune, auulsa a Si-
cilia, recta fluctu adhuc natat: eam ipsam,
ait Iupiter, e vestigio constitue, inque lucem
profer, et fac iam ut conspicua in Aegæo me-
dio stabilisque maneat, firmata immotis radici-
bus: non enim nullus erit eius usus. NEP. Iam-
iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebe-
bit ipsi usum in lucem educta, neque amplius
inna-

μηκέτι πλέεσσα; IP. τὴν Αἰτῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
κυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.
ΠΟ. τί ἔν; ἔχ' ἱκανὸς ὁ ἔρανος ἐντεκεῖν; εἰ δὲ
μὴ ἔτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ ἐκ ἂν ὑποδέξα-
σθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. ἐκ, ὦ Πό-
σειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεω μεγάλῳ κατέλαβε τὴν
γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑπο-
δοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν·
ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. ᾤθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι
αὐθις ἐκ τῆ βυθῆ, καὶ μηκέτι ὑποφέρει, ἀλλὰ
βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεσά-
τη, τῆ ἀδελφῆ τὰ τέκνα δύο, τὰς καλλίσους
τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύ-
σα-

innatans? IR. Latonam in ea insula oportet par-
tum deponere: iam nunc enim male a dolori-
bus habet. NEP. Quid ergo? non idoneam est
caelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota
saltem terra nonne excipere possit Latonae par-
tus? IR. Minime, Neptune: nam Iuno iureiu-
rando graui obstrinxit terram, ne praeberet La-
tonae commodam pariendo sedem: iam isthaec in-
sula iurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula,
atque emerge iterum ex profundo, nec por-
ro sub vndis ferare; sed fixa mane, ac su-
scipe, fortunatissima, fratris liberos binos,
pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, trans-
vehite

σάτε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαν-
τα ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοίσει αὐ-
τὴν Φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτί-
κα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ
ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔση-
κέν ἡ Δῆλος· ἤκέτω ἡ Λητὴ καὶ τικτέτω.

vehite Latoniam eo; cunctaque stent tranquilla.
Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat
illam territans, infantes, niox atque nati fue-
rint, vlciscetur, ac poenas expetent pro matre.
Tu renuncia Ioui, omnia esse parata: constitit
Delus; veniat Latona et pariat.

XI.

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ**έξαί με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπον-
θότα· κατὰσβεσόν με τὰ τραύμα-
τα. ΘΑ. τί τέτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυ-
σεν; ΞΑ. Ἡ Φαισος. ἀλλ' ἀπηνδράκωμαι ὅλωσθ
ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. διατί δέ σοι ἐνέ-
βαλε

Xanthi et Maris.

ΧΑΝ. **R**ecipe me, Mare, grauia passum; re-
stingue mea vulnera. ΜΑΡ. Quid
hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? ΧΑΝ.
Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego mi-
ser, et ferueo. ΜΑΡ. Quam vero ob causam
C c tibi

βαλε τὸ πῦρ; ἘΑ. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θετιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τὰς Φρύγας ἐκέτευσα, ὁδ' ἔκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ῥέν, ἐλθήσας τὰς ἀθλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀποσχοιτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον περὶ ὧν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἰποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπτησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγγέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικρὲν δεῖν ἄλλον ξηρὸν εἰργασασθαι ὁρᾷς δ' ἔν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων.

ΘΑ.

tibi iniecit ignem. X A N. Ob filium Thetidis : quum enim occidentem Phrygas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaueribus obstrueret mihi flumen, miseratus infelices irrui tanquam vndis mergulus, quo territus abstinere se a victorum caede.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, et quodcumque in Aetna, et sicubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incenditque vltimos ac myricas: tum quoque affluit infelicissimos pisces et anguillas: ipsum vero me quum efferuefecisset, parum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo sim adfectus ab istis incendii notis.

MAR.

ΘΑ. Θολερὸς 9), ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰ-
 κός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ,
 ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
 θε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, ἐκ αἰδέσθεις
 ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ᾔην. ΕΑ. ἐκ ἔδει ἔν ἐλεῆσαι
 γείτονας ὄντας τὰς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον
 δὲ ἐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλ-
 λέα;

MAR. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut
 par erat: sanguis a cadaueribus; aestus, ut ais,
 ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in
 meum nepotem irruisti, non veritus nec cogi-
 tans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat
 ergo misericordia tangi vicinorum meorum
 Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat
 misericordia tangi Achillis, qui Theridis esset
 filius.

9. Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat,
 quam Θολερῶς et θερμῶς, scilicet διάκει-
 σαι. quia praecessit διάκειμαι. Mox ἐπὶ
 τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim
 manifesto discrevit Θάλατταν et Θέτιν,
 cuius incogitantiae foret, hic easdem com-
 miscere? Nihil occurrit melius, quam Co-
 γνати υἱωνόν. Hemst.

XII.

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλιῆσιν,
 ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
 τῷ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέ-
 φος αὐτῆς ἀρτιγεννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ
 τὰς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπει-
 δὲν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφείναι
 ἐς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ
 αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἔνεκα, ὦ
 ἀδελφῇ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ.
 Ἀκρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς καλλιῆσιν ἔσαν ἑταρ-
 θένευεν, εἰς χαλκὴν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν.
 εἶτα

Doridis et Thetidis.

DOR. Quid lacrimare, Theti? THE. For-
 mosissimam, Dori, vidi puellam in
 cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum in-
 fantem eius modo natum: iussit autem pater
 nautas sublatam arcam, vbi longe a terra pro-
 cesserint, demittere in mare, vt intereat mise-
 ra et ipsa et infans. DOR. Quam ob cau-
 sam, soror, quandoquidem didicisse accu-
 rate videris omnia? THE. Acrisius pater
 eius forma praestantem seruabat virginem,
 ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum
 porro

εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' ἔν-
τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥύηται διὰ τῆ ὀρό-
Φα ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλ-
πον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι.
τῷτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἄγριός τις καὶ ζη-
λότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος με-
μοιχεῦσθαι οἴηθείς αὐτήν ἐμβάλλει εἰς τὴν κι-
βωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩ. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε
καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσάγα, ὦ Δωρί,
καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρη-
τεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δαιμόνισα καὶ τῷ πάππῳ
δεικνύσασα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας
τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν.
ὑπο-

porro quid reuera sit factum, dicere non habeo:
aiunt tamen Iouem in aurum mutatum fluxisse
per tectum ad eam; quae, recepto in sinum de-
fluente Deo, grauida sit facta. Hoc quum sen-
sisset pater, ferus aliquis et aemulatione ferui-
dus senex, aegerrime tulit; et ab aliquo adul-
teratam suspicatus immittit in arcam partu modo
edito.

2. D O R. Illa vero quid faciebat, Theti, quan-
do demittebatur? T H E. Pro se quidem tacebat,
Dori, aequo animo ferens sententiam: at infan-
tem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacri-
mis auo ostendens illum pulcerrima specie: is au-
tem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὑποπίμπλαμαι αὐθις τὰς ὀφθαλμούς δακρύων,
 μνημονεύσας αὐτῶν. ΔΩ. καὶ με δακρύσαι ἐποίη-
 σας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκουσιν; ΘΕ. ἔδαμῶς· νήχε-
 ται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶν-
 τας αὐτὰς φυλάττει. ΔΩ. τί ἔν ἐχὶ σώ-
 ζομεν αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβλάξασαι ἐς
 τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνσπᾶσκοντες
 σώσκει δεικνύσι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ἔγω ποιῶ-
 μεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ
 παιδίον ἔτις ὃν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repenti.
 DOR. Et me ad lacrimas prouocasti. Verum
 num mortui iam sunt? THE Neutiquam:
 natat enim haecenus arca circa Seriphum, vi-
 vosque eos custodit. DOR. Quid itaque non
 feruamus eam, et piscatoribus iniicimus in re-
 tia Seriphiis istis: hi nimirum extractam ferua-
 bunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne
 enim intereat nec ipsa, nec infans tam for-
 mosus.

XIII.

Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.

ENI. **Ο**ὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τ᾽ ἀληθές· ὑπελθὼν με τὴν ἔρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοί, διενόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμᾶ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τᾷτο παρείχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὃς κόρης ἔτω καλῆς Φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σέ, ἀπολυμένης ὑπὸ τᾷ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς δόχδας ἀλύχασα, καὶ ἐπεμβαίνεσσα, καὶ λοκόμενη ἐνίοτε, εὐχιστό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτεα πρὸς αὐτήν.

EN.

Neptuni et Enipei.

ENI. **N**on bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaisti puellam: at illa putabat a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras et tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, per euntem amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa imo et se lavans aliquando, oprabat te potiri: tu vero fastidiosum te gerebas erga illam

ΕΝ. Τί ἔν; διὰ τῷτο ἔχρῃν σε προαεπάσαι
τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ
Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν
Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ὧς ζυλοτυ-
πεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ
Τυρῶ δὲ ἔδεν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ
σὲ διακεκορῆσθαι. ΕΝ. ἔμενεν· ἔφης γὰρ ἀ-
πιῶν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλις ἐλύ-
πησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τῷτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ
ἐμὰ σὺ εὐφραίνῃς τότε, καὶ περιζήσας πορφυ-
ρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆ-
σθα τῇ παιδί ἀντ' ἐμᾶ. ΠΟ. σὺ γὰρ ἐκ ἔθε-
λες, ὦ Ἐνιπεῦ.

2. ENI. Quid ergo? proptereane oportebat
te praeripere meum amorem, et simulare Eni-
pei personam pro Neptuno, doloque circumue-
nire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero
nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
superbe spreuisti: nihil autem Tyro mali conti-
git, quum putabat virginitatem suam a te immi-
nui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum
abires, te Neptunum esse; quod et maximum
in modum illam pupugit: ea quoque in me in-
iuria redundauit, quod tu vicem meam gaudia
tunc ferres; et circumiecto purpureo fluctu, qui
vos contegebat vna, rem haberes cum puella
pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

ΤΡΙ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, δ' ἐπὶ τὴν
 τῷ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέ-
 δαν ἐπέμψατε, ἔτε τὴν παῖδα ἡδίκησεν, ὡς
 οἶεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΗ. ὑπὸ τί-
 νος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ
 προθεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπικὼν, λοχή-
 σας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. ἔκ' ἄλλ' ἴσε,
 οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσεύα, τὸ τῆς Δα-
 νάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
 ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῷ μητροπά-
 τορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτὰς. ΙΦ. οἶδα
 ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μά-
 λα

Tritonis et Nereïdum.

ΤΡΙ. Cetus ille vester Nereïdes, quem in Ce-
 pheï filiam Andromedam immisistis,
 nec puellam laesit, vt arbitramini, et ipse iam
 interiit. ΝΕΡ. Α quo, Triton? an Cepheus,
 tanquam esca proposita virgine, interemit ador-
 rus, inque insidiis locatus cum multa manu?
 ΤΡΙ. Non: at nouistis, opinor, Iphianassa,
 Perseum Danaës filium, quem cum matre in
 cista proiectum in mare ab auo materno serua-
 stis eorum misertae. ΙΡΗ. Noui, quem dicas:
 credibile est eum iam iuuenem esse, ac valde

λα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. ἔτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἔ γάρ δὴ σῶσρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐξάλη μὲν ἔτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τῆτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλας συμμαχας ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ἡδός. ΤΡ. διὰ τῆ ἀέρος ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖ εἶθκεν. ἐπεὶ δ' ἔν ἦκεν, ὅπρ διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδάσης τὴν κεφαλὴν ὥχετο ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδὼν;
ἀθέα-

strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsoluere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, vt facta fuit. Iter hic ingressus est aduersus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem peruenit in Libyam, vbi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an et alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerua instruxit. Postquam ergo venit, vbi degebant, illae dormiebant, vt puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens?
eas

ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, ἔκ' ἄλλο με-
 τὰ ταῦτα ἴδοι. TP. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα
 προφαίνεσα· τοιαῦτα γὰρ ἤμια διηγούμενου
 αὐτῇ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κη-
 Φέα ὕσερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ IO) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος
 ὑποσιμβάσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρῳ, παρέσχεν
 αὐτῇ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδέσης· εἶτα λαβό-
 μενος

eas enim intueri nefas est: sin, quicumque vi-
 derit, nihil aliud amplius postea videat. TRI.
 Minerua clypeum praetendens, nam talia enar-
 rantem eum audiui Andromedae, et Cepheo
 postmodum, Minerua, inquam, in clypeo
 resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi
 videndam imaginem Medusae: tum Perseus, cor-
 repta

IO. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ] Infernit haec particula re-
 petendae, quae fuerat abrupta, orationi:
 eundem usum habet ἔν, γῆν. Saepius au-
 tem tali modo dicendorum intercisa series
 ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed decoram,
 et qualem a suis scriptis castigatissimi aucto-
 res abesse nolint: sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ὑποσιμβάσης· quod verbum ut nusquam
 reperiatur, nisi vel, paululum modo splen-
 dere, vel, inter obstantia plura radiis emi-
 care: neutrum huic loco congruit; litera
 minus est, ne integrum videatur; legen-
 dum enim ἀποσιμβάσης Nostro satis fre-
 quens. Hemst.

μενος τῇ λαϊᾷ τῆς κόμης, ἐνερῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόσγυιος πετόμενος, ὄρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλήτος, πρὸς πεπατταλευμένην, καλλίστην, ᾧ θεοὶ, καθευδόμεναι τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε τῶν μαζῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτεῖρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἄλλος ἔρωτι, ἔχρην γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερόν, ὡς καταπιούμενον, τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς

repta laeua manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens defecuit eius caput, et ante quam expergerient sorores euolauit.

3. Vbi vero ad hanc mari praetenfam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clauis adfixam, pulcerrimam Dii! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum, miseratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim seruari puellam) opem ferre constituit. Vbi vero cetus irruerat valde terribilis, quasi deuoraturus Andromedam, superne

ρηθείς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθυκε γούν, καὶ πέπηγεν αὐτῷ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μεδύσαν· ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὴ κατιῶσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς ἔσης. καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τῇ Κηφέως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν εἰς Ἄργος· ὥς ἐ ἀντὶ θανάτου γάμον ἔ τὸν τυγχόντα εὔρετο.

NH. Ἐγὼ μὲν ἔ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἡδίκηι ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἡξίου καλῶν εἶναι;
ΔΩ.

perne pendens iuuenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde cetus igitur interiit, et obriguerunt eius pleraeque partes, quae quidem vidcrant Medusam. Perseus autem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit suspenso pede degredientem ex rupe lubrica; et nunc nuptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare inuenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum est, grauter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater superbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire?

DOR.

ΔΩ. ὅτι ἔτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
της γε ἔσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δω-
ρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, Φο-
βηθεῖτα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν ἔν τῳ γάμῳ.

DOR. Imo sic doluisset ob filiam amissam, quip-
pe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Do-
ri, istorum, si quid barbara mulier supra sortem
suam effutierit: satis enim nobis poenarum de-
dit filiae periculo consternata. Laetemur ergo
nuptiis.

XV.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

ΖΕΦ. **Ο**ὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρε-
 πεσέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ'
 ἧς εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ ἔκ εἶδες, ὦ Νότε;
 ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομ-
 πὴν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστου
 θεάματος ἀπελείφθης, οἷον ἐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι.
 ΝΟ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργα-
 ζόμεν· ἐπέπνευσα δὲ τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς,
 ὅσα παράλια τῆς χώρας· ἔδεν ἂν οἶδα, ὧν λέ-
 γεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;
 ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;
 ΖΕ.

Zephyri et Noti.

ZEPH. **N**unquam equidem pompam magnifi-
 centiorem vidi in mari, ex quo sum
 et flo: tu autem nonne vidisti, Note? NOT.
 Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut
 quinam erant, qui ducerent? ZEP. Iucundif-
 simo spectaculo caruisti, quale nullum videas in
 posterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare ope-
 ram nauabam: imo etiam flando percurri par-
 tem Indiae, quanta mari contingitur eius re-
 gionis: nihil ergo eorum noui, quae dicis. ZEP.
 At tu Sidonium Agenorem vidisti? NOT. Sa-
 ne; Europae patrem: quid tum postea? ZEP.
 De

Z E. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. N O. μὴν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλῆ τῆς παιδός· τῷτο γὰρ καὶ πάλαμ ἠπισάμην. Z E. ἐκὼν τὸν μὲν ἐρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβῶσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκλῶσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκίρτα ἔν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, καὶ ἐμυκάτο ἡδισον, ὥς τε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατ-

De illa ipsa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Iouem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta iam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus adsumtis comitibus: ibi Iupiter, tauro quum se adsimilasset, vna ludebat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, et vultu placido: lasciuius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suauissime, sic vt Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod vbi factum est, tum cursu citatissimo Iupiter ad mare festina-

vit

θάλατταν Φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών·
ἢ δὲ πᾶν ἐκπλαγεῖσα τῷ πρᾶγματι, τῇ λαιῶ
μὲν εἵχετο τὲ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθαίνοι ΙΙ)
τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἡνεμωμένον τὸν πέπλον ζυνεῖχε.

NO. Ἡδὺ τῆτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες
καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, Φέροντα τὴν
ἀγαπωμένην. Z E. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα
ἡδίω παραπολὺ, ὦ Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα
εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπι-
σπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ
πάν-

vit ferens illam; iamque natabat illapsus. Eu-
ropa vero mirifice perculsa eo negotio laeua ap-
prehenderat cornu, ne deflueret; altera vento
agitatum peplum continebat.

3. NOT. Iucundum illud spectaculum, Ze-
phyre, vidisti; et amatorium, nantem Iouem;
portantenque dilectam. ZEP. Imo quae post-
ea consequuntur iucundiora multo, Note: nam
pelagus statim fluctibus vacauit; flustroque ad
se attracto laeue sedatumque se praebeuit: nos
autem

II. Ἀπολισθαίνοι.] Quanquam omnes edi-
tiones seruent, neque huic verbo lex for-
mandi aduersetur, vsus tamen poscit ἀπο-
λισθαίνοι. Hemst.

Dd.

πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, ἐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
 μῦθον τῶν γιγνομένων, παρηκολυθῶμεν· ἔφα-
 κες δὲ παραπετώμενοι 12) μακρὸν ὑπὲρ τὴν
 θάλατταν, ὡς ἀνίστε ἀκροὺς ταῖς ποσσὶ ἐπα-
 ψαύειν τῆ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δῶδας φέρον-
 τες, ἦδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ
 ἀναδύσαι περὶπτεον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπι-
 κροτῶσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλάί. τό, τε τῶν
 Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὰν
 ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περισχόρευε τὴν
 παῖ-

autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam
 spectatores solum eorum, quae fiebant, adscēdaba-
 mur. Amores porro iuxta volantes paululum su-
 pra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus de-
 libarent aquam, accensas faces ferentes cane-
 bant simul hymenaeum: Nereides vero emer-
 sae adequirabant in delphinis adplaudentes, se-
 minudae pleraeque: tumeriam Tritonum genus,
 et si quod aliud non terrificum visu marinarum,
 cuncta choreas ducebant circa puellam. Ne-
 ptunus

12. Παραπετώμενοι] Magno consensu Edd.
 παραπετώμενοι quae quidem scribendi
 ratio apud alios etiam rarius inuenitur, sed
 nunquam fere, quin vel manu exarati li-
 bri, vel vulgati discrepent; nam longe est
 vsitatius πετώμενος, quam πετώμενος, πέ-
 τασθαι, quam πετᾶσθαι. Hemst.

παῖδα· ὁ μὲν γάρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παρσχημένῳ τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προσδοιπορῶν κηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἀνθ' ἧς πάντοια ἐπιπάττεσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἀντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν· ἠπίστα γὰρ ἦδη, ἐφ' ὅ,τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τὰ πελάγους μέγας διεκυμαίνον-

prunus quidem consenso curru, adsidentem lateri Amphitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat natauti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponfae.

4. Haec a Phoenicia vsque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Iupiter abduxit Europam in Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis: iam enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

μαίνομεν. ΝΟ. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεας
 ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας
 ἀνθρώπους εἶδων.

bamus. NOT. Te beatum, Zephyre, specta-
 culo : at ego gryphas interea, et elephantos et
 nigros homines videbam.

D e somnio, seu, Vita Luciani	3
Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis	29
Nigrinus, siue de moribus Philosophorum	46
Iudicium Vocalium	107
Timon, siue Misanthropos	123
Halcyon, seu de Transformatione	210
Prometheus, siue Caucasus	221

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis	24 ⁸
Cupidinis et Iouis	25 ¹
Iouis et Mercurii	255
Iouis et Ganymedis	256
Iunonis et Iouis	264
Iunonis et Iouis	270
Apollinis et Vulcani	277
Vulcani et Iouis	281
Neptuni et Mercurii	284
Mercurii et Solis	287
Veneris et Lunae	291
Veneris et Cupidinis	294
Iouis, Aesculapii et Herculis	297
Mercurii et Apollinis	300
Mercurii et Apollinis	303
Iunonis et Latonae	306
Apollinis et Mercurii	310
Iunonis et Iouis	313
Veneris et Cupidinis	317
Deorum Iudicium	321

Martis et Mercurii	345
Panis et Mercurii	348
Apollinis et Bacchi	352
Mercurii et Maiae	355
Iouis et Solis	359
Apollinis et Mercurii	364

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae	368
Cyclopi et Neptuni	374
Alpei et Neptuni	378
Menelai et Protei	381
Paupers et Galenes	384
Tritonis, Amymones, et Neptuni	387
Noti et Zephyri	390
Neptuni et Delphinum	393
Neptuni et Nereidum	395
Iridis et Neptuni	399
Xanthi et Maris	401
Doridis et Theridis	404
Neptuni et Enipei	407
Tritonis et Nereidum	409
Zephyri et Noti	415

LIPSIÆ

EX OFFICINA SOMMERIA

1935.15-732